

Zimní Vacenovický ZPRAVODAJ

PROSINEC / 2018

Život berte s nadhledem, širokým rozhledem a buďte stále svobodní a volní jako ptáci.

OBEC
VACENOVICE

1989-2019

Ing. Jana Bačíková, MBA
starostka obce

Ing. František Novák
místostarosta obce

NAŠE VLAJKA

Hned tři barvy tady máš,
kam je Honzo, kam je dáš?
Bílá je čistota, bílý je sněh,
v zimě když napadne,
zní dětský smích.
Bíle kvete lípa,
jaro nás tak vítá.
Teď už konec hovoru,
bílá patří nahoru.

Další barva – červená,
už víš, co ta znamená:
červená je odvaha,
hrdina, co neváhá.
Zkusíme to spolu:
červená jde dolu.

Třetí barva – modrá,
to je barva dobra.
Barva nebe bez mraků
a pohádek bez draků.
V klínu modrá bude
na oslavách všude.
Trikolora hezká –
to je vlajka česká!

Vítání dětí

Významná osobní výročí

90 let – Anna Cutáková

90 let – Antonín Novák

Milí spoluobčané,

přiblížil se vánoční čas a už za několik dnů budeme slavit Štědrý den, vánoční a novoroční svátky. Vánoční doba však začíná první adventní nedělí. A advent je doba určená k zamýšlení a vzpomínání. Zase jsme o rok starší, o nové zkušenosti bohatší, někteří jsme unavenější, ale hlavně jsme, a to je to hlavní. Není každý den radostný nebo povedený, ale všichni v sobě držíme naději, že ty další dny budou lepší. A to je to důležité, držet naději a věřit. Věřit v dobro, ve štěstí a v čase nepohody se nevzdávat a vždy se zvednout a jít dál. Ale také umět si najít čas se v dnešní uspěchané době zastavit, zadumat, podívat se za sebe, ale i kolem sebe, to je také důležité. Všichni máme kolem sebe rodinu, přátele, sousedy a to je to největší štěstí.

Život na vesnici přináší různá úskalí. Všichni o sobě víme a občas bychom ani všechno vědět nechtěli. Na druhou stranu nám nepřipadne zvláštní požádat o pomoc souseda nebo chtít radu v hospodě, máme se s kým zastavit po cestě do obchodu. Máme v obci spoustu malých společenství jako myslivci, fotbalisti, hasiči, sbory, maminky, senioři apod. Členové těchto malých společenství mají mezi sebou užší osobní vazby, podporují se emocionálně, ale i prakticky ve svých každodenních životech. Tato malá společenství vznikají potřebou člověka potkávat se, sdílet svoje radosti

i strasti. V těchto malých společenstvích existuje určitá míra otevřenosti a soudržnosti. Pokusme se tato malá společenství propojit. Potkávejme se na sportovních a společenských akcích u nás v obci. Nikdo nám nebude nikdy blíž než náš soused, uličan, prostě Vacenovják. Sdílejme společně radosti i strasti. Nezapomínejme na to, že společenství lidí, přátel, je nám dáno i pro těžké chvíle života. Scházejme se a společně se radujme, budme zdravě kritičtí k sobě i ke svému okolí. Ale na druhou stranu podporujme aktivní a činné lidi, bez nich bychom se neposunuli nikam dál, nic nového nezažili a hlavně poděkujme všem dobrým lidem, kterým není život v naší obci lhostejný. Protože právě díky nim se nám ve Vacenovicích dobře žije.

Přeji vám jménem svým i jménem zastupitelstva obce Vacenovice poklidné a usměvavé Vánoce v kruhu blízkých. A do nového roku, i když opravdu nevíme, kolik přinese dobrého a kolik náročného, abychom uměli využít podané ruky a dobrého slova. Ať nezůstáváme sami, zahlceni starostmi, ale ať umíme vidět kolem sebe hezké věci a umíme si v tom nejlepším slova smyslu užít života, vždyť k tomu jsme byli stvořeni.

Vaše Jana Bačíková, starostka obce

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Děti narozené ve II. polovině roku 2018

Přání

*Vracej se vždy ráda domů,
zdraví měj, medové dny,
dívej se do korun stromů,
spřádej si duhové sny.*

*Projdi mezi květy, sadem,
jitřním svitem v oboře,
život tvůj buď vodopádem
od pramene do moře.*

*Avšak pomalu ať žití plyne
bez hluku a povodní,
usměvavě, láskyplně
ještě mnoho, mnoho dní.*

Matyáš Ingr
Klaudie Blahůšková
David Štěpánek
Viktorie Křížková
Amálie Příkazská
Šimon Lunga
Adrian Richter
Gabriela Panáková
Jakub Lukeš

Svatby ve II. polovině roku 2018

Pro tebe

Jsi mým pevným bodem ve vesmíru,
kotvou, důvodem proč žít,
mužem, co neztratil svou víru,
dáváš mi sílu znovu vstát a jít.

Jsi můj přístav, maják v bouři,
klidná voda, když se ve mně všechno bouří.
Jsi mé štěstí, moje touha,
myšlenka, co se ve mě toulá.

Spaluje mě tvoje láska
jako oheň, který v krbu praská.
Tak si pospěš a buď se mnou,
když se vlny vášně zvednou.

Ing. Jaroslav Dřímál a Bc. Veronika Kravcová, dipl.f.

Josef Ondráček a Denisa Bábíková

Jiří Chvátal a Bc. Hana Rybová

Roman Dobeš a Markéta Blanarschová

Ing. et Mgr. Blanka Miléřová a Ing. Tomáš Daniš

Ing. Antonín Měchura a Simona Valentová

Ing. Ondřej Nečas a Bc. Dominika Lisá

Ing. Tomáš Kostrůnek a Soňa Fridrichová

Jiří Sabáček, DiS. a Ivana Gašparová

Jiří Příbyl a Zuzana Harcová

Úmrtí ve II. polovině roku 2018

Odcházíš za duhou
na konci svojí cesty
ještě mi zamáváš
a jdeš vstříc hvězdnému dešti

a já abych pálila mosty
chybíš mi...

slzy jako drahokamy
prší z mých očí
jak kapky rosy
ustrnuly na stéblech trávy

všechno jednou končí
a svět se dal točit...

	ve věku		ve věku
Růžena Křížková	86 let	Zdeňka Výletová	57 let
Petr Cuták	44 let	Antonín Lunga	51 let
Terezie Šťastná	76 let	Hedvika Ležáková	75 let
Jan Belka	69 let	Vavřínek Synek	80 let
Josef Mikéska	94 let	Ludmila Chochrunová	77 let
Anna Bábíková	85 let	Apolonie Bábíková	89 let
Emil Svobodník	68 let	MUDr. Metoděj Kreml	72 let
Stanislav Charvát	85 let	Marcelín Dobeš	96 let
Emilie Roudná	91 let		

Statistika ve II. polovině roku 2018 ve Vacenovicích

narodilo se 9 dětí
přihlásilo se k trvalému pobytu 15 občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu 20 občanů
zemřelo 17 občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí **2198**, průměrný věk **41,46** let.

Významná osobní výročí ve II. polovině roku 2018

Dotek večera

Jan Pavlík

*Kolikrát již přešlo jaro
a jeseň dobarevna vymalovala
svět mých mladých let
V tichu kráčím po koberci podzimu
Sám se vzpomínkou
vstříc svému mládí
Ve světle pouliční lampy se snáší dubový list
Vzpomínka vytržená z památníku
Ještě dnes slyším cinkot zvonců
Práskání biče
I zvony na kostelní věži
vyzvánět klekání
Cítím dotek večera
když den zavíral vrata statků
a dveře chaloupek
Na rtech ulpívá modlitba
V sepjatých rukou poděkování
i prosba pro dny příští*

94. narozeniny oslavil:
Josef Mikéska

92. narozeniny oslavil:
Antonín Ryba

91. narozeniny oslavila:
Františka Šticová

90. narozeniny oslavili:
Anna Cutáková
Antonín Novák

85. narozeniny oslavili:
Anna Bábíková
Marie Ondříšková
Ludmila Vostalová
Jan Macháček

80. narozeniny oslavili:
Anna Zemánková
Marie Synková
Marie Rybová
Ludmila Synková
Marie Rybová
Marie Kristová

Diamantovou svatbu,
tj. 60 let společného života,
oslavili manželé:
Marie a Antonín Kristovi

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného
života, oslavili manželé:
Ludmila a Vít Macháčkoví (I. pol.)
Marie a Vincenc Jašítkovi (I. pol.)
Marie a Ladislav Šmejdocvovi
Anna a Štěpán Synkovi

Zlatá svatba – Anna a Štěpán Synkovi

Diamantová svatba – Marie a Antonín Kristovi

100 let výročí vzniku Československé republiky

Československo existovalo pouze od roku 1918 do roku 1992, tedy 74 let. Z hlediska dějin jde o krátké období, které zhruba odpovídá průměrné délce lidského života. A to je navíc nutno odečíst léta 1939 až 1945, kdy se Slovensko osamostatnilo a Čechy a Morava se staly protektorátem – Německé říše. Z pohledu mladé a střední generace žijeme v klidné zemi, kde se toho tolik neděje. Pokud se ale podíváme na celé prošlo století, zjistíme, že dějiny naší země byly velmi divoké. A nejednou se právě u nás rozhodovalo o uspořádání celé Evropy. Období klidu a rozvoje střídaly těžké časy, kdy lidé umírali nebo byli trestáni za své názory. Prošli jsme dvěma totalitními režimy, prožili několik politických převratů nebo pokusů o ně.

Jak jsme slavili 100. výročí vzniku republiky Československé.

Sto let výročí, to už stojí za oslavy. Ve Vacenovicích jsme se k tak slavnému výročí sešli několikrát. První setkání bylo přesně na den vzniku republiky Československé v neděli 28. 10. 2018. Kabáty a bundy jsme si vyzdobili trikolorou a po mši svaté, která byla sloužena za nás všechny, jsme se sešli u památníku padlých. Připomenuli jsme si, že jména našich spoluobčanů, vyrytá v žule památníku, jsou už jedinou připomínkou těžkého vykoupení za naše dnešní dny svobody a demokracie. Po pár slovech a položení kytic jsme si společně s ženským sborem Marijanky a Mužským sborem z Vacenovic zazpívali hymnu i se slovenskou slokou.

Další setkání bylo při sázení lípy svobody. Před několika lety se nám ve středu obce u Panny Marie skácela větrem lípa. Kdy jindy vysadit na tomto místě lípu novou? Vždyť je sté výročí. A proč sadíme vůbec v Česku lípy?

Lípa je rozšířená po celém mírném pásu severní polokoule, vyskytuje se zde asi 30 až 40 druhů. V České republice jsou původní jen dva druhy lípy - velkolistá a lípa malolistá neboli srdčitá. Symbolika stromů měla vždycky své opodstatnění. Evropa se přiklání k dubu a k lípě. V době národního obrození ale doznala symbolika stromů významných změn. Ve střední Evropě byl dub stále více spojován s německým národem, zatímco lípa se slovanským. Vše vyvrcholilo na Všeslovanském sjezdu v Praze roku 1848, kde se lípa stala stromem Slovanů i oficiálně. Od té doby ji za svůj národní strom považují i Češi – Lípu srdčitou (Tilia Cordata). Lipové ratolesti jsou rovněž jedním z méně nápadných symbolů naší Vlasti. Jsou na standartě prezidenta, státní pečeti, vojenských uniformách i bankovkách

Jelikož v den sázení lípy měla svátek Cecilie, byla jsem moc ráda, že hymnu a oblíbené písně T. G. Masaryka (Ach synku, synku a Teče voda, teče, přes velický majír) nám zazpíval právě chrámový sbor svatě Cecílie. Děti ze včelařského kroužku lípu svědomitě pozalézaly a společně stromku popřály. Celá akce pokračovala v přísálí kulturního domu, kde nám o těžkých začátcích naší svobodné země přednášela p. Dana Šimková. Její poutavé vyprávění nám zpříjemnil čaj s rumem a tak nám ani nepřišlo, že beseda trvala více jak dvě hodiny.

Ve stejném týdnu v neděli 25. 11. 2018 obec Vacenovice s farním společenstvím a spolu s kronikářkami Ludmilou Šimečkovou (farní kronikářka) a Lenkou Svorovou (obecní kronikářka) uspořádala další a poslední část oslav pod názvem STOLETÁ REPUBLIKA A NAŠÍ VOJÁCI s podtitulem *Vzpomínková akce k 100. výročí založení První Republiky Československé a konce I. sv. války*. Náš hodný pan farář přesunul hrubou mši svatou na 15.00 hodinu a já se domluvila s ženským sborem Marijanky a s děvčaty ze zastupitelstva, že půjdeme v kroji. Takže slavnostní krojovaná mše svatá. Velkým překvapením bylo, že se do kroje oblékli i Ludmila Radmilová, Anna Blahová, Ludmila Vacenovská, mladé paní Jaroslava Blahová a Jitka Mikulčíková i s rodinami. Moc děkuji. Víte obléci si civilní šaty je jednoduché. Kroj musíte připravit, vyžehlit, složitě se obléci a ještě požádat některou šikovnou ženu, aby vám uvázala cirkasák. Ale vy to znáte. Tak ještě jednou děkuji, je to fajn, když se sejde i v netradičním termínu k netradiční akci tolik krojovaných. Ještě jednou díky. Slavnostní mši sloužil nejenom náš pan farář P. Jiří Doležel, ale i vojenský kaplan kpt. Mgr. Jan Pacner.

Po mši jsme se všichni přesunuli k památníku padlých. Náš pan farář památník slavnostně požehnal, ženský sbor Marijanky zazpíval píseň, která byla velmi oblíbená u vojáků I. svět. války „Tisíckrát pozdravujem tebe“ a naši úžasní muzikanti Staňa Tomeček a Pepa Silák zahráli i v tak skromném obsazení naši a slovenskou hymnu a přidali skladbu Ach synku synku, doma-li jsi.

Po mši jsme se sešli v přísálí kulturního domu. Besedu zahájily naše kronikářky a ženský sbor Marijanky. Lenka Svorová upozornila přítomné, že je možnost si po besedě prohlédnout staré obecní kroniky, které zapůjčila ve Státním okresním archivu v Hodoníně. Poté si vzal slovo kpt. Mgr. Jan Pacner a přiblížil nám život na vojenských misích. Pak následovala slova pana Petra Něničky, který založil Military

Sázení lípy ke 100. výročí

muzeum Generála S. J. Ingra ve Vlkoši. Vzpomenul, kolik úsilí ho stálo dohodnout přesunutí ostatků Generála Ingra do Vlkoše. Osvětluje nám projekt Vzpomínkových laviček válečných veteránů a vysvětlil i historii vzniku Dne válečných veteránů. Vzpomenul také, jak těžce nesou rodiny vojáků účastníci se vojenských misí reakce lidí na sociálních sítích. Bylo pro mě velkým překvapením, že někdo, kdo může kdykoliv položit život, je na facebooku označován jako žoldák. Beseda byla zajímavá, a jelikož se z důvodu nemoci omluvila paní Holcmanová ze Skoronice, mohu slíbit, že si podobnou besedu, tentokrát o historii obce, uspořádáme i v roce 2019.

Naše země prošla za posledních 100 let velkým vývojem. Během této doby byl rozkvět naší země poznamenán dramatickými politickými a společenskými změnami. Tou poslední byl rok 1989. Tehdejší sametová revoluce nám dala opět možnost navázat na tradici skutečné demokracie. Tehdy jsme mohli znovu položit základy svobodnému a rovnoprávnému soužití všech občanů. Jak se ukázalo s nově nabytou svobodou a demokracií přišlo také mnoho zklamání a frustrací z nenaplněných snů. Vývoj naší země jsme si představovali jinak.

Vznešené ideje vlastenectví, národní hrdosti, vzájemného porozumění asi pro nás zůstanou ne úplně naplněny. Přesto není žádný důvod, proč se vzdávat svobody, demokracie a idejí, na kterých naše republika vznikla. Malá vstřícnost, neochota mezi lidmi, sobectví, nezáměr o věci veřejné, v současné době i všude přítomná lež a ignorace k hodnotám dnešní společnosti, to vše mohou být pomalé kroky k nežádoucím změnám. Budme obezřetní, není lepšího zřízení, než je demokracie. A to i se svými vadami a problémy. Vždyť ještě nikdo nic lepšího nevymyslel. Dnešnímu zřízení předcházela boj mnoha hrdých mužů a žen za nezávislost vlastní země. Vzniklou republiku pak společně rozvíjeli v silný stát světové úrovně. Naši předkové budovali a připravovali tuto zemi pro nás. A my ji se vší zodpovědností musíme převzít a rozvíjet pro další generace.

Žijeme poklidnými životy. Už si ani neuvědomujeme, že hodnoty, jako jsou domov, svoboda, práce, používání českého jazyka, svobodný přístup ke vzdělávání a relativní bezpečí, nebyly vždy samozřejmostí. Vždyť ani náš stát nemusí být samozřejmostí, podívejme se na anexi Ruska na Krymu.

Z historie víme, že byly časy, kdy svobodné České země mizely z map Evropy, a náš národ se musel podřítit cizí vůli. Vlastní jazyk jsme nepoužívali. A není to tak dlouho, je to pouze 100 let. A tak neupadejme teď do letargie a nečinnosti. Nebudme lhostejní a nepodléhejme tísnivým myšlenkám. Nevěřme populistickým žvástům a lžím, a budme obezřetní. Přemýšlejte nad rozhodnutími, které mnohdy pro naši generaci vypadají dobře, zvažujte, zda budou ku prospěchu i pro generace budoucí. Važme si obětavé práce, važme si vzdělanosti a kultury, važme si všech, kteří se chtějí podílet na rozvoji naší demokracie.

Jana Bačíková, starostka obce

***Přeji ti, lípo, aby tvé kořeny byly tak silné,
jako kořeny naší 100-leté republiky, aby byly silné,
jako naše odvaha bojovat za svobodnou zemi!
Jsme rádi, že tu žijeme a že jsi naším symbolem!***

Žáci 1. Třídy ZŠ Vacenovice
a včelařský kroužek Vacenovice

Co se podařilo realizovat a co plánujeme

Z letošního roku již chybí jenom asi polovina posledního měsíce. Plyne adventní čas a přichází nejkrásnější a nejradostnější svátky v roce, a to svátky vánoční. Toto je období, kdy formou obecního Zimního zpravodaje vždy informujeme všechny spoluobčany o své činnosti v oblasti investiční výstavby jak akcí realizovaných, tak probíhajících či připravovaných do příštího období.

V tomto roce bylo realizováno celkem jedenáct staveb v celkovém finančním objemu 18 878 tis. Kč vč. DPH. V této

částce je započteno 10 314 tis. Kč získaných dotačních prostředků. Tzn., že obec z vlastního rozpočtu uhradila 8 564 tis. Kč a nedošlo k žádnému úvěrovému zatížení do dalších let. Jednoduše řečeno, netvoříme žádné dluhy. Objem získaných dotací z celkových výdajů je 55 %, což v dnešní době je velmi slušný úspěch. V následující tabulce předkládám soupis všech ukončených a rozpracovaných staveb v r. 2018.

Finanční náklady staveb provedených v r. 2018

(rozpočtové náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	Stavba	Rozpočtovaná cena	Soutěžní cena	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Bezpečné a bezbariérové chodníky – dokončení	2 321,-	-	-	998,-	SFDI
2	Rekonstrukce MK ul. Farní	555,-	-	-	-	-
3	Panelová plocha – hala u SDO	205,-	-	-	-	-
4	Autobusové zastávky	379,-	360,-	19,-	-	-
5	Hřbitov – chodníky	120,-	-	-	-	-
6	Oprava křížů a sochy sv. Anny	138,-	-	-	34,-	JmK
7	Rekonstrukce VO, MR a KT v ul. Slovácká	1286,-	-	-	-	-
8	Víceúčelové hřiště – areál SK	4 425,-	3 988,-	437,-	2 390,-	MŠMT
9	Víceúčelové hřiště za ZŠ – zahájení	408,-	-	-	245,-	MMR
10	Rekonstrukce Habánského sklepa	3 707,-	3 332,-	375,-	2 845,-	Interreg
11	Vestavba učeben v podkroví ZŠ – zahájení	5 334,-	-	-	4 800,-	IROP
	CELKEM	18 878,-	7 680,-	831,-	10 314,-	

Nyní se krátce zmíním o některých stavbách z výše uvedené tabulky, přestože většinu informací jsem prezentoval již v Letním zpravodaji.

1. První tři stavby byly beze zbytku ukončeny v 1. pololetí a jejich popis je uveden v předcházející zprávě Letního zpravodaje.
2. Autobusové zastávky: po stavební připravenosti ze začátku letošního roku přišlo na řadu finální dokončení formou montáže zastávkových přístřešků. Tyto byly zhotoveny v letních měsících a následovala instalace jejich osvětlení a na horních zastávkách navíc zhotovení veřejného osvětlení. Elektropráce a vlastní přístřešky nebyly součástí původního projektu a byly hrazeny z vlastních prostředků obce.
3. Hřbitov – chodníky: V letošním roce byla dokončena horní část chodníků hřbitova, především z identické červené

dlažby z rozebraných chodníků u kaple sv. Jana. Stejná dlažba se už nevyrábí, proto byla pro zbývající plochy zakoupena dlažba šedá se stejných povrchovým reliéfem a rozměrů 40 x 40 cm. Počátkem měsíce října musely být práce přerušeny z důvodu náhlého a pro všechny nečekaného úmrtí našeho zaměstnance p. Antonína Lungy. Především jemu patří poděkování za zrealizovanou značnou část chodníků. Pokračování prací na chodnících předpokládáme v jarních měsících r. 2019 s možností dokončení dle možností do poloviny roku.

4. Oprava křížů a sochy sv. Anny: V průběhu letošního roku se objevila výzva na dotace oprav sakrálních staveb od JmK. Těto možnosti jsme využili a získali jsme 34 tis. Kč na opravu sochy sv. Anny. Ta se nachází na dolním konci u čerpací stranice. Následně jsme se dohodli s restaurátorem a zakázku rozšířili o opravu dvou křížů – tzv. Novákův

- a Robotní. Prvně jmenovaný kříž byl ukrytý v lese u horní autobusové zastávky. S majiteli lesa p. Petrem a Karlou Ilčíkovými jsme se dohodli na takovém odlesnění, aby byl kříž lépe přístupný a viditelný z komunikace na Ratíškovice. Manželům Ilčíkovým děkujeme za vstřícný přístup. Dne 11. 11. 2018 proběhlo po jeho rekonstrukci slavnostní požehnání. Kříž Robotní byl zničen nárazem havarovaného vozidla. Rozpadl se na jednotlivé segmenty a litinový kříž byl zlomený. Opravu kříže zajistila firma Anticoro Bábík Josef, s. r. o., za což mu také patří poděkování. Vlastní dvoudílný podstavec opravil restaurátor a celý kříž byl za pomoci obecních pracovníků opět sestaven. Dnes znovuoobnovený stojí na původním místě u cesty na Milotice.
5. Rekonstrukce VO, MR a KT v ul. Slovácká a U Větráku: společnost E.ON se rozhodla ve jmenovaných ulicích nahradit vzdušné vedení NN zemním kabelem. Vzdušné vedení bylo umístěno na betonových sloupech, případně na konzolách a střešních rodinných domů. Souběžně se zařízením E.ONu byly vedeny i sítě v majetku obce – veřejné osvětlení, místní rozhlas a kabelová televize. Všechny tyto sítě musely být stejně jako NN uloženy do kabelové rýhy, protaženy protlaky pod komunikací a pod vjezdy do RD. Pro VO a MR byly postaveny nové sloupy a na ně přemístěna světla VO a zařízení rozhlasu. Výsledkem této vyvolané vlastní investice jsou mnohem pohlednější ulice, prostě nevzhledných betonových sloupů.
 6. Víceúčelové hřiště v areálu SK: Technické parametry hřiště byly uvedeny již v Letním zpravodaji. Navíc byla podél plochy zhotovena přístupová komunikace ze zámkové dlažby v délce 62 m a šířky 3 m. Tuto vozovku provedla zhotovitelská firma Prostavby s. r. o. jako sponzorský dar. Všechny práce provedl zhotovitel dle PD a vč. kolaudace a byly ukončeny v měsíci říjnu. Dne 11. 11. 2018 proběhlo slavnostní otevření do provozu za vysoké účasti občanů. Po předchozím elektronickém objednání termínu je víceúčelové hřiště plně k dispozici veřejnosti a to hned v několika druzích sportu.
 7. Víceúčelové hřiště za ZŠ: Toto hřiště je obdobou již zprovozněného v areálu sportovního klubu. Je menších rozměrů, tj. 34 x 17 m s umělým tartanovým povrchem. Štěrkové konstrukční vrstvy jsou shodné, vč. oplocení a osvětlení. Součástí stavby je i dráha s doskočištěm pro skok daleký. Z výběrového řízení byla vítězným uchazečem firma Sport cité + s. r. o. Bílovice. Práce na stavbě byly zahájeny 30. 7. 2018, a to demolicí stávajícího nevyhovujícího hřiště. Po dokončení zemní pláně zahájil zhotovitel navážení první konstrukční vrstvy ze štěrkodrtě fr. 0 – 63 mm. Toto kamenivo vizuálně vykazovalo vyšší stupeň obsahu jílovitých částic a do budoucna by mohlo dojít k promrzání, objemovým změnám a tím deformaci hrací plochy. Dne 5. 9. 2018 objednatel (Obec Vacenovice) zastavil dodávky nekvalitního kameniva a následujícího dne, tj. 6. 9. 2018 na vzájemném jednání se zhotovitelem bylo rozhodnuto, že budou odebrány vzorky dodaného materiálu a budou provedeny jejich rozbor. Objednatel odebral z plochy dva vzorky a tyto byly předány do akreditované laboratoře. Totéž učinil i zhotovitel, ale vzorky nechal odebrat z dodatečně přivezené hromady. Pro nás bylo rozhodující zjistit kvalitu štěrkodrtí již uložených v ploše hřiště. Akreditovaná laboratoř Silniční vývoj Brno rozbor vzorků potvrdila u obou vyšší obsah jílovitých částí s možností namrzání a objemových deformací. Laboratoř zpracovávájící vzorky zhotovitele, ovšem odebraných z přivezené hromady, stanovila vzorky jako vyhovující, odpovídající parametrům ŠD fr. 0 – 63 mm. Tím jsme se dostali do sporu se zhotovitelem a i po několika dlouhých jednáních nedošlo k žádné dohodě na pokračování prací a zvažovala se i možnost odstupu od smlouvy. Tento postup by mohl ohrozit čerpání přiznaných dotačních prostředků. Až v polovině listopadu, kdy situaci řešili právní zástupci obou stran, došlo k dohodě a prodloužení termínu dokončení prací do července 2019 z důvodu již nevyhovujících klimatických podmínek. Takže stavební práce budou opět zahájeny v jarních měsících příštího roku.
 8. Rekonstrukce habánského sklepa: Obsah stavby byl popsán v letním zpravodaji. Při zemních pracích v nadsklepi byla odhalena původní kamenná opěrná zeď. Tato musela být odbourána v celé její délce cca 10 m a šířce 80 cm. Projektovanou úroveň celoplošné hydroizolace a zhlaví bylo nutné zpevnit betonovou směsí. Další problém stavby byl zjištěn v prostoru přístavby sklepa. Základová spára opěrné zdi byla u cca 50 cm výš, než je založení základových pasů nové přístavby. Muselo se při betonáži základů a stěn postupovat vždy po jednotlivých traktech délky max. 2 m a pokračovat až po zatvrdnutí betonu tak, aby nedošlo k narušení statiky opěrné zdi a klenby sklepa. Po vybourání cihelných podlah sklepa a přístupové chodby bylo zjištěno, že založení pravé čelní zdi sklepa a stěn přístupové chodby je pouze mělké na terénu. Čelní zeď sklepa vykazovala již z předchozích neodborných oprav značné poruchy. Musela být rozebrána, zemina za rubem odtěžena až na stěny budovy dvorního traktu ZŠ. Využili jsme vzniklého prostoru a stěnu posunuli o cca 150 cm směrem k budově ZŠ. Byl zhotoven nový ŽB základ a stěny nově vyzděna z autentického kamene. V horní části byla zpevněna ŽB věncem. V přístupové chodbě byly oboustranně postupně její stěny podbetonovány. Ve stávajících výklencích v přístupové chodbě a druhé čelní zdi sklepa byly nově vyzděny kamenné zdi. Všechny popsané práce měly podstatný vliv na termín dokončení díla, a proto byl se zhotovitelem uzavřen termínový a finanční dodatek smlouvy o dílo s dokončením stavební části do 31. 12. 2018. Součástí projektu i dotačního titulu je i vnitřní vybavení, především vitríny a repliky habánské keramiky. Na dodávku bude v zimních měsících r. 2019 vypsáno výběrové řízení tak, aby celý projekt byl ukončen do stanoveného termínu, tj. září 2019.
 9. Vestavba učeben v podkroví ZŠ: stavba byla zahájena dnem předání staveniště, tj. 2. 7. 2018 vítězem výběrového řízení Tlak Smolík s.r.o. K termínu vydání tohoto zpravodaje je kompletně dokončena střeška vč. jejího zateplení, izolací a osazení střešních oken. Uvnitř 3. NP jsou nové podlahy, stěny učeben, rozvody potrubí pro vytápění, pracuje se na elektrorozvodech a datových kabelech, probíhá montáž výtahu. I na této stavbě byly řešeny problémy výstavby, které nemohla předvídat projektová dokumentace. V místě přístavby sociálního zařízení 3. NP byly odhaleny neúnosné stropy a musely se vytvořit nové z ocelových HEB nosníků č. 180 mm vč. ztraceného bednění z profilovaných plechů a spřažující ŽB desky. Dále pak horní úroveň nadezdívky stávající římsy byla uvolněná, musela být rozebrána na pevnou část a nově nadstavená z tvrzeného XPS polystyrenu s provedením omítky a sjednocujícím barevným nátěrem celé horní části římsy. Tyto

práce zatím nevyvolaly žádný termínový skluz. Stavební část díla dle smlouvy o dílo bude dokončena v dubnu 2019 a vč. kolaudace do července příštího roku. Součástí

dotačního titulu je i vnitřní vybavení učeben, na které bude začátkem nového roku vypsáno výběrové řízení na dodavatele.

Finanční náklady staveb plánovaných v r. 2019

(rozpočtové náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	Stavba	Rozpočtová cena	Soutěžní cena	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Vestavba učeben v podkroví ZŠ (dokončení)	5 334,-	-	-	4 800,-	IROP
2	Víceúčelové hřiště za ZŠ (dokončení)	3 264,-	-	-	1 958,-	MŠMT
3	Úprava veřejného prostoru před OÚ (schodiště)	1 853,-	-	-	-	-
4	Hřbitov – chodníky	400,-	-	-	-	-
5	Stavební úpravy, MK ul. Borová a U Větráku	4 336,-	-	-	-	-
6	Kanalizace a vodovod v ul. Pod Kostelem	5 071,-	-	-	-	-
7	Revitalizace mokřadů v přírodní památce Jezero	3 206,-	-	-	2 885,-	SFŽP
8	Sakrální stavby – opravy	80,-	-	-	-	-
9	Autobusové zastávky - dokončení	56,-	-	-	-	-
	Celkem	23 500,-	-	-	9 643,-	-

V předcházející tabulce jsou uvedeny všechny stavby připravené k realizaci pro příští rok vč. rozpracovaných. V následujícím některé rámcově rozepíši:

1. První dvě stavby jsou uvedeny v první části textu této zprávy
2. Oprava veřejného prostoru před OÚ (schodiště): Každý z vás, kdo prochází středem obce, vidí, že podkladní betony pro osazení schodišťových stupňů se pomalu blíží ke vstupu na obecní úřad. Toto schodiště je samostatnou stavbou, nicméně je nutné, aby jeho realizace probíhala současně s Habánským sklepem, protože bez jeho linie a schodišťových stěn nelze dokončit práce v nadsklepí. Součástí schodiště jsou ve dvou výškových úrovních i dlážděné terasy s možností odpočinku a posezení. V dolní terase bude osazené pítko. Na teď viditelné podkladní betony budou osazeny prefabrikované schodišťové stupně s povrchovou protiskluzovou úpravou. Nadzemní části schodišťových stěn budou obloženy umělým kamenem. Na schodišťová ramena bude jednostranně osazeno nerezové zábradlí s vnitřní podélnou výplní z nerezových lan průměru 7 mm. Dokončení celé stavby předpokládáme do 17. 5. 2019, samozřejmě s možností zkrácení tohoto termínu v závislosti na klimatických podmínkách jarních měsíců.
3. Další dvě stavby „Hřbitov – chodníky“ a stavební úpravy MK ul. Borová a U Větráku jsou popsány v předcházející části textu, resp. jsou součástí Letního zpravodaje. Na opravu místních komunikací budeme opětovně žádat o přidělení dotace a v návaznosti bude teprve stanoven možný termín zahájení stavby.
4. Kanalizace a vodovod v ul. Pod Kostelem: Ulice Pod Kostelem je poslední částí obce, kde není vybudována základní infrastruktura. Jedná se o kanalizaci, vodovod a MK. V současné době je zpracovávána PD a zbývají poslední dvě závazná stanoviska dotčených orgánů k podání žádosti o stavební a vodoprávní povolení. Přesto věříme, že včetně žádosti o dotace dokážeme termíny zvládnout tak, aby bylo možné stavbu zahájit i dokončit v druhé polovině roku.

5. Revitalizace mokřadů v přírodní památce Jezero: Jedná se o revitalizaci dvou mokřadů s názvem „Tůň“ a „Jezero“. Tůň je plytký vysychající mokřad podél lesa Olšičky a Jezero je ve své původní lokalitě na dolním konci, za humny rodinných domů. K dnešnímu dni máme zpracovanou PD a je podaná žádost o přidělení dotací s velkou pravděpodobností jejich získání. V obou lokalitách budou v projektovaném rozsahu odtěženy sedimenty do max. hloubky 150 cm s modelací dna, tzn. různých výškových úrovní. Břehy mokřadů jsou v určených částech vytvořeny v mírném svahu pro pohyb obojživelníků. Pokud vše dopadne dle předpokladů a při získání dotací, bude stavba zahájena dle požadavků orgánu ochrany krajiny a přírody vč. životního prostředí v září 2019 z důvodu ochrany obojživelníků.

6. Sakrální památky – opravy: I v příštím roce požádáme Jihočeský krajský úřad o přidělení dotací na další opravy křížů, případně soch v katastru obce. Které to budou, rozhodne zastupitelstvo obce po získání dotací.

7. Autobusové zastávky – dokončení: Jedná se o dokončení horní autobusové zastávky ve směru od Ratíškovic. Tady zbývá provést vydláždění autobusového zálivu z drobné žulové kostky. Původně stanovený termín dokončení – listopad letošního roku byl z časových důvodů přeložen na jarní měsíce roku příštího. Termín dokončení předpokládáme v dubnu 2019.

Tento plán, pokud ho bude možné plně realizovat, je svým rozsahem vyšší než r. 2018. Bude náročný, ale taky realizovatelný. Věřím, že se všechny plánované akce podaří realizovat.

Vážení spoluobčané, uplynul další rok našeho života a nastává čas svátků vánočních. Vám všem přeji krásné a hlavně klidné prožití svátečních dnů v kruhu svých rodin, i ve společenství všech spoluobčanů.

Do nadcházejícího nového roku Vám všem přeji hlavně pevné zdraví, životní pohodu a naplnění všech předsevzetí.

Ing. František Novák, místostarosta

Víceúčelové hřiště – začátek stavby

Víceúčelové hřiště – konec stavby

Rekonstrukce habánského sklepa

Vestavba učeben na půdě školy

Darovací listina

Tady máte možnost podívat se na kopii originálu darovací smlouvy, která je uložena v Moravském zemském archivu v Brně pod značkou: MZA v Brně, fond E 7 Cisterciáci Velehrad, sgn. G 3, datace listiny: 27. 11. 1228, místo vydání nevedeno.

Toto je kopie druhého originálu, který si král nechal pro sebe a pro svého notáře. První kopii dal klášteru a třetí se poslala do archivu ve Vídni.

Touto darovací smlouvou český král Přemysl Otakar I. daroval naši obec řádu Cisterciáků, kteří sídlili na Velehradě a stalo se to 27. listopadu 1228.

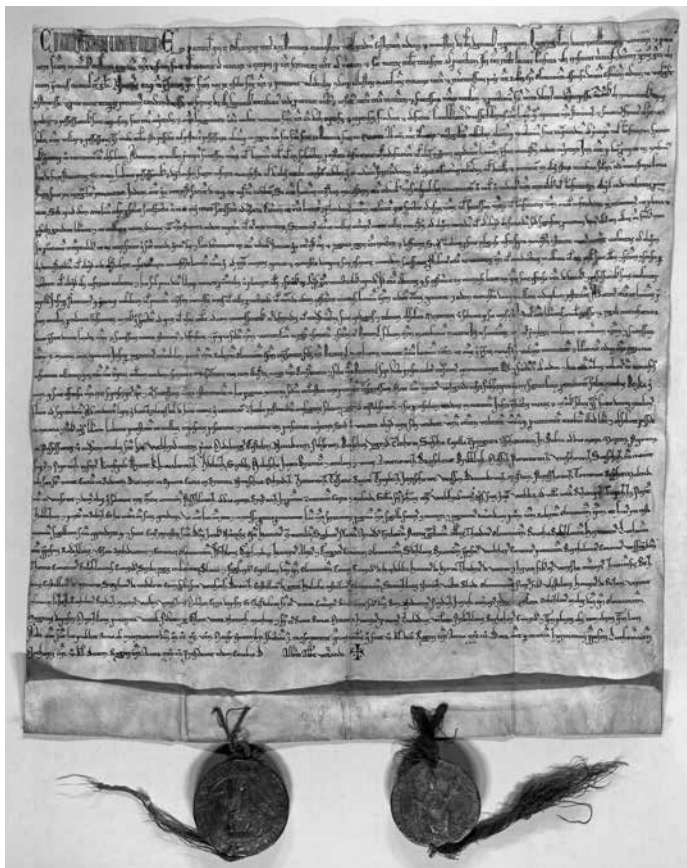
Naše obec se ve smlouvě uvádí pod názvem Zwenovitz a v textu ji najdete na 12. řádku od zdola, téměř uprostřed. Jsou tam uvedeny názvy všech obcí, které byly tehdy darovány. Například Zlechov se i tehdy psal téměř stejně, ale např.

takové Štěbořice bych já hledala do konce života. Nebo takové Žarošice s horou, kde se rozkládají vinice... Mám hlubokou úctu ke všem badatelům, kteří tu těžkou práci odvedou za nás, a my jen můžeme obdivovat poklady, které se jim podaří najít.

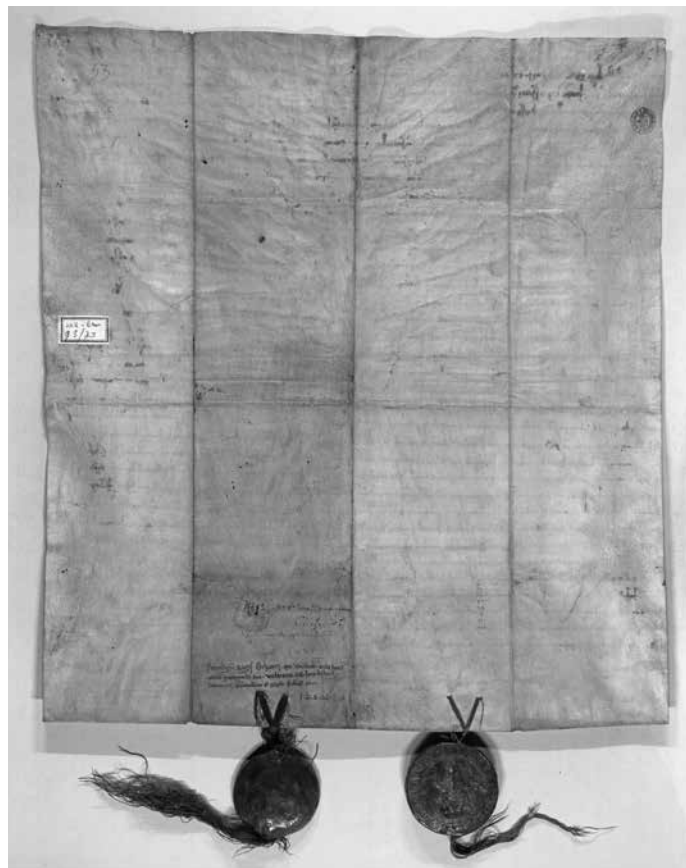
Když se dívám na tuto listinu, cítím zvláštní hrdost, že pobývám na místě, které má tak dlouhou historii. Pravda, Řím to není, ale i tak je to úžasné, že přes všechny nájezdy a války tu lidé přežili a vytrvale svoje domovy obnovovali. Cítím i zvláštní hrdost na mé předky, na jejich houževnatost, díky které jsme tu.

Kopii nám za 50 Kč poslal Moravský zemský archiv ve vysokém rozlišení, aby se dala vytisknout, zarámovat a umístit někde na Obecním úřadě. Což se doufám stane.

Lenka Svorová

Darovací listina Přemysla Otakara I.

Darovací listina Přemysla Otakara I. – zadní strana

Hřbitov ve Vacenovicích

Nevím, kdo z vás si vzpomíná, že v minulém roce v dušičkovém čase se po našem hřbitově pohyboval cizí fotograf. Přijel na doporučení paní Zátopkové. Vždyť ve Vacenovicích je nejkrásnější hřbitov na světě. Pořizoval tehdy fotografie pro připravovaný článek do časopisu „Krásný rok“. Jde o měsíčník života na venkově. Tvoří ho reportáže ze zajímavých míst, popisuje zážitky i tradiční jídla. Během léta jsem se šéfredaktorem sešla. Velmi ho zajímalo, jak se ve Vacenovicích žije. No a letos v říjnu časopis s článkem o Vacenovicích vyšel. Náš hřbitov není jen místo vzpomínky na mrtvé,

ale většina z nás vnímá hřbitov i jako místo setkávání. Nikdy tu nejste sami, vždycky máte možnost s někým prohodit pár slov. Je to důležitý prostor pro naše společenství.

V letošním roce jsme se dali pomalu do dláždění bočních chodníků, což jsme všichni uvítali. Dobře víme, jak se těžce během zimních oblev, v jarních měsících a při delším dešti dostáváme ke svým hrobům. Je jen škoda, že Toník Lunga, šikovný řemeslník, už tuto práci nikdy nedodělá. Už nás bude jen kontrolovat z nebe. Pomalu se snažíme upravovat i novou část hřbitova. Asi jste si všichni všimli

velké pískovcové sochy klečícího Ježíše Krista a usazeného pískovcového pomníčku. Sochu sehnal Dušan Brhel a udělal i veškeré práce kolem soch a umístil i památník padlých. Žádnou z těchto prací si neúčtoval, a tak ušetřil obecnímu rozpočtu nemalé peníze.

Dušane, děkujeme.

Poděkování patří i firmě Duostav KB s. r. o. Vacenovice, která zajistila dopravu Ježíše Krista i přesun památníku rovněž bez finanční náhrady.

A tak má paní Zátopková pravdu. Hřbitov ve Vacenovicích je nejkrásnější, ale díky lidem, díky Vacenovjácům.

Jana Bačíková, starostka obce

Pozemkové úpravy

Velkou prioritou ve Vacenovicích je vybudování cyklostezky na Milotice. A je jedno, jestli máme děti školou povinné či ne. Ty časy, kdy se jezdilo do školy na kole nebo pěšky, jsou už pryč. Samozřejmě doprava na komunikaci III. třídy mezi Vacenovicemi a Miloticemi to už ani nedovoluje. Obec Vacenovice má připravenou projektovou dokumentaci. Už chybí jen pozemky. V minulých volebních obdobích jsme se snažili od více jak 130 majitelů vykoupit cca 5m2, ale to se nepodařilo. Mnozí majitelé, většinou ne ty místní, nechápou, že se jedná o cyklostezku budovanou pro bezpečnost dětí, že nejde o zábor pozemku v rámci turistického ruchu a chtějí za pár metrů pozemků neuvěřitelné částky. Na druhou stranu mnozí z vás jsou ochotni pozemek obci darovat. Jenže na stavbu cyklostezky musí mít obec Vacenovice ve vlastnictví 100% pozemků, a to se už asi nepodaří. Proto jsme se rozhodli jít cestou pozemkových úprav. Nejenom kvůli cyklostezce, ale také z důvodů velké větrné eroze, která je v katastru obce velmi častá. Jednání na Státním pozemkovém úřadě proběhlo slibně. Dohodli jsme se na vypracování studie větrné a vodní eroze na katastru obce. *Obec Vacenovice leží na styku dvou geologických útvarů. Starší vrstvy jsou tvořeny slínou a jíly bohatými na vodu a ty jsou překrývány vrstvou písku. Máme tak krajinu osobitého rázu. Místa bohatá na vodu nám překrývají místa suchá až extrémně [zdroj:www.vacenovice.cz]*

Účelem pozemkových úprav je napravit všechny vlivy politické a ekonomické, které se s půdou, s krajinou a s přírodou udály od kolektivizace zemědělství. Likvidace polních cest,

remízků a mezí mělo za následek vytváření velkých půdních bloků, převážně oraných a meliorovaných plošnými drenážními systémy. A to jsou hlavní důvody neúměrné větrné eroze v lokalitách Odměry a Díly u kapličky. Díky pozemkovým úpravám by došlo ve Vacenovicích k účelnějšímu uspořádání pozemkového fondu. Vyřešily by se vlastnické vztahy, zpevnily cesty, celá krajina by se díky racionálnějšímu prostorovému uspořádání pozemků stala ekologicky stabilnější.

Nedílnou součástí pozemkových úprav je i plán společných zařízení. Ten tvoří cestní síť a systém protierozních, hydrologických a krajinných opatření, které pak můžeme po pozemkových úpravách realizovat.

Znamená to tedy, že jakmile dokončíme pozemkové úpravy, bude možnost zpevnit stávající polní cesty a vytvořit nové. Například i cestu na Milotice.

Jediné, co obec Vacenovice potřebuje od majitelů pozemků, je souhlas s pozemkovými úpravami. S podpisem souhlasu pozemkových úprav se nemusíte obávat, že přijdete o nějaké své pozemky. Není účelem pozemkových úprav obírat občany o jejich majetek. Účelem je upravit ráz krajiny a do budoucna zhodnotit jednotlivé pozemky jak prvky ekologické stability, tak i kvalitními zpevněnými cestami.

Po takových úpravách se našemu okolí a přírodě vrátí různorodost a přestanou nás trápit nekvalitní a mnohdy nesjízděné cesty. Děkuji vám všem, kteří chápete potřebnost tohoto kroku.

Jana Bačíková, starostka obce

11. 11. Celosvětový Den válečných veteránů

V tomto roce se obec Vacenovice, poprvé v rámci žehnání Novákova kříže, zapojila do oslav Dne válečných veteránů. Většina z nás již postřehla, že tento den si válečné veterány připomínáme připnutím vlčího máku na klopě. A proč je vlčí mák symbolem válečných veteránů?

Americká profesorka a humanistka Moina Belle Michaelová zahájila sbírku na pomoc zmrzačeným vojákům prodejem ozdobných vlčích máků z hedvábí. Máček si jako symbol vypůjčila z básně „Na polích ve Flandrech“ od kanadského válečného chirurga Johna McCraea, který sloužil v bojích na západní frontě. Nápad profesorky Michaelové se ujal a prodej ozdobných máků se rozšířil i do Evropy. Vlčí máky se tak postupně staly mezinárodně uznávaným symbolem padlých vojáků a válečných veteránů a jejich prodejem se podporují projekty zaměřené právě na veterány a válečné invalidy.

Jana Bačíková

Na polích ve Flandrech

Překlad básně Johna McCraea

*Na polích ve Flandrech divoké máky rostou,
tam mezi kříži, řada za řadou.*

*Zde ležíme. Nahoře mezi červánky,
je možná slyšet zpívat skřivánky,
zde dole kanóny jen svoji píseň řvou.*

*My už však nevstanem a je to možná zdání,
že včera ještě žili jsme a byli milováni.*

*Ted' jenom tiše ležíme
na polích flanderských.*

*Náš boj však zase jiní převezmou.
Do vašich rukou dáme my teď svou
hořící pochodeň a vy ji neste dál.*

*Kdyby vám uhasla, vzpomeňte na náš žal,
že jsme tu padli zbytečně. Jen máky porostou
na polích flanderských.*

Lavičky válečných veteránů

Určitě jste si všimli, že máme u hřbitova dvě nové lavičky. S projektem laviček válečných veteránů přišel pan Petr Něnička z Vlkoše, který je zakladatelem Military muzea generála Sergěje Jana Ingra. Jde o projekt, který má vyjádřit úctu a poděkování všem válečným veteránům a to bez jakýchkoliv rozdílů.

Vzpomínková lavička je vyrobena z borovicového dřeva, která svým vzhledem a svými vzkazy vyjadřuje díky všem vojákům sloužícím v zahraničních operacích a podporu všem válečným veteránům. Na lavičce je také umístěno několik vyobrazení:

- 11. listopad – Den válečných veteránů – děkujeme – nezapomeneme
- dále pět vlčích máků jako symbol pěti obětí sebevražděného útočníka v Bagrámu dne 8. července 2014. Dále se na ní nachází citát, který si osvojil Jiří REGI Schams, jeden z nejznámějších novodobých válečných veteránů, který bohužel již není mezi námi. *Kdybys byl třeba jediný, kdo může či umí udělat, co je třeba, musíš to udělat.*
- Samozřejmostí je, že ke každé lavičce je přiložen příslušný očíslovaný certifikát

Lavičky jsou umísťovány ve městech i v obcích, v domovech péče o válečné veterány, ve vojenských zařízeních, jedna je na vojenském hřbitově v Brookwoodu ve Velké Británii,

Lavičky válečných veteránů u hřbitova

jiné jsou zase u soukromých osob. Ve Vacenovicích máme u hřbitova dvě. Proč právě dvě?

Když jsem za panem Něničkou přišla do muzea jednu lavičku objednat, bylo zrovna volné číslo 047. To byla velká náhoda. Vždyť právě 47 jmen máme na památníku padlých z první světové války. Pár měsíců jsem počkala a až bylo volné číslo 053, tak jsem objednala druhou lavičku, vždyť z druhé světové války je na památníku šest jmen. A tak až půjdete na hřbitov, posadte se na lavičku, která vypráví příběh, zavzpomínejte na své blízké a pokochejte se pohledem na náš krásný kostel.

Jana Bačíková, starostka

Něco ze života Místní knihovny Vacenovice

Naše knihovna, přestože ve stísněných prostorech, je dost navštěvovaná a lidé jsou tu rádi. Podívejte se dolů na obrázek, který mě velmi potěšil: „Je to tadi SUPER“ napsala Eliška B. V čítárně je stůl s papíry a pastelkami, kde si zájemci mohou malovat. Máme 124 čtenářů, z toho do 15 let je jich 71. Celkem do knihovny přišlo v tomto roce 795 čtenářů. Z dětských knížek se nejvíce půjčuje 11 dílů „Deníku malého poseroutky“, které napsal Jeff Kinney. Dospělé čtenáře nejvíce zaujal spisovatel historických románů Vladimír Přibský s románem „Má čtvrtá žena Alžběta“, dále Wilbur Smith, ale naši také naši regionální spisovatelé Jiří Jilík s „U nás na Slovácku“ nebo paní Naďa Horáková s detektivkami i historickými romány. Pro zajímavost - nejvyšší počet knížek půjčených jedním čtenářem za rok je 134 ks, což je vlastně měsíčně 11 knížek.

Mám radost, že se v knihovně schází děti, které čekají na různé kroužky – Oskoruška, Včelařici atd. Vytáhnou knížku z regálů, sednou si v čítárně na vaky a pročítají. Nebo si sem přijdou děvčata jen tak popovídat. Také počítač, hlavně však tiskárna, jsou používány. Kromě toho letos knihovna uskutečnila několik akcí pro své čtenáře:

Pasování čtenářů 2018

Dne 7. 3. 2018 bylo pasováno do rytířského stavu „Čtenář 2018“ 29 žáků druhé třídy ZŠ Vacenovice. Do obřadní síně přišli i s rodiči a učitelkami, přivítala je knihovnice s knihovníckým šotkem. Byli představeni paní „Královně Abecedě!“, která je po přečtení slibu a krátké básničky pasovala za čtenáře. Obdrželi upomínkovou knížku, šerpu, pamlsky

Beseda s Marií Terezií 300 let

Beseda k 100. výročí

a hlavně Průkazku čtenáře. Všechny děti i rodiče jsme pozvali do místní knihovny, aby si vybrali z knížek, které by je zaujaly. Děti přišly s paní učitelkou hned následující den, po besedě o knihovně, o zacházení s knížkami, apod., si děti vybraly každý, co se jim líbilo, a slíbily, že knihovnu budou navštěvovat. Už se na Vás všechny moc těšíme.

Příměstský tábor

Základní škola Vacenovice v rámci příměstského letního tábora strávila jedno dopoledne v Místní knihovně. S knihovnicí se bavili o cestování. Zajímal se o knížky Jiřího Máry – cestovatele na invalidním vozíčku, zajímaly je cesty po Evropě i ostatním světě. Naše knihovna v tomto oboru má co nabídnout, ať už průvodce po různých městech a zemích nebo cestovatelské knížky. Doufám, že jsme vzbudili opravdový zájem dětí o poznávání.

Beseda s Marií Terezií

Na pozvánce stojí: „Přijďte si poslechnout vtipně-vážné představení o životě princezny v 18. století, jejích každodenních hygienických a společenských útrapách, domluvených sňatcích a na každém rohu číhajících nemocech a samozřejmě o samotné panovnici Marii Terezii v podání Dany Šimkové“. A 21. 2. 2018 jsme se setkali v počtu 81 účastníků na besedě s „Marií Terezií“ při příležitosti 300 let jejího narození. Lektorka Dana Šimková nám ji přiblížila ve všech možných intimitách i celém jejím panování. Hodně dotazů směrem k lektorce, hodně dotazů směrem k účastníkům. Všichni se opravdu dobře bavili.

Beseda k 100. výročí ČR

Opět naše známá a oblíbená lektorka paní Dana Šimková nás poučila i pobavila při této akci, které se opět zúčastnilo 76 zájemců. Nejdříve jsme se sešli „U Panny Marie pod

Beseda s Danou Šimkovou

lipama“ a za doprovodu chrámového sboru sv. Cecílie, paní starostky a dětí z kroužku „Včelařiči“ jsme společně zasadili LÍPU SVOBODY. Trochu vymrzlí jsme se sešli v kulturním domě, kde nás pohostili horkým čajem s přísadou. A pak už jsme se soustředili na lektorku. Nezklamala. Vzala to od podlahy, začala vládou Marie Terezie, jejími potomky, obrozeneckou dobou, legionáři až po Velkou světovou válku a její začátek i konec. Tři hodiny jsme poslouchali, odpovídali na její otázky, smáli se vtipným glosám. No prostě pohoda, přestože jsme probrali tak smutnou a vážnou záležitost, jakou jsou války.

Připomínám ještě, že Obec Vacenovice každoročně dotuje knihovnu 25000 Kč na nové knížky, letos byly vyměněny regály a další zařízení v knihovně. Takže zvu Vás všechny čtenáře i nečtenáře, přijďte do knihovny, určitě si vyberete pro dlouhé zimní večery zábavu, kterou Vám jenom dobrá knížka může dát. K blížícím se svátkům vánočním přeji hodně pohody, hodně spokojenosti a mír a klid v duši i ve světě.

Marie Měchurová, knihovnice

Pejsci a pejskaři

Žijeme na vesnici a máme opravdu hezkou obec. Každý si udržuje svůj dům a dvůr, aby bylo radost pohledět. Díky pracovitosti občanů jsou upravené i naše ulice, předzahrádky rodinných domků jsou většinou opečovávány a krásně vysázené, i když jsou tyto pozemky ve vlastnictví obce.

Žijeme na vesnici a je přirozené, že téměř každý má na svém upraveném dvorku kromě trávníku a bazénu i nějakého zvířecího mazlíčka, většinou pejska nebo pořádného psa (dle velikosti dvora). A psi se samozřejmě potřebují někde proběhnout a vyvenčit. A je jim jedno kde. Když to páníček dovolí, běhají po ulicích, znečišťují ty krásné předzahrádky (ale ne svých páníčků), klidně se vykakají před dveře nebo na schody cizího domu, mohou vyděsit děti i některé dospělé, běhají po lese, kde honí zvěř a vykrádají jí mláďata. Nemohou za to. I když jsou domestikovaní, v genech stále mají touhu po svobodě a loveckou vášně.

Jedno by to nemělo být jejich majitelům. Pes v současné době není hlídač, jak tomu bývalo na vesnicích dřív, ale jakýsi módní doplněk. V rukách nevhodného majitele může pes sloužit dokonce jako zbraň. Proto by si měl každý pejskař svého čtyřnohého kamaráda pořádně hlídat a nemovitost si zabezpečit tak, aby pes nemohl ze dvora utéct. Argument „šak on nic neudělá...“, „no bůžee, on enom utékl“ nebo „šak ať sa proběhne“ ve skutečnosti totiž znamená „hlavně že nedělá binec doma, na našem parádním dvoře...“

Kdyby to byl jak krásný a roztomilý pejsek, nikdo není na cizího psa a jeho exkrementy před svými dveřmi zvědavý. Proto si své pejsky hlídejte a při venčení po nich laskavě uklízejte! Pejsci z toho rozum nemají, rozum by měli mít jejich majitelé.

Marcela Tomašovičová

Výskyt bobra evropského ve Vacenovicích

Bobr evropský je druhým největším hlodavcem a dosahuje hmotnosti až 30 kg. Tělo má porostlé velmi hustou černohnědou srstí a je dokonale přizpůsoben životu ve vodě, a to díky plovacím blánám a uzavíratelným nozdrám. Uzavřít může také tlamu ihned za řezáky, což umožňuje využití zubů jako nástrojů i ve vodě. Oči jsou před vodou chráněny průhledným víčkem-mžurkou. Pod vodou vydrží až 20 minut.

Na přelomu 18. a 19. století byl bobr v Čechách vyhuben a začal se vracet v druhé polovině osmdesátých let. Nyní ho máme i ve Vacenovicích, a to docela v hojném počtu. Bobr evropský je chráněn jak českou (zákon č. 114/1992 Sb., silně ohrožený druh), tak evropskou (Směrnice 92/43/EEC o stanovištích, příloha II a IV) i mezinárodní legislativou (IUCN Red List, málo dotčený druh - LC - least concern; Bernská úmluva, příloha III). A tak početnost bobrů kvůli absenci přirozených nepřátel a legislativní ochraně stále narůstá

Bobr evropský se živí především lýkem a větvičkami vrby, topolu případně dalších dřevin (jasan, javor, jilm) a některými bylinami. Jeho teritorium je většinou asi 50 m od břehu, jen výjimečně i dále. Nepohrdne ani úrodou kukuřičného nebo řepného pole. Tvrdé dřevo dubu či jasanu používá spíše jako stavební materiál na hráze, tak vytváří prostor pro něj velmi chutné vrby. Bobr evropský neužívá stromů jen k potravě. Nemůže-li budovat noru v podzemí, pokácí strom a jeho kmen použije jako základ svého hradu (2,5 m vysokého a 3 m širokého). Pro zaplavení hradu si buduje na vodním toku hráze. Ze svého hradu vyrazí hned po setmění a vrací se až pozdě k ránu.

Rozmnožuje se v květnu nebo v červnu po 107 denní březosti. Samice rodí 2 – 5 mláďat a společně zůstávají ve dvougenerační kolonii dva roky. Poté zakládají kolonii novou.

Bobr patřil mezi lovnou zvěř. Jeho kožešina se používala hlavně na výrobu čepic a límců, ale jeho maso bylo velmi ceněno jako maso postní, jelikož bobr žije ve vodě jako ryba. Za zvláštní pochoutku byl pokládán bobří ocas a zadní nohy, ve francouzských klášterech se dělaly i bobří klobásy. Bobří pachové žlázy, zvané *castoreum* nebo *bobří stroj*, byly užívány v renesanční a barokní medicíně proti nachlazení

Po stopách bobrů

a zánětům, jejich výměšek má bohatý obsah kyseliny salicylové. Bobři se chytali většinou do pastí nebo norováním se psy.

Bobři jsou aktivní po celý rok bez zimního spánku. Nejvyšší věk je přibližně 35 let. Nejčastěji kácejí kmeny s průměrem 5–8 cm, ale poradí si i s kmenem 70 cm v průměru. Což můžeme pozorovat v lokalitě u Jezera. Zde si poradil se stromy i podstatně většími. Jelikož výskyt bobrů je kolem potoka Zamazané a Jezera velmi četný a škody napáchané jeho způsobem života jsou již neúnosné, požádali jsme v roce 2018 dle zákona č. 115/2000 Sb. o poskytování náhrad škod způsobených vybranými zvláště chráněnými živočichy o náhradu. Bylo nutné nejprve udělat soupis a odhad škod, poté se vyplňovaly formuláře, žádosti a proběhlo několik místních šetření v postižených lokalitách. Po všech peripetiích a vyřízení všech formalit pak přišla na úřad obce do rozpočtu částka 197 500,- Kč. Před pár týdny jsem se byla se včelařským kroužkem u Jezera podívat znovu. Samozřejmě bobr řádí dál. Že by měl kácet stromy jen 50 metrů od vody, ho moc nezajímá a pravidelně navštěvuje i sou-

Bobři u Jezera

kromě zahrady našich občanů a nejvíce mu chutnají trnky. Tak budeme o náhradu škody žádat znovu. Jen nevím, zda se do náhrady škody u ovocných stromů bude počítat i nevypálený mok... Uvidíme. [zdroj:wikipedie]

Jana Bačíková, starostka obce

Střípky z kroniky

Kroniky jsou studnicí úžasných a fascinujících informací a naše první dvě kroniky obzvlášť. Namátkou otevírá a najdu poklad. Alespoň mně to tak přijde. Předkládám pár střípků. Toto zapsal pan učitel František Barabáš v roce 1929.

Nu, a od svatby ke křtinám a úvodu není daleko

Jakmile matka zjistila, že mladá ženka „nechodí sama“, bedlivě ji se všemi ženami z celé přízně střeží a chrání. Dnes už to není tak akutní, ale přece! Dřív nesměla už jíst, co by chtěla, nesměla se na nějakého otevřhubu zahledět, aby se „nezhlídl“, nesměla se dívat na zajíce, aby dítě nedostalo zaječí pysk, nesměla hledět do prudkého ohně nebo na požár, aby dítě nedostalo „oheň“ do tváře. Když přišla její hodina, musel ji muž držet, až se dítě narodilo. Pak musel jít pozvat předem vyhlédnuté kmocháčky ke křtu. Rozumí se, že kmoťrenka nastávající hned zabila slepici, navařila lukšové polévky a nesla mladé mamince „do kúta“, zároveň ovšem také vzala nějaké dobré „sladké“, třebaš kmínky s alaškou. Když dítě bylo pokřtěno, nosila kmoťrenka, tetičky, švagrové, sestřenice, biřmovací kmoťrenky, dobří přátelé a sousedé „do kúta“. To už byl na polévku zvláštní malovaný hrnec s jedním obloukovitým uchem - kútnák - který byl nesen v ruce, na zádech pak v koši koláčky, milostě, trdelníky a jiné. Bez sladké nebo dobrého vína nešla žádná. Dokud nebyla mladá matka na úvodě, nesměla ven. Když už se cítila dosti zdravou a silnou, tu rodinná porada stanovila, kdy bude úvod. Pak obešla porodní babička všechny, které do kúta nosily, a zvala je jménem šestinedělky, aby ji na úvod doprovodily. Při ofěře šla první matka s dítětem, za ní kmoťrenka a pak ostatní. Před oltářem políbila úvodnice kmoťrence ruku a poděkovala jí za její dobrotu a ochotu. Po návratu domů byla hostina – svadébka. To už přišel i kmocháček a muži ostatních účastníků. Po skončení

šestinedělí mohla mladá matka teprve do pole. Dnes už se to tak přísně nebere. Že každá matka zvláště své prvorozené dítě nejlépe ke křtu a úvodu nastrojila, jest samozřejmo.

Tady už maličko čerstvější události, které zapsal náš další kronikář řídící učitel Bohumír Barák.

Novoty v obci – telefon

Zatím i v naší obci se šlo stále kupředu. Jednalo se a to úspěšně o zřízení telefonu a dne 7. října 1947 bylo telefonní spojení Vacenovic se světem zahájeno – bohužel přes poštovní úřad v Ratíškovicích. Naše okr. město je Kyjov a telefonní spojení přes Ratíškovice je pro nás málo vhodné, ať už se volá některý úřad nebo nemocnice v Kyjově nebo lékař v Miloticích. Ale v každém případě je to zase krok dopředu. Telefonní hovorňa je umístěna v kanceláři MNV.

Místní rozhlas

V krátké po spojení Vacenovic se světem telefonem přibyla naší obci další moderní vymoženost – rozhlas. 24. října 1947 zazněly z tlampačů v obci poprvé zvuky hudby z míst. rozhlasu. Tlampače – ampliony – byly po obci rozmístěny tak, aby se vzájemně nerušily a občané mohli pohodlně vyslechnout, co MNV hlásí. Rozhlas zařídila fa Jurák v Brně a náklad činil Kč 204.000. Už budeme jen vzpomínat na ty idylické doby, kdy bubeník chodil po vesnici a po bubnování hlásil, co nu k hlášení bylo odevzdáno. Posledním bubeníkem byl Vincenc Belka a buben je uložen v kanceláři MNV. Je vidět, že MNV se svým tehdejšími předsedou Jos. Kristem se snažil zřídit v obci všechny moderní vymoženosti, které občanům jsou k pohodlí, pobavení i poučení, což je jistě chvályhodné.

Lenka Svorová

Obec Vacenovice je zapojena v projektu Zelená obec

Tohoto projektu se účastní přes 750 obcí, jeho cílem je ochrana životního prostředí pomocí zabezpečení zpětného odběru a efektivní recyklace odpadů elektrických a elektronických zařízení. Řeší se tak sběr a svoz elektroodpadu, baterií, zářivek, tonerů, CD a DVD. Společnost Rema, která se sběrem elektroodpadu zabývá, v rámci opětovného použití elektrozařízení spolupracuje dlouhodobě s Kontem bariéry a Fondem ohrožených dětí. Díky projektu počítače proti bariérám Konta bariéry má za cíl umožnit zájemcům se zdravotním postižením využívat osobní počítač či jiné komponenty při výkonu povolání. Fondu ohrožených dětí firma Rema pak dodává techniku, která slouží zejména v zařízeních s rodinnou péčí – Klokánky.

Obec Vacenovice v rámci tohoto projektu umístila malou budku na sběr baterií na našem sběrném místě vedle prodejny paní Koubské.

Firma Rema nabízí rovněž zajímavou službu „Bud' líný“, jde o svoz nepotřebných elektrozařízení přímo z domácností. Služba je zdarma a funguje pro širokou veřejnost v rámci celé ČR. Informace získáte na www.budliny.cz

Dalším zajímavým projektem je Trash Made, díky kterému vznikají originální designové předměty módní předměty

jako šperky a bytové doplňky. Kolekce tvoří návrhy od mladých českých designerů. Výrobky jsou tvořeny z recyklovaných materiálů pocházejících z vyřazených elektrozařízení. Výroba je převážně zajišťována ve spolupráci s chráněnými dílnami. www.trashmade.cz

Zpětný sběr elektrozařízení je velmi důležitý. Elektroodpad roste třikrát rychleji než komunální. Obsahuje nebezpečné látky jako rtuť, olovo, kadmium, ale také obsahuje velké množství recyklovatelných materiálů. Jen pro zajímavost se v Evropské unii prodá za rok 28 milionů počítačů a 23 milionů notebooků. V těchto výrobcích je obsaženo odhadem 51 tun stříbra, více jak 10 tun zlata, asi 4 tuny palladia a 25 tisíc tun mědi. Celosvětový průmysl výroby elektroniky spolkně 30% roční těžby stříbra a 10% roční těžby zlata.

Na sběr baterií

Jana Bačíková, starostka obce

Život v mateřské škole

Dovolte mi v úvodu tohoto článku se představit. Jmenuji se Lenka Štosová a jsem jmenovaná od 1. 8. 2018 ředitelkou Mateřské školy Vacenovice, příspěvkové organizace.

Čas utíká jako voda a než jsme se po létě trochu porozhlédli, nastal podzim. Na dveře naší mateřské školy pomalu klepou Vánoce a nechce se nám věřit, že už máme třetinu školního roku za sebou.

Ve své práci chci navázat na dobré jméno mateřské školy, zachovat většinu výchovně – vzdělávacích a folklorních akcí, které v mateřské škole úspěšně fungují, ale také jsem se rozhodla zapojit do dalších projektů, díky nimž dojde k rozšíření obzoru a rozvoje dětí v mateřské škole.

V novém školním roce 2018 - 2019 je v mateřské škole zapsáno 83 dětí. Kapacita školy je téměř naplněna. Pracuje zde 6 kvalifikovaných p. učitelek, 3 provozní pracovnice, a aby všem chutnalo, o to se stará 5 pracovníků školní jídelny.

A co všechno se zatím v naší mateřince letos událo? Na přivítání s novým školním rokem jsme pro děti objednali skákací hrad, kde se s radostí vydováděly nejen děti ze školky, ale také žáčci z družiny základní školy.

Následující týden jsme se zapojili do celoročního programu „Školky v pohybu“. Tuto nadstandardní aktivitu pořádá již třetí rok fotbalový klub FK Hodonín, z.s. pro děti v předškolním věku za finanční podpory MND a.s. Každou středu nás pravidelně navštěvují kvalifikovaní trenéři, kteří s dětmi formou průpravných her pomáhají rozvíjet všestranné pohybové dovednosti, motorický vývoj a kreativitu dětí ve zdravém duchu fair play. Je milé vidět děti, jak je hry baví a těší. Vždycky v pondělí se některé děti ptají paní učitelky: „Paní učitelko, kdy už přijdou trenéři?“

A protože při sportu, a nejen při něm, je důležitá bezpečnost, zavítal k nám v rámci bezplatného projektu VZP

Papouščí ZOO

„Vzpoura úrazům“ handicapovaný ambasador, který dětem poutavě pohovořil o svém úrazu a následném životě s postižením.

Koncem září byla uspořádána tradiční „Dýňovou show“, kdy děti spolu s rodiči krásně oživilu zahradu školy vlastnoručně vyřezanými a nazdobenými dýněmi. Všechny děti si zasoutěžily, dostaly sladkou odměnu a na závěr akce opekly špekáčky.

A pak už nastalo hodové období, zpestřené „Hodovým pexesem“. Paní Lenka Kůřilová z Dubňan přijela dětem ochotně ukázat a předvést kroje našeho regionu. Děti měly možnost si vyzkoušet letní i zimní varianty krojů, poté jsme

si všichni, děti i paní učitelky, společně zatančily a zaspívaly hodové písničky.

V polovině října se vydala celá mateřská škola do Papouščí zoo v Bošovicích. Děti si prohlédly opravdu unikátní sbírku papoušků, zkusily je nakrmit oříšky a na konci prohlídky, po krátkém občerstvení, se mohly pohrát s kozlíky Čertíkem a Bertíkem

A když máme Dýňovou show, proč by nemohla být také Show veselého Toma? Koncem října k nám do mateřinky přijel kouzelník Tom z Uherského Hradiště. Děti se zaujetím sledovaly kouzlení, triky, ale taky se hodně zasmály a pobavily.

Bruslení

První listopadový týden začala pro přihlášené děti „Školička bruslení“ na Zimním stadionu v Hodoníně. Děti se pod vedením kvalifikovaných trenérů herní formou zdokonalují v pohybu na bruslích, protože v dnešní době neskýtají rybníky takové možnosti, jak dříve. Musím pochválit naše děti, jak se hodinu od hodiny zlepšují a některé už po třetí lekci jezdí jak „zkušené bruslaři“.

V listopadu se také jelo do kina. V kině Panorama Kyjov promítali pohádku s názvem „Neuvěřitelný příběh o obrovské hrušce“. Dětem se v kině moc líbilo, hlavně „pohodlná křesla“ a „velká televize“, jak mi řekla jedna maminka. Pro některé děti byla návštěva kina úplně poprvé v životě.

Dýňová šou

Skákací hrad

Vzpoura úrazům

Hodové pexeso

Školy v pohybu

A co nás ještě čeká v prosinci? Začátkem měsíce budeme mít Čertovsko – andělský rej a děti přijde navštívit biskup Mikuláš. Už 18. prosince oslavíme Vánoce na zahradě naší mateřské školy. Pod vedením p. učitelek děti pilně nacvičují vánoční program a na slavnostní podvečer se všichni těší. Závěrem bych ráda poděkovala paní starostce, panu

místostarostovi, zaměstnancům obecního úřadu, rodičům, dětem a taky kolegyním z mateřské školy za velmi milé přijetí ve Vacenovicích a dobrou spolupráci.

Přeji všem klidné a pohodové Vánoce v kruhu svých blízkých a do nového roku 2019 hodně štěstí a zdraví.

Mgr. Lenka Štosová, ředitelka mateřské školy

Něco o školní jídelně

Jídelna mateřské školy Vacenovice reprezentovala naši obec v Ostravě

Začátkem měsíce října nám přišla do školní jídelny oznámit naše paní starostka, že nás přihlásila do prezentace regionálních pokrmů „Školní jídelny zdravě a chutně“ v Ostravě. Akce byla naplánovaná na 29. 10. 2018. Času na přípravu bylo dost, ale i přesto jsme začaly hned přemýšlet, co bychom dobrého uvařily.

Důležité bylo dodržet základní pravidla této akce. Jídlo mělo reprezentovat tradiční pokrm z Jižní Moravy a mělo být připraveno pokud možno co nejvíce z regionálních surovin.

Do sestavování jídelníčku se zapojil skoro každý a následně vzniklo toto menu:

polévka:	Polévka mléčná s bramborem a domácím koprem od místních farmářů
hlavní jídlo:	Šumajstr z fazolí a škvarečkami z řeznictví od Veverků z Vacenovic, příloha domácí zavařená okurky, možnost ochutnat domácí kvašák
moučník:	Slovácký svatební koláček s tvarohem
nápoj:	Jablečný moštík z bzeneckých jableček

Menu bylo sestavováno ze surovin, které byly i v dřívějších dobách snadno dostupné, každá rodina si je mohla vypěstovat na svém pozemku kolem domu nebo na menších políčkách. Například do většiny polévek se přidávaly brambory. S vejíčkem a koprem se jednalo o jídlo syté a výživové hodnotné, což ostatně splňovalo i naše druhé jídlo, a to šumajstr. Luštěniny byly vždy na Jižní Moravě velmi oblíbené pro jejich složení bílkovin, sacharidů, vitamínů a vlákniny. Taký byla důležitá dostupnost vypěstování a jednou z velkých výhod luštěnin bylo i jejich uskladnění. Nebyla potřeba žádná konzervace, pouze umístění na suchých a tmavých místech někde v komoře zavěšené v plátěných pytlíčkách. Škvarky zase zajistily dostatek tuků. A jako sladkou tečku jsme si připravily svatební tvarohový koláček.

Z Ostravy

Naše menu rozhodně nebylo dietní, bylo zaměřeno spíše na dřívější tradiční kuchyni, kdy se s jídlem šetřilo, maso se na talíři objevovalo jen v menší míře.

Lidé jedli třikrát denně, měli více pohybu a tak jídlo muselo zasytit i na delší dobu.

Na prezentaci jsme se skutečně připravily, a to nejen s meníčkem, ale oblékly jsme si i žlutá trička s logem Vacenovic. A proto nás opravdu potěšilo, že jsme sklidily pochvalu od skutečných odborníků. Vždyť jsme naše jídlo předváděly oceněným školním jídelnám na Ostravsku. Řada z nich si vzala i naše recepty. Na závěr jsme si vyslechly přednášku MUDr. Kateřiny Cajthamlové a taky se s ní na památku vyfotily. Díky tomuto meníčku jsme si připomněly dřívější dobu, která určitě nebyla jednoduchá, ale přesto si asi lidé byli mnohem blíží. Víc si vypěstovaného jídla vážili, scházeli se společně u stolu a povídali si.

Proto i v nadcházejícím vánočním čase Vám chceme tuto dobu připomenout, popřát klidné a pohodové svátky plné setkávání a souznění se svými blízkými.

To Vám přeje i do celého roku 2019 kolektiv jídelny mateřské školy:

*Jana Grufíková, Věra Křížková, Eva Bařáková, Františka Chvátalová, Zuzana Rupcová, Zdeňka Mádlová
a ředitelka MŠ Mgr. Lenka Štosová.*

Už to máme pod střechou, už to máme v suchu... 😊

Jak napovídá název mého příspěvku, vše se celé léto a podzim točilo kolem naší rekonstrukce střechy. A konečně jsme se dočkali. Sněhové vločky se mohou s chutí uvelebit na nové střeše, a pokud je vystřídá třeba déšť, můžeme už klidně spát.

Velmi bych chtěla poděkovat všem zaměstnancům školy i obce, našemu zřizovateli, za pomoc při přípravě na nový školní rok. Provozním holkám za nekonečno úklidu, kdy

prach vítězil nad jejich úsilím a každý den se s vytrvalostí vracel na lavice i chodby. Rodičům bych chtěla poděkovat za důvěru a trpělivost. Nikdo z nás by si nedovolil riskovat a pustit děti do prostor, který by měl nějaká bezpečnostní rizika. Pokud jsem u děkování, velké, opravdu velké díky patří především dětem. S naprostým respektem k probíhajícímu pracím, ke stavebnímu ruchu, se chovaly ukázněně a dodržovaly domluvená pravidla. Zpočátku byl pro ně stavební výtah

zajímavá podívaná, kdy sledovaly, jestli jede nahoru nebo dolů, postupně tento jejich zájem opadal a život za okny, ukrytými pod igelity a deskami, nabral spád podzimních dnů plných školní práce a úkolů.

Všechny jsme se snažily, aby podmínky pro výuku byly co nejlepší, i když se zpočátku startovalo v některých ročnících v náhradním prostoru. Paní učitelky dětem připravily třídní motivační hry, při nichž se učebny proměnily na Kouzelnou třídu u druháčků, první a třetí třída letos vyplouvala z prázdninových přístavů ke vzdělávání jako námořníci. Čtvrtáky vítal Smajlíkov a pátá třída ve své hře cestuje po mapě ČR.

Hned začátkem září se děti dozvěděly na besedě Zdravé zoubky, jak o svůj chrup správně pečovat, a pak už se mohly s chutí zakousnout také do školní práce. Celoškolní projekt „Máme rádi zvířata“ jsme zahajovali výukovým programem v ZOO Hodonín. Stihli jsme si užít Den bláznivých účesů, nasadit vedle školy Strom svobody, ptát se na besedě s cestovateli, jak svými aktivitami v Indonésii zachraňují deštné pralesy. Na zajímavém setkání v tělocvičně školy, u besedy Budme kamarádi, žáci napříč všemi třídami na chvíli pocítili, jaké to je, ocitnout se v kůži handicapovaných. Společně s rodiči jsme přivítali Podzim na talíři v podobě úžasných dobrot, které na náš košť maminky nebo babičky upekly.

Bláznivé účesy

Stoly se prohýbaly i pod tíhou pestré podzimní úrody. Moc děkuji, že jste nás podpořili. O zábavu se postaral žonglér a artista svojí kouzelnou dílnou. Děti rázem vyplnily sál i přísálí KD svým úsilím zvládnout nejrůznější žonglérské disciplíny. Koncem listopadu se 4. a 5. třída vydala do Kroměříže, na školu, která je kolébkou budoucích učitelek MŠ na airtrackové aktivitě. Po těchto sportovních výkonech jsme

Podzim na talíři

Připomenutí 100 let republiky

ZOO Hodonín

Budme kamarádi

zvládli navštívit ještě zábavní centrum Dětský svět a žádné tričko nezůstalo suché. Ale spokojenost dětí byla velká.

Nyní se už ve škole chystáme na vánoční tvoření s prarodiči a tradiční jarmark, který se každoročně těší velkému zájmu i z řad veřejnosti.

Od 24. září zahájil svoji činnost při naší škole Dětský klub hrazený z prostředků EU, jehož vyhlášovatelem bylo MPSV. Rodiče tak mají i nadále možnost využít delší provozní dobu s denním pobytem do 17:00 hod. Zázemí klubu poskytuje školní jídelna na Šimečkovém. Děti si tento prostor zabydlely novými obrazy na zdech a dveřích. Každý čtvrtek se zde

věnují tvoření z keramické hlíny. Z financí projektu budeme postupně dokupovat nové hry a výbavu pro sportovní aktivity. Pomalu a jistě připravujeme příměstské tábory na jarní prázdniny a léto 2019.

Věřím, že stavební práce s příchodem jara skončí a my se pustíme do zařizování nových učeben. Moc se na ně těšíme.

Přeji Vám, ať ve vašich rodinách vládne vánoční pohodová atmosféra, stihnete potěšit a navštívit své nejbližší. Po celý rok ať Vás provází zdraví a radost.

Mgr. Liběna Lisá, ředitelka školy

VZPOMÍNKA NA CELOSTÁTNÍ VÝSTAVU KRASLIC

V první polovině roku 2018 proběhla jedna z největších akcí celostátního významu - výstava kraslic. Při přípravě Letního zpravodaje jsme na článek o této krásné akci nějak pozapomněli. Naštěstí hlavní organizátorka Mgr. Květoslava Malá je už v důchodu, a tak se uvolila na tuto mimořádnou akci vzpomínat.

Letos ve dnech 16. – 18. 3. proběhla pod záštitou Asociace malířek a malířů kraslic ČR Celostátní výstava kraslic za účasti nejen malířek kraslic, ale i dalších výrobců. Na této, již tradiční výstavě, jsme mohli vidět asi 1000 vystavených kraslic, které nám zapůjčila ze své sbírky Asociace malířek a malířů z Libotenic. Tato sbírka obsahuje kraslice zdobené tradičními technikami z celé republiky. Mohli jsme zde vidět vajíčka zdobená slámou, drátkováním, batikované, bavlnkové,

reliéfní, zdobené voskem a jezerní sítinou a v neposlední řadě typické i pro naši obec - vyškrabované. V této sbírce zastupují naši obec paní Marie Jakubíčková a paní Ludmila Vlasáková, které díky svému umu, velké zručnosti, fantazii a hlavně dodržování tradiční techniky a vzoru, získaly titul Mistr lidové výroby a svými krásnými výrobky reprezentují naši obec na výstavách po celé republice. Paní Marie Jakubíčková předává své umění děvčatům, a to nejen z Vacenovic. Již mnoho let k ní dochází děvčata a učí se této tradiční technice typické pro naši obec. Věřím, že jim vše, co se naučily, zůstane a bude je více či méně provázet jejich životem. Příkladem je paní Mirka Pavlíková, jejíž kraslice jsou již také dokonalé. Mladá děvčata, která již techniku vyškrabování zvládají, se také došly pochlubit a ukázat své výrobky a nebylo jich málo,

všechny měly velký úspěch. Výstava byla doplněna o spoustu dalších výrobků. Mohli jsme vidět krásné vyšívání čepce, fěrtůšky a jiné součásti krojů, které nám předvedly vacenovské vyšíváčky paní Ludmila Charvátová, paní Ludmila Mikulčíková a Irena Setínská. Již tradičně se výstavy účastní vacenovský řezbář František Setínský, novinkou byla keramika mladé keramičky Gábiny Fejfarové, která výstavu obohatila o krásné keramické výrobky. Nemohu vyjmenovat všechny, kteří výstavu doplnili svými ukázkami a výrobky. Mohli jsme vidět pletení pomlázek, perníkářky, umění paličkované krajky, výrobky ze šustí, šití patchworku, také ochutnat vacenovské koláčky. Po prohlédnutí výstavy si mohli návštěvníci zakoupit výborné uzenářské speciality paní Veverkové. Po nejmenší byly připraveny workshopy, kde si děti mohly vyzkoušet zdobení kraslic různými technikami, zdobit perníky, plést pomlázky vyšívání i šití patchworku.

Aby byli návštěvníci spokojeni, připravili jsme pro ně bohatý kulturní program. V sobotu odpoledne vystoupili Mužský sbor z Vacenovic, ženský sbor Marijánky a Ženušky z Ratíškovic. Odpoledne zakončilo vystoupení Veselé trojky Pavla Kršky. V neděli dopoledne přišli zahrát Vacenovští

muzikanti, kteří hráli i přes nepříznivé počasí a přinesli nám dobrou náladu. Nedělní odpoledne zpestřil svým programem folklorní soubor Oskoruška, dětská cimbálová muzika a Mužský sbor „Od lip“. Na závěr zazpívala Olga Baričičová a Lukáš Prajka. Všem vystupujícím patří velký dík za vytvoření pohody a dobré nálady. Poděkování patří všem pracovníkům obecního úřadu, kteří pomáhali s organizací, děvčatům, která se obětavě tři dny střídaly u pokladny a darovaly tak svůj volný čas. Ale především paní starostce, která byla hlavním organizátorem při přípravě a chodu celé výstavy.

Vám, kteří jste výstavu navštívili, děkujeme, že jste přišli a podpořili tak udržování lidových tradic ve Vacenovicích. Tradice a lidové zvyky jsou náš domov, naše obec, naše rodné Slovácko. Kdo ctí tradice, ctí svou rodinu, lásku k bližním a ke své vlasti.

Na závěr Vám chci v tomto předvánočním čase popřát prožití krásných a šťastných Vánoc plných lásky a spokojenosti mezi svými blízkými. Rok 2019 ať je plný radosti, zdraví a taky trošku prostoupený lidovými tradicemi.

Mgr. Květoslava Malá

Vzpomeňme s vděčností na zemřelé dárce krve

Před 40 lety (v roce 1978) se v kyjovské nemocnici na transfúzní stanici „sešlo“ 21 dobrovolných dárců krve. Na přiložené fotografii rozpoznáváme tváře těchto ochotných a obětavých lidí. Ale devíti z nich už dnes nemůžeme za jejich příklad lásky osobně poděkovat přátelským podáním ruky.

Zemřelí dárce krve:

Ondříšek František, Vacenovský Josef, Böhm Ladislav, Kotásek Hubert, Řihák Štěpán, Bábíčková Marie, Krist Antonín, Bábík Jan, Valtr Miroslav.

Vzpomeňme i na – v tomto roce předčasně zemřelého – Antonína Lungu, který všem potřebným daroval svou krev 95 krát! Modlitbou a milou vzpomínkou uctíme jejich památku!

*Za Český červený kříž Božena Lungová,
od roku 1955 členka základní organizace,
jednatelka a referentka pro dárcovství krve*

Dárce krve 1978

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Uvítání nového správce farnosti P. Jiřího Doležela

Náhly a nečekaný odchod z vedení vacenovické farnosti P. J. Mikuláška (působil od září 2017 do února 2018) zapříčinil slabou víru farníků, zda vůbec přijde nový kněz?! Kyjovský děkan P. V. Mrázek se obětavě snažil chybějící „kněžské ruce“ nahradit.

O to radostnější, mimořádná a slavnostní byla neděle 22. července 2018, kdy byl do našeho chrámu uveden nový duchovní správce P. Jiří Doležel. Mše svatá byla sloužena za hudebního doprovodu členů místní DH Vacenovští muzikanti a za zpěvu členů Chrámového sboru sv. Cecílie - obojí pod vedením muzikanta Libora Mikulčíka. Význam události slavnostního obřadu byl zdůrazněn krojovým oblečením farníků. Děkan naléhavě vyzýval farníky k modlitbám za nová kněžská povolání.

P. J. Doležel byl za farnost přivítán členem Pastorační rady a za obec naší starostkou. Oba novému knězi vyslovili vděčnost za poslušné, ochotné a snad i radostné přijetí nabídky kněžské služby v naší farnosti. Jeho rozhodnutí vyžadovalo jistou dávku odvahy ke změně a velkou důvěru v Boží vedení, když přijímal pobyt v neznámém prostředí a v nejistých pastoračních podmínkách. Jako při každém prvním přátelském

setkání se i náš nový Otec Jiří farníkům v krátkosti představil. Narodil se 27. 6. 1959 v Rýmařově jako nejstarší ze tří synů rodiny. Dětství a mládí prožil v Lomnici u Rýmařova v Jeseníkách, kde absolvoval devítiletou základní školu. Následně ukončil tříletý učební obor mechanik měřící a regulační techniky v Ostravě. Pak pracoval jako elektrikář v Kovohutích Břidličná, než byl povolán do Brna na dvouletou základní vojenskou službu. Následně se při výkonu povolání připravil na maturitní zkoušku a v roce 1983 byl přijat do semináře v Litoměřicích. Po pětiletém studiu bohosloví byl v Olomouci v roce 1988 vysvěcen na kněze. Necelé dva roky kaplanoval v Uherském Brodě a pak byl sedm a půl roku administrátorem v Ivanovicích na Hané. Následovalo 21-leté období duchovní služby, kdy byl farářem a děkanem v Hranicích na Moravě.

P. Jiří Doležel se svěřuje prvními pocity ze svého působení u nás: „Jsem vděčný a rád, že kostel, fara i Pastorační centrum je zbudované a po hmotné stránce zabezpečené. Myslím si, že jsem si na mnohé už zvykl. Přede mnou je jen starost, jak vytvářet živé a radostné farní společenství!“

Otče Jiří, děkujeme za nabízené duchovní služby a věříme, že Vaše starosti budou doplněny i radostmi!

Připomínka 70 let od úmrtí prvního duchovního správce farnosti P. ALOISE TKADLEČKA

Zástupci farnosti uspořádali, na žádost několika starších občanů, přátelské posezení s nejbližšími členy rodiny P. Tkadlečka. V neděli 14. října přivítalo naše Farní centrum milé hosty: zástupce rodin po zemřelých sourozencích P. Tkadlečka (Budíkovi, Charvátovi, Svobodovi, Miskovi) a autora publikace Smrt kněze pana Víta Blahu.

Jako při každé besedě nabídli organizátoři malé pohoštění a farní kronikářka v krátkosti předložila životní údaje P. Tkadlečka (1897 – 1948). Narodil se v Bílé v Beskydách, v učitelské a hudební rodině. Otec Kleofáš (1865-1924) a matka Marie (1877-1948) měli sedm dětí. Jako první se narodil Alois, následovaly jeho sourozenci Emil (1900-1956), Jindřich - zemřel v r. 1902 brzy po narození, Richard (1904-1975), Rajmund (1906-1946) Hubert (1910-1990) a Marie (1913-1974). P. Alois Tkadleček studoval gymnázium v Místku a bohosloví v Olomouci (vysvěcen na kněze v roce 1920). První jeho kaplanování bylo v Kopřivnici a Kozlovicích. Následně byl v roce 1931 ustanoven kooperátorem v Miloticích s tím, že bude sídlit ve Vacenovicích, kde bude vykonávat duchovní správu a vypomáhat milotickému faráři. V roce 1933 byl jako administrátor krátce přeložen do Kostelce. V duchovní správě naší farnosti působil 17 let, ale jako samostatný administrátor byl pouze jeden rok – od 1. července 1947 do 11. července 1948, kdy nečekaně zemřel.

V přátelské atmosféře se rozvíjela srdečná beseda, vyplývající z opravdového zájmu o život kněze, který v obci zanechal nesmazatelné stopy. Bylo zdůrazněno, že jeho působení u nás bylo silně poznamenáno složitými společensko-politickými podmínkami doby. Přími pamětníci života P. Tkadlečka podávali svědectví o jeho velkorysosti, obětavosti a nezištné pomoci (duchovní, materiální i finanční) všem potřebným. Jeho srdce bylo otevřené pro všechny

P. A. Tkadleček s nejbližší rodinou

bez rozdílu náboženství, neuzavíral se do svého světa. Vynikal dobrotou, laskavostí. Nebyl jen lidumilem, ale také statečným odpůrcem nacismu a později i komunismu. Byl nesmlouvavý, pokud šlo o neohroženou obhajobu pravdy Boží. Čerpal duchovní sílu z pevnosti postoje tehdejšího arcibiskupa olomouckého a metropolity Moravy Dr. Josefa Karla Matochy, který v roce 1940 zasvětil Moravu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Opětovná zásvětná obnova arcibiskupova (v roce 1947) byla zaměřená na komunistické nebezpečí. A právě jedna z pronesených proseb se stala výzvou pro P. Tkadlečka: „Panno Maria, vypros nám, aby Bůh netrestal náš národ pro znesvěcování svátků“. Důsledně proto v roce 1948 odmítal nedělní práce na výstavbě vacenovického pomníku padlých, což vyvolalo vlnu nespokojenosti v řadách vlivných místních politiků. P. Tkadleček se v roce

1946 zařadil do sítě farních a děkanátních důvěrníků, kteří upevňovali církevní život.

Nečekaná, náhlá a neobjasněná smrt oblíbeného kněze vyvolala zájem, který – jak ukázala beseda – stále neutichá. Pan Vít Blaha vydal v roce 2008 publikaci *Smrt kněze*, kde se snažil „najít pravdu“ příčiny smrti. Po usilovném pátrání v kronikách, archivech a záznamech výpovědí pamětníků uveřejnil nashromážděné a jemu dostupné informace. Navštěvníky besedy seznamoval s důvodem a výsledkem svého snažení. Byl rád, že vyvolal pozornost a zajistil zájemcům dotisk 60 kusů publikace.

Farní kronikářka předložila deníkové svědectví, které zaznamenala současnice života P. Tkadlečka Žofie Sováková (18. 5. 1885 – 29. 3. 1968). „Žofka Sováčka“ – jak byla občany nazývána – byla usilovná, nepostradatelná krojová švadlena a farní pradelna kostelního prádla. Zaznamenala smutnou kapitolu života Otce Tkadlečka: lednovou událost roku 1945, kdy došlo k vyloupení svatostánku (zcizení

monstrance a zlatého víka z ciboria). Úryvky z deníku daly možnost nahlédnout nejenom do „kostelního prostředí“, ale i do veřejného života obce. Důležitá zpráva, se kterou se jí Otec Tkadleček svěřoval a která měla být zveřejněna až po jeho smrti, byla však z deníčku „vytržena!“

V besedě se těžko hledaly odpovědi na vyslovené otázky!? Nejenom přímí pamětníci knězova života, ale i ti, co zprostředkovaně poznali jeho dobrotu, se spontánně zapojovali do diskuse. Členové rodiny P. Tkadlečka se svěřovali, jak zažívali pomoc nejenom od něj, ale i od občanů Vacenovic. (Např. poskytnutí ubytování v době násilného vystěhování ze Sudet nebo při ztrátě učitelského místa a v neposlední řadě jsou vděční za krásnou úpravu hrobu a obětování mší sv. za jejich vzácného předka).

Beseda byla obohacením pro všechny zúčastněné. Navázaly se nebo upevnily již trvající vztahy s potomky široké rodiny Tkadlečků.

Znovu posvěcení Novákova kříže

Při příležitosti Dne veteránů slaveného 11. listopadu se naši občané sešli k uctění památky padlých a konce Velké války u znovu opraveného Novákova kříže. Konečně se všem ukázala jeho více jak čtyřmetrová krása, která již 98 let připomíná vacenovské válečné oběti. Velký počet účastníků slavnosti pocítil radost z otevřeného pohledu na zkulturnované, duchovní místo, které bude jistě kolemjdoucí nabádat k zastavení a ztišení.

Náš duchovní správce P. Jiří Doležel rád vyhověl přání starostky a pěkně opravený kříž nově posvětil. Hodnota této obecní, církevní památky bude jistě znásobena zveřejněním informací o donátorech kříže.

Manželé František a Karolína Novákoví (č. d. 229) jej obci věnovali v roce 1920 ku cti a chvále Boží a památce padlých vacenovských hrdinů Velké války. Kromě kříže darovali vacenovskému, ale i ratíškovskému kostelu pozlacený kalich. František Novák se narodil ve Vacenovicích v roce 1870 na domě číslo 26 a zemřel přesně před 80 lety (jako 68-letý v roce 1938). Jeho manželka Karolína Holečková (zemřela v roce 1942) pocházela z početné ratíškovské rodiny. Možná proto byl kříž umístěn u cesty vedoucí k její rodné obci. Pro svou příhodnou pozici se stal důležitým shromažďovacím místem šaštínských poutníků. Manželé Novákoví byli bezdětní, proto se rozhodli „vzít do opatrování“ nejdříve synovce ze Sobůlek a později adoptovali neteř Julii Hnilicovou z Ratíškovic (provd. Příkazská, 1918 – 2005). Stala se jejich velkou pomocí v hospodářství a zaslouženou oporou ve stáří.

František Novák byl občany nazýván „Pán Novák“. Důvody získání titulu byly – podle vyprávění pamětníků – hned dva. Jednak sám rád oslovoval občany „pane“ a jednak proto, že uměl ze své pozice obecního radního za obec dobře orodovat! Uchovala se nám vzpomínka na domnělou příčinu jeho úspěšnosti: „K milockému hráběti nechodili pán Novák nijak nastrůjený! Enom ve starých gaťách přepásaných obřímlem!“

Více nám o Novákově rodině napoví další skutečnost. Daru obci v roce 1920 – pískovcovému kříži – předcházela ještě dar kříže kovového. Nalézají se na Dolním konci u vracovské silnice. Jedna pamětnice uvádí, že dříve byl situován blíže k dědině. Kříž je umístěn na pískovcovém podstavci

s nápisem: „S vděčností postaveno nákladem Ignáce Nováka z Vacenovic č. 26, L. P. 1869“. Dárce se stal Ignác Novák, čtvrtník, narozený ve Vacenovicích v roce 1823. (Otec Štěpán Novák, půlláník z Vacenovic a matka Veronika Bolfová). Manželkou donátora Ignáce byla Františka (rozená Hanák, domkaře z Milotic a Magdaleny Plundrák z Milotic). Údaje z úmrtní matriky však dokládají, že kříž nechala postavit vdova po Ignáci Novákovi spolu se synem Františkem na památku předčasně zemřelého manžela a otce.

Naše obec je tedy vděčná za dvě církevní památky jedné vacenovské rodině.

Bůh ať životem věčným odplatí jejich velkorysou štedrost!

Žehnání Novákova kříže

Farní společenství se zapojilo do obecní oslavy 100 letých výročí vzniku republiky a konce Velké války. V neděli 25. listopadu byla Otcem Jiřím sloužena mše svatá za vacenovské oběti válek a za milost pokoje ve světě. Mešní oběť byla spojená s žehnáním pomníků padlých.

Slavnost pokračovala přátelskou besedou v přísálí Kulturního domu. Obecní kronikářka připravila ukázkou dostupných školních a obecních kronik a starostka pozvala jako hosta besedy pana Petra Něničku (Military muzeum Vlkoš). Farní kronikářka zase přizvala vojenského kaplana kpt. Mgr. Jana Pacnera. (Účastník zahraniční operace – 10. kontingent KFOR – Kosovo). „Padre“ Jan v diskusi nabídl zážitky z prostředí vojenského života, kde se nedá nic „ošidit“. Vojáci jsou odhodláni nasadit život a hájit dobro

druhého člověka. Jejich postoje vyvěrají nejenom z fyzické síly, ale i ze síly ducha. P. Pacner se zamýšlel nad otázkou, zda je vůbec možné v civilizovaném světě obhájit možnost války?! Jak rozumět rozporu mezi nesmlouvavým biblickým výrokem „Oko za oko, zub za zub“ a filosofickým výkladem „Oko za oko a svět bude slepý?! Oba milí hosté besedy se shodovali v tom, že dnešní malá skupina profesionálních vojáků, která má bránit a chránit základní životní hodnoty, nebere svůj úkol jen jako povolání, ale také jako bratrskou službu. Zaslужují si proto naši úctu a vděčnost.

Krojovali účastníci, dobré pohoštění a příjemní hosté vytvořili přátelskou atmosféru besedy.

Marie Šimečková, farní kronikářka

Vzpomínka na život před sto lety – první světová válka 1914 - 1918

Můj otec po dvouletém manželství musel narukovat do c. k. rakousko-uherské armády s určením na východní frontu, která se proměnila, po předchozích úspěších Rusů, na zákopový způsob boje a částečně se uklidnila. Otec tam upadl do zajetí. O bližších podrobnostech vyprávěl:

Bylo to začátkem léta v roce 1915. Brzy ráno po rozednění na frontě byl klid. Zákopová linie Rakušanů probíhala přes pole obilí, které čekalo na žně. Otec jako člen hlídky chtěl zjistit, co se děje vpředu, směrem k Rusům. Vyšel před zákopy, před porost obilí, kde očekával lepší výhled. Asi to trochu přehnal, poněvadž se náhle ozvalo rusky: „pan brosj vintovku!“ (zahod' pušku!), čímž byla situace bez výstřelu vyřešena. Byl odzbrojen, odveden a zajat.

Po provedeném výslechu byl odeslán do tzv. zajateckého tábora, který se skládal z velké plochy obehnané ostnatým drátem, bez dalších staveb pro zajatce. Zajatci spali na zemi,

strava jim byla dovážena jednou denně. V tomto táboře se naskytla možnost se přihlásit do práce v zemědělství. Této možnosti otec využil s poukazem na to, že od dětských let pracoval v hospodářství svého otce. Jeho žádosti bylo vyhověno a byl odvelen na práce v zemědělství na ukrajinskou vesnici, označenou jako „Šebetovka“. Zde pracoval po celý zbytek války bez ostrahy (utéci nebylo kam).

Život tam byl snesitelný, i když místní obyvatelé žili ještě v podmínkách nevolnictví, ve srovnání s našimi podmínkami před 200 lety. Půda zde byla úrodná, obsahovala kolem 8 % humusu, ve srovnání s našimi 3 - 4%. Jídla bylo dost, i při velmi primitivním způsobu obdělávání půdy. Orba a setí obilovin se muselo provádět jen za vhodných vlhkostních půdních podmínek, v případě zatvrdnutí půdy vlivem sucha se již nedostal pluh do země. Chlévská mrva se vyvážela do řeky, pod plodiny se z důvodu 8 % humusu nehnojilo.

Otec díky zákonům z doby Marie Terezie znal relativně dobře číst a psát. V Šebetovce byl analfabetismus ve vesnici 99 %, kde prakticky číst a psát znali 3 lidé (pop, učitel a vysloužilý voják). Získal tím jako „austrijec“ určitý respekt. Zvládl i psaní azbukou a obyvatelům této vesnice psal dopisy a četl jim různé písemnosti. Tím získával nejen jejich sympatie, ale také i různá potravinová přilepšení.

Jeho pobyt v této vesnici skončil podepsáním příměří mezi Rakousko - Uherskem 15. prosince 1917 (Brestlitevský mír) a tehdejšími již Sovětským svazem. Tím skončila válka na východě.

Jakým způsobem se dostal můj otec domů z tohoto svého zajetí, jsem již od něho neslyšel.

Ing. Blažej Ingr

Sdělení Okresního soudu v Hodoníně k řízením o péči o nezletilé děti

Okresní soud v Hodoníně sděluje, že od 1. 9. 2018 mění dosavadní praxi v opatrovnickém řízení, konkrétně v řízeních, týkajících se úpravy výchovy a výživy nezletilých dětí a styku s nimi. Tato nová praxe je založena na spolupráci více institucí a vkládá důvěru v rodiče, že jsou schopni se v oblasti rodičovských záležitostí o svých dětech mezi sebou dohodnout. Cílem tohoto nového opatření je, aby si děti odnášely co nejméně traumat z rozpadu rodiny.

V souvislosti s tím žádá soud všechny rodiče, podávající k soudu návrh na úpravu těchto záležitostí, aby:

1/ V návrzích vždy uváděli telefonický kontakt (mobilní telefon) na oba rodiče.

2/ Počítali s tím, že velmi záhy po podání návrhu bude soud oba rodiče telefonicky kontaktovat a dohodne s nimi další postup.

Respektování těchto pravidel by mělo vést ve většině případů k významnému zkrácení doby trvání řízení, je proto i v zájmu samotných rodičů a jejich dětí. Všem rodičům za spolupráci soud předem děkuje.

140. výročí šaštínských poutí

Bazilika Panny Marie Sedmibolestné ve slovenském Šaštíně měla pro duchovní život vacenovické farnosti velký význam. Důvodem zaslíbení byly časté obecní požáry se všemi tragickými důsledky. Zachovaly se nám o nich písemné zprávy z konce 19. století. V roce 1854 oheň zničil 29 domů na obou stranách „Dolního konce“, o deset let později zase shořelo ve Špitálce pět domů i se stodolami a 18. června 1871 opět ve Špitálce padlo jako daň ohni osm domů. V roce 1878 postihl obec zatím vůbec největší požár, kdy Vacenovice doslova „lehly popelem“. A právě tato událost byla spouštěcím signálem organizování pravidelných šaštínských poutí.

Správce naší farnosti P. Rudolf Matěna (1912-1972) v kronice zaznamenal události, které mají spojitost s touto obecní tragédií. Předně je zaznamenána zpráva, že obec založila v roce 1902 (24 let po požáru) hasičský sbor. Velice podrobně je však zachycena událost z roku 1949, kdy proběhla slavnost svčení praporu sv. Floriána (matkou praporu byla Marie Šťastná „Bazílova“ č. d. 240, provd. za Polykarpa Ingra). Polní mše sv. za velké účasti farníků obětovaná u sochy Panny Marie Růžencové dokumentuje, že ani za 70 let po katastrofě, neodezněly z obecní paměti bolestné vzpomínky.

Dá se předpokládat, že zaznamenaný projev z roku 1949 tehdejšího starosty hasičského sboru Ondřeje Lopraise (1902-1966) vycházel z výpovědí svědků tragédie: „*Psal se rok 1878. Den 24. duben se zapsal do dějin obce červeným a černým písmem, neboť celá obec toho dne podlehl hroznému zkáze ohněm, který byl úmyslně založen z osobní msty jistým občanem. Ohromný požár na „dubňanské mezi“ pozoroval žhář, jak plameny ničí lidské obydlí. Požár byl viditelný až do dalekého kraje, takže až z Koryčan hasiči na pomoc přijeli. Z trosek svých obydlí, ze záplavy slz, kterými kropili výsledky svého životního úsilí, vyrostly krásné květy: důvěra v pomoc Panny Marie, úcta ke sv. Floriánu, vzájemná spolupráce pro pomoc bližnímu. Tehdy vacenovský zpěvák Jakub Výlet učinil jménem obce příslib Panně Marii, kterým se obec zaslíbila, že každým rokem vykoná pouť do Šaštína.*“

Nejstarší obecní zápisy „Památky obecních záležitostí“ (1851 – 1907) zachytily zprávu pod názvem Požár při velkém větru, kde byla mezi postiženými občany i rodina Františka Výleta. „*Dne 24ho dubna 1878 o půldruhé hodiny v noci vyhořelo první číslo 36 dule až číslo 25 jen domy. Druhá strana od hornice čís. 43, 44, 45 František Výlet domy i mlaty až číslo 58, pak 59 Měchura a 60 Řihák jen mlatevně. Dohromady 36 stavení a 21 stodol.*“

Příspěvky na vyhořelé byly v penězích i fůrách slámy rozděleny tehdejší starostou Františkem Nedůchalem v částce 1 096 zlatých. (Např. od rohateckého pana faráře Josefa Vychodila odesláno 10 zl., od faráře z Mlotic 1 kopa slámy, 1 kopa otěpek a 10 zl., přispěly všechny okolní obce a nejvíce „Jeho Veličenstvo Císař Pán“, který daroval ze své pokladnice 300 zl.“

Zaměříme-li se na požárem postiženou rodinu Výletovu, zjistíme z posloupnosti majitelů domů, že k roku 1775 patřil dům číslo 45 Františku Wilethovi a k roku 1820 patřil Jakubu Výletovi. Je známo, že v době požáru (rok 1878 už byly rozdělné půllány na čtvrtlány (dělení probíhalo mezi lety 1850 – 80) a nové domy dostávaly ke stávajícímu číslu označení a) nebo b). Matrika nám prozradila, že se na domě číslo 45 b) narodil významný vacenovický kněz František Výlet (1870 – 1930). Tento fakt navozuje myšlenku, že z rozvětvené rodiny Výletovy vyšel další její duchovně zaměřený člen Jakub Výlet. Podařilo se dohledat, že na domě 45 a) se narodili předci Jakuba Výleta. Jeho otcem byl Jan Výlet nar. 20. 6. 1810, čtvrtláník ve Vacenovicích (syn Jakoba Výleta, půlláník z Vacenovic a Barbary, dcery Wenzla Profoty z Vacenovic). Matkou Jakuba Výleta byla: Judita Dobeš nar. v roce 1811 (dcera Jacoba Dobeše, podsedníka z Vacenovic a Eleonory dcery Johanna Grufíka z Vacenovic). Sňatek rodičů Jakuba Výleta byl 10. 2. 1830 a na domě č. 45 se jim v průběhu let 1832 až 1855 narodilo 11 dětí. (Pět z nich zemřelo v dětském věku na souchotiny, úplavici, psotník, zánět plic). Námi hledaný šaštínský zpěvák Jakub se rodičům Janu a Juditě Výletovým

narodil 26. 11. 1832 a zemřel 18. 11. 1886 na domě č. 132. Byl čtvrtlánkem ve Vacenovicích, oženil se s Klárou Hnilicovou, dcerou vacenovického kováře Vincence Hnilici a Josefy Polášek z Milotic. Datum sňatku se nedohledalo, jejich děti se narodily ve Vacenovicích na domě č. 131 v tomto pořadí: v roce 1855 Johann Nepomuk, 1858 Mariana, 1860 Karl, 1870 Anna. Děti Ignác (1862), Jakub (1864), Josefa (1867) a Bohumila (1873) zemřely v dětském věku. Jakub Výlet - pravděpodobný zpěvák a starší bratr - byl svědkem požáru jako 46-letý otec početné rodiny. Zajímavé je zjištění, že jeho dcera Mariana (nar. 15. 8. 1858) se provdala za Jakuba Belku a právě s tímto příjmením je spojováno jméno „žháře.“

Ing. Fr. Rygar ve svých Fragmentech z historie obce zaznamenal:

„Po požáru byla obec na tom tak zle, že požádala prostřednictvím okresního hejtmánství o sbírku v sousedních obcích i okresech. Sbírka byla povolena a obci vynesla příjem 1 096 zlatých. Mimo tento peněžní příspěvek bylo přivezeno z okolních obcí 51 fůr slámy, především z Milotic, Skoronic, Ratíškovic, Mistřína, Vlkoše a Nětčic. Požárům však konec nebyl. Dařilo se jim především v době velkého sucha proto, že všechny střechy byly pokryty slámou, došky, domy stály v těsné blízkosti nebo přímo vedle sebe. Vznikl-li požár a k tomu se přidal vítr, bylo o neštěstí postaráno“. Zápis od Ing. Rygara dále uvádí, že: „v osudné noci před půlnocí 24. dubna 1878 shořelo na Dolním konci celkem 36 obytných domů a 21 stodol. Byly to domy s popisnými čísly 36 až 25, druhý řádek shořel celý od čísel 43 až po č. p. 60. Při tomto požáru uhořely tři osoby. Mezi nimi byly i Eva Bábíčková, rozená Nováková z č. p. 67, matka osmi dětí a její švagrová Barbora Bábíčková, rozená Šťastná, matka dvou dětí č. p. 34.“

Ondřej Loprais zase ve svém projevu uvedl k obětem požáru: „V troskách domů našly svůj hrob v čís. 53 Eleonora Bábíčková, dcera Petra Bábíčka, podsedníka za Vacenovic ve stáří 65 let a v čís. 54 Eva Bábíčková, manželka Martina Bábíčka, čtvrtlánka z Vacenovic ve stáří 34 let“.

Šaštínské poutě měly pro celé farní společenství velkou společenskou a duchovní hodnotu. Občané se v letním čase svatodušních svátků „dělili“ na dvě skupiny: na poutníky a na ty, co museli zůstat doma. Masovost poutí a význam sounáležitosti dokládá zachované rčení: „Dyby na sv. Ducha ve Vacenovicích hořalo, tak neměl kdo hasit!“ A že byla pouť (obzvláště za nepříznivého počasí) náročná, potvrzuje zase pořekadlo: „Je udolaný jak šaštínský pútník“.

Duchovní správce P. Rudolf Matěna (1912 -1972) ve farní kronice zaznamenal: „Na svátky svatodušní roku 1951 vykonána obvyklá záslibná pouť do Šaštína. Toho roku poutníci nesli sebou novou korouhev v barvě bílé s obrazy P. Marie Šaštínské a sv. Cyrila a Metoděje. Tam byla 13. května místním duch. Správcem posvěcena na památku zdejších poutí. Asi brzy tyto pěší pouti zaniknou, protože účast je slabá, staří už pěšky nemohou a mladí – pokud se zúčastní – použijí jízdních prostředků. Obrazy na korouhev maloval Ant. Sychra v Kyjově, korouhev zhotovila firma Werner, paramentní závod v Brně. Na pořízení přispěli poutníci šaštíňští a duch. správa. Poslední pěší pouť do Šaštína byla roku 1952.“

V následných letech byla pouť „autobusová“ organizovaná MO ČSL. Přestože se v době Slovenského štátu nemohlo putovat, po roce 1945 se na tradici opět navázalo. Po roce 1989 a hlavně po rozdělení společného státu se návštěva Šaštína stává osobní záležitostí několika vacenovských rodin.

Šaštínské poutě „proslavila“ vacenovská dechová kapela Synci. Na své začátky v úspěšné dechovce zavzpomínal jeden z jejich členů Antonín Synek - basista a bubeník (7. 10. 1905 – 31. 5. 1998):

„Bylo to v letech 1920 – 1, kdy jsme se začali učit hrát. Učitelem nám byl František Synek, můj strýček, který bydlel v Hodoníně, ale pocházel z Vacenovic. Ve většině jsme byli ještě školáci. Potom byl veliký svátek pro nás všechny – to šli strýček Synek - kapelník, s našima rodičama koupit potřebné hudební nástroje. Začali jsme dávat dohromady nějaké lehčí písničky. Ale první, co jsme se naučili – svaté písničky. To proto, že jsme chtěli jít na púť do Šaštína. Měli jsme ponejprv nacvičený jeden valčík a jeden pochod, ale jak jsme byli na to hrdí a šťastní! V Šaštíně jsme hráli před kostelem a byli jsme tam velice obdivováni, že tak malí a už hrajeme!? Nejvíce nás obdivoval jeden malý cigán, kterému se velice líbil Pospíšil - ten byl z nás nejmladší a nejmenší. Tento cigán prohodil: „Jaký malý a už třbá!“ V Šaštíně jsme potom byli ještě několikrát, samozřejmě vždycky pěšky.“

Nejstarší šaštíňští poutníci vzpomínají, že Synkova dechovka jezdila v pozdějších letech do Šaštína již na koláčích. Pro zajímavost uvádím jména a věk jejich zakladatelů:

Blahušek Ignác 12 let 1. křídlovák, Rygar Jan 11 let 1. trubka, Macháček Antonín, 14 let – 2. trubka, Bíla František 14 let 3. trubka, Ondříšek Julius 13 let Es klarinet, Synek Jan 13 let B klarinet, Okénka Julius 13 let baskřídlovka, Synek Antonín 15 let bas, Pospíšil Jan – 9 let, křídlovák.

Vzpomínky pamětníků na šaštínské poutě

Šaštínské poutě jsou od roku 1920 spojovány s Novákovým křížem. Právě od tohoto místa poutníci vycházeli a zde byli i vítáni. Pamětníci uvádějí, že od roku 1930, kdy už stál vacenovský kostel, byl první duch. správce farnosti P. A. Tkadleček (1897 – 1948) upozorněn tehdejší starším bratrem

– zpěvákem Jakubem Křížkou (1876 – 1942), aby nezapomněl na „zavedený obřad vítání“.

Svatodušní svátky (seslání Ducha Svatého – Boží hod svatodušní) byly ve Vacenovicích stejně důležité jako Velikonoce. Hospodyně napekly koláčky, které se poutníkům

přibálily na cestu k „baňce“ vody a suchému nebo „omastěnému“ chlebu. Zachovala se i vzpomínka na poutníky, kteří si brávali na delší poutě (např. do Mariazell, sv. Kopeček, Vambeřic) „zásmažku“, která jim posloužila během cesty k přípravě polévky. Na záda do „tyštuchu“ se k jídlu přidalo i lepší „kostelové“ oblečení. Ještě dnes užívané rčení: „Na svatý Duch do vody žbluch!“ naznačuje, že se koncem května počítalo s teplým počasím. „Drahé“ boty si mohl poutník „přehodit přes rameno, aby sa nezedrala tuplůfka“ a obouval se až před bazilikou. Čas Svatodušních svátků byl pro rolníka příhodný k putování, protože měl už „zaseté, posazené a čekal na okopávky“.

Poutníci vycházeli v sobotu odpoledne a první zastavení k občerstvení je čekalo v Hodoníně. Asi po 10 kilometrovém úseku cesty si opět odpočinuli v Holíči a po absolvování stejné vzdálenosti se na noc ubytovali v Petrové Vsi. Zde se pravidelně společně přespávalo většinou na „mlatevňách“. Jen několik málo rodin „našlo nocleh“ v domácnostech tzv. „starých známých“. Ale všichni vzpomínají na pěkné přijetí. Jedna z tehdejších malých poutnic ráda vypráví, jak se do Vacenovic vrátila s nezvykle upravenou hlavou. Její bohaté vlasy byly spletené do množství „lelíků“, které vytvářely nevšední ozdobu hlavy.

Do Šaštína putovali především mladí lidé, odrostlejší děti doprovázení svými rodiči nebo prarodiči a pak ostatní, kteří nemuseli zajistit domácnost a zemědělské hospodářství. V čele průvodu se během cesty střídala mládež v nesení kříže a dvou korouhví. Na své zážitky z této služby ráda vzpomíná tehdejší školačka – dnes osmdesátiletá pamětnice: „Dyž sem už dlúho v průvodě nésla křížek, hlady a žízňu sem už nemohla vydržat, tu sem uviděla u cesty strom a na něm načisto zralé střešně. A dyž sem na ně nemohla dostat, tak sem jich začala zetrásat křížkem. Ale co sa mně nestalo?! Ulomila sem Spasitelovy ruky!“

Pravdou je, že vedoucí zpěvák (dochovaná jména: Jakub Výlet 1832 – 1886), Jakub Křížka 1876-1942, Štěpán Koutný 1887-1980) odpovídal za modlitební, pěvecké, organizační vedení a dobré chování poutníků. Hlavně mladí lidé s „obávaným společným spaním na slámě“ byli pod jejich přísným dohledem!

V neděli brzy ráno vycházelo vacenovské procesí z Petrové Vsi do Šaštína. Po ujití necelých pěti kilometrů ji spořádaně vcházeli „vysrójení“ poutníci za hudebního doprovodu

Synkovy kapely do baziliky Panny Marie Sedmibolestné. Byl jim uvolněn prostor před oltářem, aby mohli prožívat mimořádnou duchovní atmosféru. Poutníci vděčně děkovali za přijatá dobrodiní a přednášeli své prosby za rodiny. Nezapomnělo se na nemocné a ostatní, co museli zůstat doma. Kupovaly se svaté obrázky, růžence, sladkosti nebo drobné památky.

Pozdě odpoledne se vraceli zpět do Petrové Vsi k přenocování. V pondělí ráno se „vyrazilo“ k domovu a po ujití 30 kilometrové vzdálenosti se poutníci vítali u Novákova kříže. Pouť a svatodušní svátky končily v našem kostele společným závěrečným požehnáním. Jen dívkám a mládencům velikonoční pondělí zdaleka nekončilo! Jedna z tehdejších mladých poutnic (dnešní devadesátnice) vzpomíná: „Dyž zme sa pomodlili, pojedli, trochu sa poumývali, tak zme si propichali na nohách puchýře a letěli zme do Letochovy hospody tancovat!“

V rodinné kronice Vincence Profoty je k šaštínské pouti zachycena úsměvná příhoda:

„Od dávných dob chodívalo do Šaština na púť hodně lidí, aj hodně kluků. Mamičky jim daly palazóry, dyž začně pršet, aby nezmokli. Často na sv. Duch pršívá! Dyž sa vyšlo z Vacenovic, pěkně svítilo slunko. Jak těžké je nést palazór - tak sa po cestě kluci usnėsli, že si ty palzóry skovají do rži před Hodonínem. A až půjdú zpátky dom, tak si zasěj tam palazóry najdú. Tož dobře! Dali si jich daleko od silnice, aby jich žádný nenašél! Dyž došli za Holíč, přihnala sa veliká búrka a pršalo a pršalo až do Petrové Vsi, kde sa nocovalo. Ráno už nepršalo, kluci trochu uschli a šli do Šaština. Až šli zpátky - zasěj začalo pršet. Pršalo velice, kluci přemokli zasěj až po kožu a zpomínali dobře na ve rži skované palazóry! Až docházeli po Hodonín, tož sa ukázalo sluněčko. Palazóry si našli a nėsli si jich dom celé mokré od hlíny a zažili ešče posměchu. „Neradno sa kemu smít, dyž má neščestí“.

V průběhu 140-ti letého putování není zaznamenána žádná zpráva o tom, že by se někdo z „vacenováků“ do Šaštína a okolí přiženil či přivdál?! Jen já se mohu pochlubit, že si v loňském roce jeden z mých pěti synů našel u Šaštína moc pěknú a hodnú nevěstu! Jistě mu ju vymodlili vacenovští marijánští pútníci - vzácní předkové naší rodiny!

Marie Šimečková, farní kronikářka

Století

Při procházce po hřbitově a vzpomínce na zesnulé jsem zjistil, že pouze jedna osoba se ve Vacenovicích dožila sto let. Je nemožné, aby jedna osoba mohla vnímat a popsat celé století, řekněme od roku 1918 až do dnešní doby, kdy nám ta osmička na konci několika desetiletí pokaždé něco změnila. V letošním roce je to právě sto roků, kdy skončila První světová válka. Na pomníku padlých z této doby lze vidět, kolik občanů Vacenovic v této válce zahynulo. Je až neuvěřitelné, že mezi nimi bylo tolik mladých lidí, tedy stále ještě chlapců, napočítal jsem i tři osmnáctileté. Tito mladíci nešli z největší pravděpodobností do války dobrovolně, ale zřejmě naverbováni tehdejšími naháněči. Vzpomínám si, jak můj strýc vyprávěl, že se v té době jako sedmnáctiletý chlapec ukrýval před těmito verbíři, aby nebyl odchycen. Jak

strašné to muselo být pro některé rodiny z Vacenovic, když manželé a synové byli ve válce a doma zůstaly matky s dětmi a tyto se musely postarat o hospodářství, když se převážná část obce živila právě zemědělstvím, aby se vůbec mohly uživit. Zde by některé rodiny mohly vyličit příběh, který by určitě i někomu z nás vehnal slzy do očí. Můj dědeček vyprávěl, že nejhorší to bylo, když byli v Itálii nasazení na tak zvaný bodákový útok, tedy přímý boj muže proti muži s puškou v ruce a na ní nasazený bodák. Zdá se až nepochopitelné, když jsem se v jedné knize dočetl, že i přes toto bojové nepřátelství se obyčejní vojáci během Vánoc anebo jiných křesťanských svátků na bojišti sešli, na rozdíl od velitelů a důstojníků a pak si společně zazpívali třeba známou vánoční píseň Tichá noc, svatá noc..., každý ve svém rodném jazyce,

melodie všem známá. Po společném setkání se pak bojovalo proti sobě znovu. A právě proto takový okamžik setkání jasně říká, že to byli prostí vojáci, kteří bojovat nechtěli, ale byli to státníci a generálové, kteří tuto válku vyprovokovali. Po skončení války nastal rozpad Rakouska-Uherska, čemuž se ani nelze divit, neboť takové nesourodé státní uspořádání, kdy třeba už jen skutečnost, že se mluvilo třemi různými jazyky, tedy česky, případně slovensky, německy a maďarsky, muselo nutně vést k rozpadu, se všemi z toho vyplývajícími potížemi, třeba zavedením československé měny, obnovením československé armády, jejím velením a jinými nezbytnými přeměnami.

Po ukončení války se hospodářství začalo obnovovat, přesto však později nastala celosvětová hospodářská krize, některé rodiny ve třicátých letech minulého století dokonce měly snahu přestěhovat se „za lepším“ do Spojených států amerických případně do Jižní Ameriky. Dovedeme si vůbec představit, co takové opuštění Vacenovic pro některou rodinu znamenalo, kdy se třeba někdo z těch mladších v té době sotva vydal za hranice vesnice a najednou chtěl cestovat do jiného světadílu? Za několik ušetřených peněz rodina dorazila do nějakého italského nebo německého přístavu a pak zaoceánskou lodí cestovala několik týdnů do jiného světa, většinou se znalostí jen českého jazyka s moravským nářečím, vstříc novému životu.

Pak nastalo další předválečné období, rok 1938, tedy Mnichovská zrada, historie této události je nám z historických zdrojů dostatečně známá. Nastala Druhá světová válka, ještě strašnější než ta První. Naštěstí v ní z naší vesnice nezemřelo tolik lidí jako v té První. Z pomníku padlých se dozvídáme, že jich bylo celkem šest, někteří umučeni v koncentračním táboře. Jaká to musela být šťastná událost při osvobození Vacenovic Sovětskou armádou a částečně rumunskými oddíly, když tato strašná válka skončila.

A už tu zase máme rok s osmičkou, tedy rok 1948, Vítězný únor. Bylo provedeno znárodnění majetku tehdejších majitelů výrobních závodů, se všemi neblahými následky pro tehdejší Československo. Vzpomeňme třeba na zakladatele Baťových závodů ve Zlíně, později přejmenovaném na Gottwaldov, podnikatele, pro tehdejší režim „vykořisťovatele“, který svými novými myšlenkami a pokrokovými názory toho tolik znamenal nejen pro tehdejší Československo ale i pro celý svět. I nyní jsou jejich pokračovatelé ve světě známi a náš stát se k nim opět hlásí. Nastalo období, kdy někteří lidé dostali strach z tohoto po únoru 1948 vzniklého vývoje, začali se obávat, co nastane, tajně poslouchali zakázané a státem rušené vysílání Svobodné Evropy, aby získali pravdivější informace.

V létě roku 1957 nastala víceméně nedobrovolná, po vzoru Sovětského svazu prováděná kolektivizace zemědělství, tedy zakládání Jednotných zemědělských družstev. Zde si již vybavuji své vzpomínky na tuto dobu, kdy jsem byl jako chlapec svědkem někdy až násilného vyvádění dobytka z chlévů tehdejších rolníků, kdy nám pak učitel na začátku školního roku 1957-58 zakázal pobíhat kolem a pokřikovat na lidi, kteří dobytek vyváděli. Začátky družstev byly tehdy velmi těžké, nebyly kravíny, dobytek byl ustájen ve stodolách, vše se dělalo ručně bez mechanizace, pracovalo se na tak zvané jednotky, kdy jedna jednotka byla oceněna asi dvaceti československými korunami, tehdy pro některé výdělek za celý den: Při dobrém hospodaření družstva pak byly na konci roku vypláceny doplatky za každou odpracovanou jednotku.

Bylo by určitě zajímavé pročíst si obecní kroniku roku 1957, jak jsou tyto události popisovány. Ceny za potraviny a ostatní zboží byly samozřejmě mnohem nižší. Vzpomínám si, jak moje stařenka, již byla její kráva vyvedena do společného ustájení, později nosila v létě čerstvě nažatou travu do nově vybudovaného kravína právě pro tu svoji na „přilepšenou“. I přes všechny počáteční potíže nastal pokrok a začalo se díky úsilí zemědělců dařit lépe. I já osobně jsem pocítil tehdejší režim na své kůži, když jsem byl vyučen opravářem zemědělských strojů a traktorů, i když mě to vůbec nebavilo. Mohu říct, že i po pěti letech zemědělské výuky se ze mne zemědělec nestal. To mi tvrdí i jeden z mých kolegů, který mně vyčítá, že ani nevím, co je to jedna dobytčí jednotka. Nezlobím se na něho, asi má pravdu.

Posuňme se o 50 let dopředu a o 50 let zpátky z dnešní doby, tedy do roku 1968, do roku vstupu spojeneckých vojsk na území Československa. Dva roky vojenské služby si z tohoto období pamatuji velmi dobře. V prvním roce jsem hlídal se svým psem naši západní hranici proti narušitelům. Druhým rokem jsem byl provianták, měl tedy na starosti zásobovat pohraniční rotu potravinami a spolupracovat v kuchyni s kuchařem. Když jsme jeli těsně po okupaci gazíkem nakupovat potraviny do Bělé nad Radbuzou, museli jsme být ozbrojeni, protože právě nedaleko pohraniční vesnice tábořila sovětská vojska a nikdo v prvních dnech okupace nevěděl, co se může stát. Důstojníci nevěděli, jak se zachovat, jestli „spřátelenou pomoc“ odsoudit nebo ji ospravedlnovat. Situace se pak pozvolna uklidňovala, později nastoupilo nové vedení státu s Dr. Gustávem Husákem. Vzpomínám si velmi dobře na jeho pronesená slova, když na jaře roku 1969 veřejně prohlásil, že „ať si nikdo nemyslí, že hraniční přechod u Bratislavy se stane korzem mezi Rakouskem a Slovenskem“, potom co se tehdy pohraniční styk mezi oběma státy v období Pražského jara trochu uvolnil. Celé Československo zůstalo s Rakouskem a Západním Německem i nadále obehnané ostnatým drátem, hlídaným vojáky, izolované dvacet roků od Západu až do roku 1989. Když člověk viděl divoké husy, případně jiné ptactvo, jak snadno přelétává západní hranici, musel si jen povzdechnout a říct, že ptáci, na stupnici tvorů mnohem nižším než člověk, se mohou volně pohybovat a hranici přelétávat na rozdíl od občana Československa. Je ale spravedlivé zmínit se i o tom, že během vládnutí tehdejšího prvního tajemníka KSČ, později i prezidenta Československa Dr. Husáka, neproběhlo zatýkání nepřátel socialismu jako v padesátých letech, kdy on sám byl zatčen, ale byli jen „pomýleni“, zbaveni případného lepšího společenského postavení.

Pak uplynulo dalších dvacet let až do sametové revoluce v roce 1989. Nelze nevidět, že i během doby do tohoto roku se životní úroveň obyvatelstva zvyšovala, byla úplná zaměstnanost, mnoho lidí si s podporou státu zbudovalo bydlení, nelze všechno odmítnout a říct, že co se dělo, bylo špatné. Rok 1989 přinesl svobodu, konečně se prostříhly ostnaté dráty, kolony aut vyjely koncem listopadu a začátkem prosince tohoto roku z naší oblasti do Rakouska a lidé na vlastní oči viděli, jak to tam na Západě vůbec vypadá. Politický systém se se vstupem nových státníků a politiků změnil, vystali noví lidé, někteří tohoto využili, začali bohatnout a bohatnou i nadále. Už nemáme milionáře ale miliardáře. Tito lidé a také politici slibují, že všechno napraví, že odbourají korupci, život všem zlepší atd., pak ale po volbách na sliby někdy zapomínají a nůžky mezi bohatými a těmi obyčejnými

se stále více rozvírají. Ano, žijeme v dnešní době se všemi vymoženostmi této doby, srovnáváme se i s těmi nejvyspělejšími na světě, jaký bude asi výhled do příštího století? Pokusme se to nastínit.

Vzniknou Spojené státy evropské nebo se Evropa jako nesorodý celek znovu rozpadne? Bude se v tom prvním případě v Evropském parlamentu stále jednat všemi evropskými jazyky a zaměstnávat stovky, ne-li více tlumočnicků překlady např. z finštiny do němčiny, z portugalského do češtiny atd., atd. Podaří se tuto otázku během příštích dejme tomu 80 let do roku 3000 vyřešit? Proč by měla být právě angličtina jazykem jednacím, když Britové tak usilují o výstup z Evropské unie? Bude to snad nějaký úplně jiný jazyk, podobně jako byla snaha už v minulosti vytvořit nový jazyk, v té době esperanto, které se však neujalo. Lidé se budou stále méně pohybovat, mnoho z nich bude pracovat z domova pomocí počítačů a jiných nástrojů a právě tento nedostatek pohybu povede k nemocem pohybového aparátu. Přibude starších lidí a zvýší se podíl duševních nemocí, zvládne stát postarat se o tyto lidi? Bude se muset řešit přenos hlavně elektrické energie, jen se podíváme na krajinu, jak vypadá se všemi těmito stožáry a nataženými dráty. Samozřejmě to není jednoduché, jak tuto elektrickou energii přenášet transformací na velké vzdálenosti při velmi vysokém napětí, ale do budoucna to asi bude nevyhnutelné a přenos elektrické energie bude zřejmě jiný. Pokud se vyřeší otázka přenosu elektrické energie, uvolní se více vzdušný prostor a přepravu osob budou možná obstarávat tak zvané osobní drony, tedy jakési nízko-létající přepravní prostředky, které si lidé objednají a tyto je pak přepraví za úplatu nejkratší trasou z místa A do B. Domy budou zcela obsluhované a hlídané domovními počítači, kdy bude všechno předem naprogramováno, tedy vytápění v zimě a klimatizace v létě: Počítače budou hlídat spotřebu všech energií s včasným upozorněním na závady, případnou zvýšenou spotřebu energie a budou automaticky vyúčtovávat spotřebu energií a atd. Roboti v závozech převezmou opakující se monotónní činnosti bez následků únavy, nepovede však toto k větší nezaměstnanosti? Peníze jako takové zaniknou, všechny nákupy budou probíhat bezhotovostním placením. Sníží se počet prodavaček v obchodech, bude se nakupovat kartičkami velikosti knoflíku na košili nebo na přívěsku na řetízku kolem krku, kdy zakoupená věc bude okamžitě uhrazena a odečtena z účtu zákazníka. Případně krádeže v obchodě si nikdo nedovolí, protože okamžitě zazní výstraha se všemi s tím spojenými následky ukradené věci. Lidé budou vozit děti do školy stále více vlastními auty a s tím spojeným znečišťováním ovzduší, pokud se už konečně nevyřeší otázka zákazu pohonu automobilů spalovacími motory na benzin a naftu, tedy jinými zdroji pohonu jako jsou elektrické motory, případně motory se spalováním vodíku s kyslíkem, jak už o tom snil francouzský spisovatel dobrodružných knih Jules Verne. To by tu však nesměla být silná těžařská lobby a distribuční síť současných paliv, tito tomuto vývoji samozřejmě naklonění nejsou. Pokud se neučiní rázný zásah do výroby a používání plastových obalů, mohou nás tyto při naplavování do řek a oceánů a vlivem na ekologii a život v moři značně poškodit. Ti nejbohatší, pokud si na ta troufnou, budou cestovat na dovolenou nebo za poznáním na Měsíc nebo Mars nebo dokonce jinam do nekonečného vesmíru. Bude se prohlubovat nespokojnost lidí hlavně z Afriky v důsledku narůstajícího

počtu obyvatelstva tohoto světa, spojená s migrací navzdory slibům těch nejmocnějších o pomoc. Až bude naše, v letošním roce narozená vnučka případně pročitat někdy kolem roku 2100 už jako důchodkyně tento zpravodaj, určitě něco z nahoře uvedeného bude pravda, něco polopravda, ale bude mnoho věcí, které nelze z pohledu letošního roku 2018 ani předvídat.

Je nemyslitelné, abychom se nezmínili o podílu sportu na vývoj událostí a vzájemných vztahů se sportem spojených za celou dobu století. Vzpomeňme si jen na rivalitu mezi Vacenovicemi a Miloticemi. Nebyla to snad právě kopaná, když si naši funkcionáři usmysleli, že můžeme být právě my lepší než Milotice, kde mají zámek, školu pro žáky až do deváté třídy, kdy jsme dlouho spadali pod jejich farnost? Vzpomeňme si, jak na konci čtyřicátých a na začátku padesátých let minulého století naši politici v Československu obratně využili úspěchů našich sportovců ať už z Mistrovství světa, hlavně ledního hokeje a Olympijských her, když přivezli domů tolik medailí, přestože některé sportovce kvůli jiným politickým názorům stát v lásce ani moc neměl. Ještě dnes si pamatuji na první přímý televizní přenos z Olympijských her v Římě, na vynikající americkou sprinterku Wilmu Rudolph, držitelku tří olympijských medailí, přezdívanou černou gazelu, která v dětství prodělala dětskou obrnu, na vítěze maratonu Bikilu Abebe z Etiopie, který zvítězil bosý v ulicích Říma, na čestnou občanku Vacenovic Danu Zátopkovou za druhé místo v hodu oštěpem, svou účastí již na čtvrté olympiádě za sebou. Sport se stal mnohokrát také projevem protestu proti různým nespravedlnostem, jak u nás v tehdejší Československu tak i ve světě. Příkladem může být vítězství našich hokejistů z roku 1969 na Mistrovství světa ve Švédsku nad sovětskými hokejisty, spojené s oslavami v Praze a pak následnými nepokoji, dále gesto gymnastky Věry Čáslavské na stupních vítězů odvrácením pohledu od sovětské gymnastky při hraní sovětské hymny nebo vzdor dvou černošských amerických sprinterů v černých rukávech se zařatými pěstmi na stupních vítězů téže olympiády v Mexiku, poukazující na stále ještě ne zcela uznávaná práva černochů ve Spojených státech.

Světová politika měla určitě také vliv na olympijské hnutí. Vzpomeňme si na Olympijské hry v roce 1980 v Moskvě, na neúčast některých západních evropských zemí na této olympiádě a o čtyři roky později bojkot východoevropských států, mimo Rumunska na hrách ve Spojených státech. V této době jsme měli u nás výbornou atletiku, uvedme třeba Jarmilu Kratochvílovou a jiné atlety s možností zisku několika olympijských medailí. Dalším příkladem vlivu sportu na politiku může být letošní zimní olympiáda v Pchjongčangu v Jižní Koreji. Myslím si, že to byly právě tyto zimní hry, které uvolnily napětí mezi Severní Koreou a Spojenými státy, když se Američané zřekli po dobu konání her námořních manévrů u Jižní Koreje a když Severní Korea vystupovala společně se sportovci jižního souseda. Viděli jsme severokorejské roztluskávky i hokejistky této země, hrající společně v jednom týmu s jihokorejkami, i když jejich vystoupení v důsledku jejich slabých výkonů bylo spíše symbolické, ale zde šlo právě o jakési narovnání vztahů mezi těmito státy. Sport vyvolává u mnoha lidí, hlavně u fanoušků kopané, nezapomenutelné emoce a vzrušení. Příkladem může být například Mistrovství světa v kopané v roce 1950 v Brazílii. Brazilští fotbalisté a fanoušci si byli ve finále svým vítězstvím nad

sousední Uruguayí na stadionu Maracanã v Rio de Janeiru před 170 tisíci fanoušky tak jisti, že už i noviny předem oslavovaly jejich vítězství. Nakonec jí však podlehlí 1:2. Určitě si ještě pamatujeme semifinále na Mistrovství světa v kopané v roce 2014, konané také v Brazílii, kdy domácí fotbalisté podlehlí Němcům neuvěřitelně vysoko 1:7, bylo vidět plačící brazilské fanyanky z nečekané porážky. Byli to Němci, kteří tento šampionát vyhráli a byli to i němečtí fotbalisté, kteří o čtyři roky později v Rusku skončili v základní skupině na posledním místě. Samozřejmě jsou toto pro některé vášnivě fanoušky sportovní tragédie. Co to však je při srovnání se skutečnými tragédiemi na fotbalových stadionech, například tou z 29. května 1985, kdy se při finále Poháru mistrů Evropských zemí v Belgii prolomila bariéra mezi fanoušky obou mužstev a zahynulo 39 lidí nebo 15. dubna 1989, kdy bylo v Anglii vpuštěno na stadion příliš mnoho diváků a kdy bylo z nedostatku místa udušeno nebo ušlapáno 96 diváků.

A co letošní Mistrovství světa v kopané? Někteří fotbaloví odborníci předpokládali, že Rusko snad tuto světovou sportovní událost ani nezvládne. Prezident Putin nedával dokonce ani žádné šance domácím fotbalistům, přesto byl on sám i ruští fanoušci jejich účastí až ve čtvrtfinále mile překvapeni. Už jenom pohled na všechny ty fotbalové stánky se zelenou trávou byl uklidňující a musel v člověku vzbudit obdiv, během mistrovství nedošlo k žádným závažným incidentům. Rusové zvládli mistrovství dobře, dokonce to bylo snad vůbec nejlepší Mistrovství světa v kopané vůbec. Přesto i zde se vyskytly některé faux-pas a sice když při finále vběhla na hrací plochu známá skupina Pussy Riot a zápas musel být na chvíli přerušen. Užil si toho devatenáctiletý nejlepší fotbalista Francie Mbappé, když jednu ze skupiny políbil. Dalším nedostatkem se stalo to, že když se při závěrečném hodnocení hráčů a předávání trofeje vítězi spustil prudký liják, pořadatelé nejdříve zakryli deštníkem prezidenta Putina a až po delší době i ostatní státníky, francouzského prezidenta

Macrona a chorvatskou prezidentku, všichni i s hráči promokli na kost. Co to však bylo proti té radosti při vyhlášení vítězů. Takže Francie Moskvu dobyla se vší slávou na rozdíl od Napoleona, který Moskvu na začátku 19. století sice také dobyl, ale ve vypálené Moskvě se mu v Kremlu nikdo neklaněl. Ať mi ženy prominou, když o tomto píší, ony možná raději sledují v televizi každodenní vaření, Soudkyni Barbaru nebo Nebezpečné vztahy.

Francouzským fotbalistům jsem vítězství přál, Francii mám rád, líbí se mi i jejich libozvučný jazyk. Pravděpodobně dost našich občanů v mládí nebo i v pozdějším věku přečetlo nějakou tu dobrodružnou knihu známého francouzského spisovatele Julese Verna. Při pročitání originálů a českých překladů jsem zjistil, že překladatel úmyslně vynechal několik málo odstavců, hlavně pokud šlo o náboženskou tematiku, či o svátky ve Spojených státech. Je vůbec možné překládat originál tak, aby byl poplatný té či oné době? Máme v naší knihovně stále tyto překlady ze sedmdesátých let?

Někteří naši občané určitě zaznamenali, že Dolní Němčí bylo v letošním roce, a sice 29. září, vyhlášeno vesnicí roku 2018. Kdo tuto vesnici navštívil, určitě mi dá za pravdu o správnosti tohoto rozhodnutí. Z vyprávění manželky jsem se dozvěděl, že se v této vesnici hodně budovalo i před rokem 1989. Je zřejmé, že dění v obci neovlivňuje ani tak ta či ona politická strana, ale spíše vedení a lidé schopní pro obec něco dobrého vykonat. Jsem přesvědčen, že my všichni ve Vacenovicích jsme dali raději hlas lidem schopným pro obec učinit to nejlepší než těm motivovaným politicky.

Přiznám se, že když v poslední době poslouchám naše politiky, tak jsem jejich výroky někdy i dost pomatený. Usoudil jsem, že asi bude lepší si v neděli po obědě poslechnout v televizi nějakou tu pohádku, tak jak mi to radí manželka, kdy vždy zvítězí dobro nad zlem, než poslouchat u televize naše politiky.

Vít Ingr

JAK SE ŽILO PŘED 120 LÉTY

To mně vyprávěl můj otec, který prožil dětství a mládí za Jezerem (na „dolňáku“). Tam se hrávaly děti u Jezera a na vrchním konci zase u Húštíka. Vody bylo dost, a tak se koupalo od sv. Ducha až do poli října. Na velikonoce se už chodilo bosky, a tak to bylo až do toho října. Silnice tu nebyla, a tak od Hodonína do Vracova a Bzence se chodilo cestou okolo Jezera. Tenkrát ještě chodili po dědině žebráci. Jeden takový starý tam vždycky odpočíval. Seděl na otýpce roští a rozdával děckám, co vyptal po dědině. Děckám to bylo „vzácné“ a on se na ně tak zbožně díval a říkál: „Chudáta, tak by to jedlo, ale až já půjdu do Skoronice, tak vám tam vyptám, tam jsou hodní lidi a dávají moc“.

Když měl jít otec do školy, tak mu rodiče koupili oblek, ale nesměl ho vyzkoušet, až v neděli do kostela. Odpoledne šla do Vracova cikánka a tlupa děcek ji provázela a pokřikovala na ní. Ona se nejdnou otočila a kolkem v písku namalovala kruh a doprostřed plivla a ukázala prstem na svého otce a řekla: „Do rána budeš černý jako uhlí!“ No hned bylo ticho a děcka měly po náladě. Moje otce nejvíc mrzelo, že nevěděl, jak mu ten oblek bude, až bude černý, a tak v noci, až všichni spali, vytáhl oblek ze skříně a zkoušel ho. No, byl mu dobrý, tak šel klidně spát. Ráno nebyl černý, ale hlavně

věděl, že je mu oblek dobrý. Když vyšel školu, tak se učil v Kyjově stolařem a za první vydělané peníze si koupil oblek. To bylo už v říjnu a už byl doma a ráno slyšel, že na dvoře je nějaký ruch, a tak se podíval oknem, bylo ještě „přítmí“ a jeho dvě sestry míchaly v „díži“ kravám nápoj a tá jedna měla oblečené to jeho nové sako a vyhrnuté rukávy a míchala. On začal křičet a nadávat a matka mu řekla, že: „Co si měla Fanuša obléct, když bylo ráno zima?“ Ty dvě sestry lícily před velikonoce světnice a dúle chtěly udělat cinobrem modrou čárku a naráz zjistily, že nemají štěteček, ale hned si poradily. Ustříhly pejskovi konec ocásku, ale jemu začala stříkat krev a celé zdi postříkaly...

Tam bývaly početné rodiny, dvojí Ondříšci, Milěři, Nováci, Blahovci... Otcové přes léto pracovali na poli a v zimě chodili pracovat do lesa. Tam se posilovali „režnou“, aby jim nebylo zima a hned byli velice „chytří“. Jednou ráno otcova matka míchala něco na kamnech a přiletěla tam tetka Blahová a hned ve dveřích spustila: „Nech si ten tvůj starý dá na tú hubu pozor, navedl mého, aby mě zbil, a podívej sa, jaké mám modřiny!“ Otcova matka se otočila a řekla: „A kdo navedl mého? Podívej sa, jaké já mám modřiny!“

Jednou za rok jezdívali občané na pouť na sv. Hostýn. A to šli do Vracova na vlak. Jednou, jak se vraceli, tak vysedli všichni z vlaku a jeden kluk volal, jak se vlak dal do pohybu: „Zastavte, zastavte, já tam mám palazor a není to náš, je to Nováků!“

Jedni sousedi začali v zimě chodit k druhým sousedům na besedu a seděli přilepení na kachlových kamnech až do večera. Když to trvalo už hodně dlouho, tak soused začal brát jejich polénka v jejich humně, které tam měli v hraničkách a večer je ještě zdržoval, aby se ještě zhřívali. Po čase na to sousedi přišli a zastyděli se, že se zhřívali za svoje a už nešli na besedu...

Na konci dědiny byly domy postaveny štítem do ulice a okna do dvora. Strýček slyšel z kuchyně nějaké zvuky a šel nahlédnout, co se děje a jeden chlapec velkým nožem jezdil dítěti po krku a říká: „Rezi, rezi, réz – nerýkaj nepojedeš s tatíčkem do Kyjova.“ Naštěstí to jezdil tupou stranou. Měli 7 dětí a nebylo možné to uhlídat. Jeden jejich syn byl v hospodě a byla tam debata, že se zeměkoule otočí za den kolem své osy. On prohlásil, že je to blbost, protože měl doma plnou putěnku vody a vůbec se nevyléla...

V roce 1914 otec narukoval na vojnu a byl v Itálii. Zažil tam mnoho útrap – zimu, horko, hlad a každý den se střílelo. V noci pochovávali mrtvé kamarády. Můj otec se vždy dobrovolně přihlásil a nad každým vojákem se pomodlil Otčenáš. Měl takový hlad, že chtěl jednou zastřelit kocoura, ale ten naštěstí utekl. Byli jednou ubytováni ve škole a jel okolo voják s dvěma koňmi, a ten jeden naráz spadl a ostal mrtvý, tak ho voják odpřáhl a jel dál. Tam se seběhli lidé z vesnice a také vojáci a za chvíli tam zůstala jenom kůže a hromada

střev. Dopadlo to pro vojáky špatně, každý si vařil v šálku kus masa nad ohněm, ale nebylo to dost uvažené, tak všichni dostali velký průjem. Když se usadili ve vesnici, tak první sháněli nějaké potraviny. Vesnice už byly vyrabované, a tak hospodyně říkaly vojákům: „Němte ovi, němte pumy, němte patate germány tuty manžáry.“ Můj otec měl strašně rád mléko, a tak se mu podařilo sehnat u jedné ženy, že mu bude prodávat každý večer 1 litr mléka. Byl hrozně rád, ale brzy ho radost přešla. Když tam šel asi třetí den, tak ona nebyla ještě v kuchyni, tak ji šel hledat a ona ve chlévě přistříkávala svoje mateřské mléko. Tak upaloval pryč a celou cestu zvracel. Jeden jeho kamarád měl zdravotní potíže, a tak šel k doktorovi a ten ho dlouho prohlížel a nakonec ho doporučil na 3 měsíce na dovolenou. To bylo něco neskutečného, aby z fronty měl dovolenou. Můj otec se ho na všechno dopodrobna zeptal, na co si stěžoval a šel také k doktorovi. Ten ho také podrobně prohlížel a nakonec mu řekl, ať udělá předklon, tak otec se předklonil a doktor ho kopl do zadku, že proletěl dveřmi a zastavil se až na konci chodby. Jeho kamarád se ale už na vojnu nedostavil a do 3 měsíců zemřel na TBC. Otec se šťastně vrátil domů a první vletěl do komory na mléko.

V roce 1921 se oženil a po čase si pořídil malou dílničku a tam se později vyučil i jeho syn. Lidé neměli peněz, a tak dělal aj na dluh. Jednou k němu přišel pán a žádal ho o podporu, že byl ve válce a byl raněný a ukazoval mu jizvu pod pasem a otec hned poznal, že je to od slepého střeva, a tak mu řekl, že žádný voják, co znal, by se nesnížil „ptát“ po vesnicích podporu. Ale všichni byli rádi, že to přežili a mohli poctivě pracovat.

Anna Gasnářková

Moje vzpomínky na JZD

V mých předešlých vzpomínkách jsem se snažila popsat život v době mého dětství a mládí, i když jen útržkovitě. Ale ještě nikdo nepopsal život v době založení družstva u nás. Okolo roku 1960. A bylo to vlastně i moje mládí. Měla jsem kolem 20 let, měla jsem roční dítě a chodila jsem do rostlinné výroby. Mateřská tehdy byla tři měsíce. Babička hlídala a já jsem chodila do JZD. Měli jsme jednotku na den, to bylo 10 Kč. A dali jsme se do stavby baráku. Jako všichni. Měli jsme štěstí, že skoro všichni muži byli v „práci“ v okolním průmyslu. I když ani tam nebyly výdělky velké. Jen havíři na tom byli lépe.

Ale abych se vrátila k tomu JZD. Když jsem si stoupla k tálu řepy na Rúdníku, který se táhl asi 2 km, zatočila se mně hlava. Myslím si, že pletí řepy byl nejlepší lék na nespavost. Večer jsem spala, ještě jsem nebyla v posteli. A jak na tom byly ženy v živočišné! Na Rúdník jezdily okolo třetí ráno, v 7 hod končily, jely dom, postarat se o děti, domácí zvířata, záhumenku apod. Okolo třetí nanovo. Já jsem to poznala na vlastní kůži, protože pak jsem chodila „zaskakovat“. Když některá dojička nebo krmička onemocněla, musela se najít náhrada. Člověk musel být opatrný, krávy byly většinou hodné, ale vše mělo svůj řád a před dojením se umýval ocas a vemen. A nešlo to jen tak přijít a začít. Ke kravám se chodilo zezadu a člověk se musel „ohlásit“. Promluvit na ni. Nikdy nezapomenu, jak jsem jednou opět zaskakovala a přistoupila jsem ke krávě bez ohlášení. Ta se lekla, kopla a zasáhla mě plnou silou do hrudníku. Odletěla jsem na pás, který odvázel vyházený hnůj, a napůl omráčená jsem se vezla několik metrů ven z chlěva... Samozřejmě to nebyla voňavá práce a nějaké šatny či sprchy, o tom se nikomu ještě ani nezdálo a pak se stávaly takové příhody, že jedna z dojiček přišla ráno už z první šichty domů, dítě ji objalo a proneslo: „Mami, Vy tak smrdíte JézéDém....“ Ze začátku nebyla žádná mechanizace, došlo se ručně. Můj otec Jakub Příkazský ošetřoval na Rúdníku velké býky. Chodil mezi ně s košem krmení, napouštěl do hrantu vodu, to byl „adrenalin“.

Ale postupně se situace zlepšovala. Stavěly se kravíny, pořizovala se mechanizace. Asi za 10 let byly elektrické dojačky a začalo se chodit na dvě směny, takže to bylo snesitelné. A také samozřejmě dobré výdělky. Teď při tom psaní

vzpomínám na lidi, kteří byli u těch začátků. Na Rúdníku strýc Antonín Ingr z č. 2, který tam roky hlídal. Pořád ho vidím, jak vařil uhynulé prasátka pro psy. První formani, kteří jezdili na Rúdník byli Metoděj Koutný, dědeček MUDr. Kremla a František Ryba, můj tchán a dlouholetý starosta. Měli okolo 70 let. Tatínek potom dělal i skupináře. A pamatuji si, že ho to bavilo. Na kravíně byla parta pomocníků ŽV. Strýc Bezucha, Šebesta, Marcelín Ondříšek, Josef Antoš. Další formani Franta Koutný, strýc Mikulčík, Frant. Křížka (od uličky), Josef Koutný. Byla s nimi sranda i při té těžké práci. Vzpomínám na Mařenu Výletovu a Božku Bělíkovu, zásobovačky na Rúdníku. Dojičky Stázku Výletovu, Anežku Šťastnou, Jarmilu Antošovu, Milku Kučovu a Mařku Bařínkovu. Nejde to všechny vyjmenovat. Pomalu se na všechny zapomíná. Ale takový je život.

Ale nebyla to jen dřina, uměli jsme se také veselit. Při společné práci, ale pak začaly i společné slavnosti. První vzpomínka je na první MDŽ. To nezapomenu nikdy. Sál u Letochů, všechny ženy z obce, i ty nejstarší a před každou stál květináč. Bylo to dojemné, protože pro většinu z nich to byly první květiny v životě. No a pak Dožínky, Doplatky a družstevní plesy. Hrávala tu Mistríňanka i Moravanka. A také postupně zájezdy a rekreace. Důchodci jezdili každý rok na sv. Hostýn a na poutní místa po republice. I na Sv. Horu a na Kopniště. Jelo se i do Maďarska, Německa a na Slovensko. Později na rekreace do Prahy. K padesátinám, šedesátinám, kdo chtěl, mohl jet. Platil to, pokud si pamatuju Svaz družstevních rolníků. Pro mě byl největší zážitek zájezd do Maďarska. Budapešť tehdy byla výstavnější než Praha. Mosty přes Dunaj, Parlament při večerním osvětlení. Bylo to v roce 1965. Od té doby jsem tam nebyla.

Nechci tady propagovat JZD, píšu to z pohledu obyčejné ženské, která už na to špatně zapomněla. Např. na to, že stařeček Ryba mosel podepsat JZD, aby jeho synové mohli chodit do práce, aby uživil rodiny apod. věci. Ale takový už je život. Nikdy nevíme, co nás čeká. Hlavně aby nebyly války. Já jsem ještě zažila frontu, jako sedmiletá a ta hrůza je pořád ve mně.

Marie Rybová

50 let obdělávání vinic na Vinohrádkách

V letošním roce si připomínáme padesát roků společného obdělávání vinic v trati na Vinohrádkách.

Zemědělská půda a poloha v tomto katastru je jednou z nejlepších pro pěstování vinné révy ve Vacenovicích. Důkazem toho jsou staleté záznamy v kronikách. Počátky novodobého pěstování spadají do konce padesátých let minulého století, konkrétně do doby založení Jednotného zemědělského družstva ve Vacenovicích v roce 1957 a založení Československého ovocnářského a zahrádkářského svazu v roce 1963.

Před tímto obdobím se v celém vinohradnickém katastru (cca 22 ha) vyskytovaly v malé míře především hybridní odrůdy, byl to většinou tzv. drek-chorvát, rakušan, bago a jiné pro nás neznámé odrůdy. A navíc tyto vinice byly přestárlého charakteru. Šlechtěné odrůdy v předešlých desetiletích před

tímto obdobím vymizely vlivem révokazu. Ve větší míře byla zmiňovaná plocha místními zemědělci využívána pro pěstování polních plodin.

O zásadní změnu o vinohradnictví se pokusila místní organizace ČOZS s tendencí výsadby nových vinic. Tato snaha o výsadbu byla také podporována JZD, MNV a do jisté míry i místními vinaři. Poměrně velkou předností bylo to, že to byla půda, která nebyla zahrnuta do honu – do jednoho celku (a té bylo málo). Dále to byla půda nevhodná pro vytvoření půdního bloku z důvodu, že byla poddolovaná. S touto skutečností členové výboru dospěli k názoru, že je možné uvést v naší obci vinohradnictví znovu do života. Všechny tyto záležitosti byly třeba zajistit nově ustanoveným vinařským výborem při ČOZS.

Po dvouleté organizační přípravě v letech 1966–1967 byla v letních měsících organizací podána na vedení JZD a MNV Vacenovice žádost o výsadbu vinice. Jelikož v tehdejší době musela být každá sebemenší změna zemědělské kultury povolena ONV v Hodoníně, byla tato záležitost podstoupena k ověření a posouzení na tuto instituci. Téhož roku 26. října bylo doručeno na JZD vyjádření tohoto znění (zkráceno): *Výsadba je povolena o výměře 2,00 ha na parcelách č. 3201/1-3236/2. Jedná se o ucelenou výsadbu vinic v rámci plánu regenerace vinic.*

Na základě tohoto oznámení bylo ještě v podzimních měsících mezi zájemci o výsadbu dohodnuto, že se provede urovnání pokleslých míst (propadlin) na poddolované půdě, která byla zde v letech 1917–1950 důsledkem důlní činnosti prováděna.

Vinařským výborem bylo nezbytně nutné především řešit vlastnické vztahy mezi majitelem pozemku a případným nájemníkem, dále převedení půdy do kultury vinic a mnoho dalších organizačních záležitostí. Někteří majitelé půdy – záhumenek, kteří neměli zájem o výsadbu, byli s pochopením představenstva JZD uspokojeni v jiné lokalitě.

V zimních měsících vyvstala myšlenka, že by bylo dobré, aby se uvažovalo o společném obdělávání vinohradů. Hned na jaře roku 1968, po vyměření nových parcel pro nové vinice, byla již zahájena I. výsadba moderních odrůd sazenic révy po 5 arech v počtu 36 dílků odrůdami: Müller Thurgau, Neuburské, Rulandské bílé, Ryzlink vlašský a jiné. Odrůdy byly zvoleny na základě odborné porady a souhlasu nově začínajících vinařů. Jednou z podmínek byla ta, že meziřadí musí mít minimálně 1,8 metru. Celá výsadba stmelila všechny nové vinaře k dalším plánům, jak dál pokračovat v této společné činnosti.

Vlivem této pozitivní skutečnosti v roce 1968 se zájem o další výsadbu v této trati rozšířil o další zájemce v roce 1969. Organizaci výsadby si vzali obětavě za své členové výboru Michal Macháček a Oldřich Nivnický. Tato II. etapa výsadby byla projednána a následně schválena pouze představenstvem JZD. Ve vyjádření je konstatováno, že výsadba je vyjednána s dosavadními majiteli dotčených pozemků a bude jim dána v první řadě možnost výsadby vinice na svém pozemku, anebo formou výměny v jiné lokalitě. Osázení bude provedeno na výměře 3,00 ha na těchto parcelách (vyjmenováno 30 parcelních čísel). Velký problém nastal při nákupu nových vinných sazenic, kterých byl v tehdejší době velký nedostatek. Díky Ing. Blažejí Ingrovi se je nakonec podařilo sehnat. Byly vysázeny nové odrůdy: Sauvignon, Tramín, Rulandské modré, Veltlínské zelené a jiné.

Vlastníky se stalo mnoho starších i začínajících vinařů, kterým nechyběla chuť k práci a také plány, jak dál pokračovat.

Po dobrých zkušenostech s těmito dvěma výsadbami vinic, kdy zájem o další výsadbu vzrůstal, bylo v roce 1973 přikročeno k další, již k III. etapě. A opět k blokové výsadbě. Tato byla prováděna, stejně jako ty předešlé, nejen za užší spolupráce a podpory tehdejšího MNV a JZD, ale i s povolením ONV v Hodoníně. Plocha vznikla v horní části vinohradů mezi stávajícími vinohrady a nově vysázenou vinicí JZD. Je třeba podotknout, že bylo třeba odstranit přestárlé vinice, stromy a poté těžkou technikou opět půdu připravit - zrekultivovat pro novou výsadbu.

Pro větší zájem byly výměry jednotlivých parcel vyměřeny asi do 450 m². Na této téměř více jak tříhektarové ploše bylo vyznačeno 76 nových viničních dílků. Při vyměřování nových

parcel se vlastnické vztahy k půdě v době socialismu nerespektovaly. Byly případy, kdy na jednom nově vyměřeném dílku byli i tři vlastníci pozemku. Ke společnému hospodaření se přidali i vinohradníci, kteří neměli vinici v těchto třech etapách. Celková plocha ve společném obdělávání postupně narostla na téměř 12 ha.

Snahy o společné obdělávání vinohradů a o co nejlepší usnadnění a provádění chemické ochrany vinic a kulturních prací ve všech třech výsadbách mohly být od prvopočátku řešeny pouze nákupem zemědělské techniky. Ta nebyla v tehdejší době snadnou záležitostí, a to jak po stránce dostupnosti, tak především po stránce finanční. V začátcích společného obdělávání se na pořízení strojového parku vybíralo na jeden pětiarový díl vinice 500 Kč. Nakonec se postupně dařilo za co nejmenší obnos základní stroje pořídit. Nejprve se sehnaly zúžené traktory Z 25 Sadař. Pro chemickou ochranu postřikovače Šleza a Perla, dále zemědělské nářadí jako plečky, disky a jiné nářadí pro kulturní práce. Dále to byl pásový traktor Bolgar, pluhy na podzimní a jarní odorávání. Při pořizování jakékoliv techniky se muselo přihlížet ke sponu řádků, který byl v nejužších místech pouze 1,8 m, jak už bylo zmíněno. V pozdějších letech, po dosluhujících traktorech, se podařilo za přispění Josefa Vlka a dalších členů výboru pořídit na tehdejší dobu modernější traktory Z 4011, které museli místní vinaři – opraváři zúžit na potřebnou šířku. V posledních 2–3 letech byly zakoupeny zánovní traktory Landiny 35 a 40 a dále nové postřikovače Turbomatic.65/300.

Myšlenka o společném obdělávání vinic na Vinohrádkách byla od prvopočátku i v dalších několika desetiletích zásluhou Ing. Blažejí Ingra.

Je nutno poděkovat jemu a také všem těm, kteří se v těchto 50-ti letech podíleli a dále podílí na záslužné a obětavé práci a tím také na propagaci vinohradnictví v obci. Je třeba konstatovat, že nevím o podobné organizaci, kde je toto společné hospodaření v takové míře prováděno. Mnohé vinařské obce nám to v tomto směru do jisté míry i závidí. Je nutno vyzdvihnout ochotu a obětavost členů organizace, která byla v začátcích společného obdělávání obdivuhodná, především u traktoristů: Mikuláše Příkazského, Jana Ingra, Petra Sabáčka, Petra Ryby, Ladislava Synka, Mirka Valkoviče, Frantu Vaculoviče, Tondy Chvátala, Martina Macháčka, Vaška Ryby, Pavla Křížky, Fanoše Nedůchala, Josefa Vlka, Ladislava Křížky a Ladu Krista traktoristu Bolgaru a jiných. Z opravářů je třeba jmenovat Františka Ondříška, Melichara Dobeše, Mirka Valkoviče a Jendu Jašíka. Tito a mnozí jiní řadoví členové měli zájem pro organizaci a pro vinohradníky něco dobrého vykonat. Mnohdy bez jakéhokoliv zázemí, venku bez přístřeší a pod širým nebem. Bez ochranných kabin se prováděla chemická ochrana, kulturní práce mnohdy za deště a nepříznivých podmínkách a jiné činnosti spojené s vinohradnictvím. Pro mnohé současníky dnes už možná těžko pochopitelné.

V posledních několika letech se společně provádí pouze chemická ochrana vinic. I toto je obětavá práce pro členy výboru a traktoristy a velká pomoc pro vinohradníky ve viničné trati na Vinohrádkách.

Podmínkou pro obdělávání vinice pro vinohradníka byla a je, že musí být členem základní organizace. Že společné obdělávání přináší výhody, svědčí i to, že před výsadbou vinic měla organizace 36 členů a už v roce 1987 bylo registrováno 361 členů.

Výsadba vinogradů ve Vacenovicích

V roce 2007–2010 byla na Vinohrádkách provedena pozemková úprava celého katastru o rozloze 22,133 ha. Touto úpravou se přispělo ke stabilizaci vlastnických a uživatelských práv a k další jistotě a udržení vinic v této prakticky

jediné viniční trati v naší obci.

Čerpáno ze zápisových knih organizace ČZS a z mých vzpomínek jako člena výboru organizace.

Ingr Petr

Milé překvapení

V dubnu minulého roku nás navštívila Alina Andrea Canto Nováková z Buenos Aires v Argentině. Je to vnučka mého strýce Jakuba Nováka, který se narodil ve Vacenovicích v r. 1898 a v r. 1920 odjel do Argentiny za prací. Tam se oženil s argentinkou Marií a měli spolu dvě děti - Elišku a Martu. Eliška již nežije, Marta má 72 let. Alina je její dcera, takže moje vlastnice. Velkým přáním Marty vždy bylo navštívit rodinou obec svého otce.

V Argentině mají spolek Komenský, kde se scházejí potomci Čechů. Alina chtěla splnit mamince přání a najít v Česku svou rodinu. Začala chodit na českou ambasádu, kde žije Češka, která vyučuje češtinu potomky bývalých Čechů, skamarádila se s ní a začala chodit na hodiny češtiny. Tam se seznámila s rodinou Letochů, kteří jí řekli, že mají ve Vacenovicích také předky a podali jí informace. Tak se Alina rozhodla, že nás pojede hledat. Jela s kamarádkama na cestu po Evropě s myšlenkou, že navštíví Vacenovice. Když přijely do Prahy, její cesta vedla na vlakové nádraží a odtud směr Vacenovice s napětím, jestli zde někoho najde. Kamarádka jí říkala, ať raději nikam nejezdí, že stejně nikoho nenajde, ale ona se rozhodla, že pojede. Když přijela do Vacenovic, šla nejdřív k Letochům do hospody a ukázala jim dopis napsaný v češtině, koho hledá, i s fotografiemi celé Stratilovy rodiny. Viděl to Libor Mikulčík a ten hned věděl, o koho se jedná. Zavolał Františka Chvátalové. Ta přišla, přečetla dopis, prohlédla fotky.... Tak se spolu seznámili. Pak šli k Evě Stratilové, poslední žijící tetičce naší rodiny, kde jsme se všichni sešli a poseznavovali se navzájem. Večer jsme šli samozřejmě ke Chvátalom do sklepa, poseděli jsme, popili vína i slivovice. Dorozumívali jsme se všelijak s česko-argentinských slovníkem, něco překládal Michal Vaněk. S náma staršíma je to horší, ale domluvili jsme se. Sestavili jsme rodokmen

naší rodiny a pak přes Skype nás pozdravila maminka Marta z Argentiny, která byla šťastná ze setkání. Pozdravili jsme ji a pozvali do Vacenovic.

Poté jsme se rozloučili a pozvali Alinu, ať přijede na delší dobu, abychom ji mohli ukázat Vacenovice a okolí. Ještě než jsme se rozešli, udělali jsme společné fotky a ráno ji zavezl Michal Vaněk na motorce do Brna na vlak. To měla další zážitek. Psali jsme si pak přes Facebook a pozvali ji, ať ještě přijede, abychom ji líp poznali. Přijela v dubnu tohoto roku. To byla doma i moje dcera Lucka, která mluví dobře španělsky, tak nám překládala a lépe jsme si povykládali. Zůstala tu týden, poukazovali jsme jí celé okolí Vacenovic, zámek Milotice a zámek v Lednici, kde byla nadšena zámeckým parkem. Přála si vidět Punkevní jeskyně a propast Macocha, všim byla nadšená. Uspořádali jsme také rodinné setkání u Chvátalů ve sklepě pod lipama, které bylo super. Přinesli jsme fotky, ona taky přivezla fotky celé rodiny. Povíдали jsme o její rodině, jak žijí a co dělají. Navštívila celou naši rodinu, aby viděla, jak se tady žije. Když jsme se loučili, měla slzy v očích a vůbec se jí nechtělo odjíždět. Říkala, že se brzy vrátí i s maminkou, aby taky poznala nás i rodiště svého tatínka. Rádi je uvidíme a taky jsme byli pozváni k nim do Argentiny. V září je navštívil můj syn Filip, který byl nadšený. Říkal, že je to úžasná rodina a Marta, maminka Aliny, je také úžasná paní. Tak se těšíme na další jejich návštěvu.

Je zajímavé, jak jsou dnešní mladí lidé odvážní, jet na opačnou stranu zeměkoule a hledat své příbuzné, aniž by věděli, zda nějaké najdou.

Jsem ráda, že jsem se s Vámi mohla podělit o naše překvapení. Tímto přeji všem čtenářům zpravodaje veselého Vánoce a šťastný nový rok.

Marie Blahůšková

SZPO ZO Vacenovice – Poděbrady: lázně i „poznávačka“ ve dnech 30. 7. až 4. 8. 2018

Tak jako každoročně, vyrazíme plný autobus účastníků na pobytový zájezd, tentokrát do lázní Poděbrady. Ubytování i stravu máme zajištěnu v hotelu Junior, kde nás obsluhují učni číšník – kuchař. Je to učňovský hotel a pro nás levnější a výhodnější. Máme naplánované různé poznávací výlety, ale hned první den je plán nepoužitelný. Kousek za Brnem zůstáváme stát ve velké frontě na dálnici, vpředu je bouračka, kolem projíždějí sanitky, policie a létá i vrtulník. Musíme vynechat prohlídku Havlíčkova Brodu, do Poděbrad se dostáváme po šest a půl hodinové únavné jízdě. Hodíme zavazadla na pokoje a výtahem sjíždíme do jídelny, kde už na nás čekají s dobrým obědem. Odpoledne vyrazíme na prohlídku města Poděbrady. A že je toho hodně, co vidíme a co nás těší.

Něco o Poděbradech se dovídáme z propagačních materiálů. Město se může chlubit bohatou historií. Kromě nejslavnější éry – vlády krále Jiřího z Poděbrad - lze najít v jeho blízkém okolí stopy slavného rodu Slavníkovců, krále Přemysla Otakara II., nebo třeba i císařovny Marie Terezie. Na první pohled zaujme zámek, nejstarší a nevyznamenější památka Poděbrad, která se vypíná nad řekou Labe, před ním na náměstí monumentální jezdecká socha krále Jiřího. K významným památkám patří také kostel Povýšení sv. kříže ze 14. století, který skrývá hrob královny Kunhuty ze Šternberka, manželky krále Jiřího a další zajímavosti, např. barokní oltář z postříbřené mědi, prý podle vzoru oltáře v Mariazell. Zvláštní je také křížová cesta podle evangelií, netradičně uspořádaná. Novodobá historie je už spjata s lázeňstvím.

Krásný hled

Parníkem k soutoku řek

Na parníku

Noženy si máčá

Masaryk v parku

Prameny „Poděbradky“, lázeňský park, také krásná příroda kolem Labe.

Nejblíže máme lázeňský park, který poskytuje opravdový odpočinek. Krásně upravená zeleň, sochy, samozřejmě typické květinové hodiny, na nichž každodenně vyměňují datum. Je to sestaveno z netřesků asi v květináčích, nebo jak. Přes cestu je pak květinové rabátko s výročí 100 let republiky. A v parku úžasné vodní chodníky, zuješ si boty a kus parku obejdeš brouzdaje se ve vodě. Také kašny vyzkoušely naše unavené nožky. Na každém z konců obdélníkového parku je pramen „Poděbradky“ – léčivé, chutné, i když trochu slané (a prý i projímavé) vody. Další prameny nalezneme u kostela, v zámku, pítka dokonce i na přírodním koupališti. Za parkem je zajímavá budova vlakového nádraží. Výpravní budova stanice byla postavena v roce 1926 ve funkcionalistickém slohu. Jedná se o první skutečně funkcionalistickou stavbu na českých železnicích, která byla dlouho považována za nejhezčí nádražní budovu v Československu. Soubor nádražních budov je od prosince 2010 chráněn jako kulturní památka České republiky. Před nádražím je pěkně postavený a zastřešený podchod ve tvaru půlkruhového stupňovitého amfiteátru s rabátky květin. Všechno si prohlédneme, zámek s jeho nádvořími, náměstí, kde na každém kroku dostanete

výbornou zmrzlinu, pivo. A co nejvíce obchodů s levnějším zbožím, tu second hand, tu akce 1 + 1 zdarma, no „nekup to“. Lázeňské oplatky, káfičko, cukrárny, do pozdních hodin se touláme, protože odpoledne je strašně horké, i tady je sucho a vedro jako u nás, v odpolední hodiny až 38°C. Mnozí našli cestu na přírodní koupaliště za Labem, kde byla sice hlava na hlavě, ale čistá voda, dobré služby a osvěžení těla. S některými jsme se byli vykoupat v „Zimních lázních“, sice bazén jen pro 9 osob, nás bylo jedenáct, a v tom kupolovitém prostoru bazénu se tak krásně ozýval náš zpěv. Vydrželi bychom i déle než zaplacenou hodinu, tak se nám tam líbilo. A prý jsme se líbili i panu vedoucímu, už tam měl i filharmoniky, ale my jsme zněli líp. Ještě musím vzpomenout vilu na okraji parku, na kterou jsme byli upozorněni. Prý je to vila „Běly Valšíkové“ z Ordinance v růžové zahradě.

Odpolední hodiny jsme většinou věnovali Poděbradům, ale rádi jsme se podívali i za hranice města. Většinou jsme se objednali na dopolední hodiny, kdy ještě vedro tak nesáhalo.

Lodí „Král Jiří“ jsme se svezli až k soutoku Labe a Cidliny a zpět, krásnou přírodou, kolem hodně lesů, ale také kempy. Pan kapitán na lodi podával i občerstvení - Postřižinské pivo, kávu, vody. Sotva jsme vystoupili z lodě, byli jsme objednáni na prohlídku Poděbradského pivovaru. Pan majitel

100 let republiky

se nám věnoval, prý si nejdříve koupil hospodu s původními sklady a ledárnami a teprve nedávno začal vařit i vlastní pivo. Ochutnali jsme i nakoupili. Dokonce prodává i pivo Gloria, z každého litru dává 20 Kč na opravu nedaleké kapličky stojící na břehu Labe nedaleko pivovaru. Byli jsme se na ni podívat, opravdu potřebuje opravu.

Jedno odpoledne jsme se vydali do nedaleké **Libice – místa slavníkovského hradiště** s pozůstatky základů kostelů i sídliště a se sochami největších z rodu – **sv. Vojtěcha a jeho bratra Radima**. Na obecním úřadě mají menší expozici historie místa i s vykopávkami nádob, zlatých šperků a spon apod. V místním kostelíku zasvěcenému sv. Vojtěchovi jsme se zúčastnili mše sv., kterou za nás poutníky z Vacenovic, sloužil poděbradský probošt mons. Hronek. Pak jsme se s ním ještě setkali v kostele v Poděbradech při večerní mši sv. Kostel v Libici je velice skromný, avšak má zajímavost - v průčelí spojný trám, na němž stojí sochy a kříž – Kalvárie.

Další den jsme se vydali do **Kolína**. Stojí opravdu v pěkné rovině, jak zpíváme. Nejdříve se stavíme v katedrále sv. Bartoloměje, kde nám průvodce téměř hodinu povídá o krásné

památce. Kostel pochází z 13. století a na jeho přestavbě ve 14. století na katedrálu se podílel i Petr Parléř. V interiéru katedrály je zajímavá hlavně Křížová cesta od Františka Bílka a barokní obraz „Umučení sv. Bartoloměje“ od Petra Brandla. Na okna se jdeme podívat i z dvorního traktu – opravdu připomínají svatovítskou katedrálu. Na další zajímavost nás upozornil náš průvodce: Pod chrámem je budova děkanství, kterou televize použila jako „Hospodu u čerta z Ordinance v růžové zahradě“. Někteří z nás se vydávají na prohlídku druhého nejstaršího a největšího židovského hřbitova u nás s více než 2600 náhrobky. Hledali, ale nenašli jsme náhrobek syna známého pražského rabína Löwa, který tu má být pochován. Ale i tak to byla moc pěkná procházka pod zelení stromů, chodníčky mezi kopřivami, ale i kytičkami. Ostatní už jsou na Karlově náměstí s barokními domy, novorenesanční radnicí, morovým sloupem a kašnou. Samozřejmě další obchody, posezení na předzahrádkách hospod, kaváren a cukráren, bez toho by to v parných dnech nešlo. Ještě když jsme vjížděli do Kolína, všimli jsme si nejvyšší kolínské stavby – vodárny, známé prý mezi místními jako „šestnáctipatrák“, nyní již nefunkční, prý je v přízemí lékárna. Kolín na nás udělal pěkný dojem, je plný květin, pěkných opravených domů i ochotných lidí, kteří poradí.

Do **Nymburka** jsme původně chtěli jet lodí, ale jak známo, nedávno tu bourali lávku přes Labe a lodě sem nejezdí. Tak jsme to nechali na náš autobus, není to daleko. Královské město Nymburk vděčí za své založení Přemyslu Otakaru II. Název Nymburk je až z 15. století, předtím byl původně osídlen německy mluvícími osadníky. Podle Hájkovy kroniky se dříve jmenoval Svinibrod. Město je dodnes částečně obehnané hradbami z pálených cihel, z nichž je postaven i gotický chrám sv. Mikuláše, nyní sv. Jiljí. Abychom si jej mohli prohlédnout i zevnitř nejen z náměstí, počkali jsme na pana faráře, který nás po chrámu provedl a seznámil nás s pamětihodnostmi.

Slavníkovské hradiště

Trojlodní stavba s druhou věží byla dokončena mistry parléřovské huti ve 14. Století. Působivá je kombinace režných cihel a pískovce, ze kterého jsou nároží a stavební detaily. Režné cihly, které se nazývají také Holandské režné zdivo, byly zvoleny, protože v blízkosti nebyl žádný jiný kvalitní stavební materiál. Interiér kostela s žebrovými klenbami je přístupný bohatým vstupním portálem. Velmi cenné jsou figurální konzoly a další architektonické detaily z parléřovské huti, hvězdicová klenba v podvěží, bohatě profilovaný raně gotický portál do presbytáře, který zdobí fresky zvané České nebe a nad kterým je socha Přemysla Otakara II., gotické portály do lodí. Severní předsíň byla změněna v uzavřenou kapli na paměť tragické události r. 1634, kdy sasští vojáci pobili císařskou posádku a severním portálem vnikli do kostela, kde vyvraždili obyvatele, kteří se zde před nimi ukryli a potom zničili město. Hlavní bohatě zdobený oltář pochází z r. 1704 od řezbáře z Kutné Hory. Jedné z figurek na oltáři udělal autor obě nohy levé, když jsme obcházel oltář, tak jsme si toho všimli. Cínová křtitelnice, hodnotná socha Sv. Mikuláše. Uvnitř se dochovaly zbytky nástěnných maleb z 2. pol. 14. stol. Z původního dvojvěží zůstala jen jižní věž vysoká 66 m. Na jižní straně jsou znaky cechů sladovníků a řezníků. Ale už zase pospícháme na velké čtvercové náměstí. Je dnes trh s ovocem, ale i jinými věcmi. Něco nakupujeme, ale raději zalezeme do klimatizované cukrárny, kde nás osvěží zmrzlinový pohár, mají tu i záchody. Ale promeškali jsme velkou příležitost k levným nákupům. Vietnamská velkoprodejna se vším možným, tak zase od našich hojně navštěvena, aby uspokojila nakupovací touhy. S Nymburkem je spojována tvorba spisovatele Bohumila Hrabala, když projíždíme silnicí, vidíme odbočku na jeho proslavené „Kersko“. Pak už scházíme dolů k Labi, kde na nás čeká autobus, aby nás odvezl zpět k obědu v našem hotelu.

Další dopoledne jsme věnovali prohlídce zámku **Karlova Koruna Chlumec nad Cidlinou**. Ve sklepních chladných prostorách mají informační centrum, také záchody a částečně i muzeum. Dokonce jednu velkou místnost jako hernu pro malé děti s prolézačkami, míčky a dalšími hračkami. Ale pak už po dřevěných schodech vcházíme do hlavního kruhového sálu zámku, z něhož vybíhají 3 chodby, každá pro jiné účely. Provázela nás velice dobře informovaná a šikovná studentka Kateřina. **Karlova Koruna** je zámek patřící k nejvýznamnějším barokním stavbám v Česku. V prostorách zámku je interiérová expozice seznamující s dějinami rodu Kinských v portrétech a chovem koní Kinských – chlumeckých plaváků. Prvním šlechtickým sídlem byla v Chlumci nad Cidlinou tvrz. Zmínky o ní se nachází v souvislosti s rokem 1424, kdy se jí zmocnil husitský válečník Boček z Poděbrad. Počátkem 16. století dostala stavba v souladu s renesančními trendy nové opevnění. Na počátku 17. století se společně s celým panstvím dostala do majetku rodu Kinských. Díky obratné politice si udržel panství i v období třicetileté války. Rod Kinských držel majetek až do roku 1948. Proslul přitom věrnou službou dynasti i zemským patriotismem. Po třicetileté válce se Kinští snažili o obnovu zničeného města i zámku, iniciovali opravy a udělovali městu privilegia a výsady. Když panství zdědil František Ferdinand Kinský, začal uvažovat o stavbě nového objektu, který by vyjádřil postavení jeho rodu. Sídlo mělo sloužit k reprezentaci. Při realizaci se sešli nejvýznamnější umělci: architekt Jan Blažej Santini-Aichel a stavitel František Maxmilián Kaňka. Stavba se uskutečnila v letech 1721–1723. Na počest návštěvy císaře Karla VI.

dostal nový zámek jméno Karlova Koruna. Po dlouholeté rekonstrukci byl zámek zpřístupněn pro veřejnost až v roce 1969 a Národní galerie zde otevřela svou expozici pod názvem „Barok v Čechách“. V roce 1992 byl majetek navrácen rodině Kinských a Národní galerie zrušila svou expozici. Kinští dohlédávají po celé republice svůj majetek a vytvářejí expozici, která se zabývá životem rodiny Kinských a chovem koní na Chlumecku.

Ke střednímu dvoupatrovému válcovému jádru na koso přiléhají tři jednopatrová křídla čtvercového půdorysu. Vchod z hlavního schodiště ústí v podlouhlý vestibul. Přízemní prostor, tzv. Sloupový sál, je členěn šesti pilíři na vlastní sál a kruhový ochoz, odkud vedou vchody do místností a kruhové schodiště vedoucí do Mramorového sálu ve 2. patře, tvořící půdorysný trojlíst, probíhá visutý ochoz s kuželkovým parapetem. V bočních křídlech jsou pak trojice salonů, kde stropy místností mají štukovou výzdobu. Architektura zámku v Chlumci nad Cidlinou je ve své neobvyklosti příkladem aplikace kompozičního schématu „paprsčité centrály“, propracovaného Santinim dříve u sakrálních staveb. Sál v 1. poschodí i s terasou a kolem dokola ochozem slouží nyní jako svatební síň. Tak jsme s dovolením naší průvodkyně zapěli „Nevěsto milá, skloň hlavěnku“ a Pavel s Anežkou coby novomanželé kráčeli k obřadnímu stolu. Krásná akustika. Ještě nám Kateřinka povyprávěla i historii, která se týká pořekadla „dopadli jak sedláci u Chlumce“. Tak ještě poděkování za krásný zážitek, chtěli jsme dolů do města, ale je takové vedro, že se raději projdeme přilehlým anglickým parkem, nahlédneme do kaple Zvěstování P. M. Je z poloviny 18. století, šestiboká, postavená patrně také podle Santiniho plánů. Celá stavba je vysoce ceněna jako významný doklad Santiniho architektonického mistrovství. Současně se zámkem vznikl i přilehlý anglický park o rozloze 20 hektarů, jehož hlavní osy navazují na tři osy zámku. Po cestě k autobusu samozřejmě nemineme nákupní středisko, vždyť zítra se už vrátíme domů, tak honem ještě něco pro domácí.

Ráno v sobotu rychle zabalíme svá zavazadla, posnídáme a vydáváme se na cestu domů. Ještě si uděláme jednu zastávku, ještě jeden krásný výlet. Řidič nás přiveze na nábreží Labe královského města **Hradec Králové**. Je to opravdu krásné královské město.

Něco z Wikipedie: „Krajina na soutoku Labe s Orlicí, již dominuje město Hradec Králové, byla obydlena již v době prehistorické. Již v 10. století vzniklo zde slovanské hradiště rodu Slavníkovců s rušným tržištěm, ovládajícím starou obchodní stezku od Krakova přes Náchod k Praze. Když roku 995 došlo ke sjednocení českých kmenů pod vládou Přemyslovců, stal se Hradec sídlem knížete a správním střediskem rozsáhlého území severovýchodních Čech po obou stranách Labe podle jeho toku od Dvora Králové až k Pardubicím. Osudový význam pro vývoj městského osídlení mělo 13. století, kdy se za Přemysla Otakara I. roku 1225 stal hrad s tržním předhradím svobodným královským městem. Ještě ve 13. století byl postaven nový gotický královský hrad, kde často přebývali Přemysl Otakar I., Václav I., Přemysl Otakar II. i Václav II. Hradec ustanovil Václav II. za část věna českým královnám, které na hradě žily jako vdovy. Hospodářskou základnu města posílily výhody a dary, které městu potvrdili čeští panovníci Jan Lucemburský, Karel IV. i Václav IV. Hradec Králové svým významem, rozlohou a počtem obyvatel nejvýznamnějším českým městem po Praze. Hmotným dokladem bohatství města v době, kdy v Hradci sídlil skvělý dvůr

Potkali se u Kolína

královny Elišky Rejčky, je chrám sv. Ducha z počátku 14. století na Velkém náměstí. Velký stavební ruch se vyvinul také v obou podměstích, v západním Pražském u Labe a ve východním Mýtském u Orlice. Jejich území tvořila bohatá spleť patnácti ostrovů mezi rameny obou řek, která spojovalo šestnáct mostů. Na předměstích bylo sedm farních kostelů, dva kláštery a tři špitály pro chudé a nemocné, při nichž byly také kostely. Výbuch husitské revoluce, při kterém se město postavilo na stranu Jana Žižky, sice počeštil město, ale zároveň je ochudil o četné umělecké a stavební památky. Žižka byl roku 1424 pochován v chrámu sv. Ducha. Ke konsolidaci hospodářského a kulturního života došlo až za vlády Jiřího z Poděbrad a Vladislava Jagellonského. Král Jiří městu přál. I Vladislav Jagellonský potvrdil městu stará privilegia, a tak se Hradec Králové mohl znovu zařadit mezi nejbohatší města. Z těžkých hospodářských poměrů vyvedl město primas Martin Cejp z Peclínovce. Výsledkem jeho více než třicetiletého působení na radnici byla velkorysá renesanční přestavba města, nové dláždění, úpravy radnice, opevnění, stavba školy, předbraní Pražské brány a Bílé věže, která je od té doby nejtypičtější a nepředstíženou hradeckou dominantou. V roce 1664 bylo v Hradci Králové zřízeno biskupství. Farní kostel sv. Ducha se stal katedrálím chrámem, při kterém byla zřízena šestičlenná kanovnická kapitula. Město nabylo barokní tvářnosti stavební aktivitou biskupa a jezuitů. Přizvali si na stavbu tehdejší vynikající architektky (Carlo

Lurago, Jan Blažej Santini-Aichel). A tak na náměstí vyrostla monumentální stavba chrámu Nanebevzetí Panny Marie s přílehlou jezuitskou kolejí, biskupská rezidence, vznosná kaple sv. Klimenta, nový morový sloup a v místech bývalého hradu seminární kostel sv. Jana Nepomuckého.“

My jsme na všechny tyto památky čas neměli, nahlédli jsme do katedrály sv. Ducha, prošli biskupstvím i jeho dvorní částí, v níž se konají i svatby, u kostela P. M. jsme odchytili varhaníka, který si zde bral nějaké materiály, a donutili ho, aby nám umožnil prohlídku kostela. Byl vstřícný a povídal, Prostě bylo to moc pěkné. Pak ještě povinné káfičko, zákusek, kde se komu podařilo a scházíme dolů k Labi, kde probíhají závody kánoí. Už ale musíme nasedat a jedem k domovu. Na náš návrat už čekají domácí, některé odvezou auty, někteří po svých. Rádi budeme vzpomínat na společné chvíle v Poděbradech a jeho okolí.

Činnost našeho spolku je bohatá. Přijďte mezi nás a dovíte se o našich výletech, poutích, zájezdech do termálů a divadel, výstav (např. Slovanská epopej A. Muchy, Titanic, Největší záhady světa v letohrádku Mitrovských), ale také seniorském tancování, cvičení a plavání v bazéně Hodonín, toulání po okolí na kolech i pěšky, setkávání při Seniorklubech atd. Všem našim členům ale i příznivcům přejeme požehnané Vánoce a vše dobré v novém roce.

Marie Měchurová

Seniordance a souvislosti

My, seniorky z Vacenovic jsme uspěly při letošním SENIORDANCE se skladbou „Slavíci z Madridu“. Prý na facebooku uviděla starostka z města CEHNICE v jižních Čechách tuto pěknou společenskou akci našeho Mikroregionu Nový Dvůr a inspirovala se pro akce jejich Svazku obcí Dolní Pootaví. S naší paní starostkou domluvila návštěvu a naše účinkování u nich. Tak jsme se vypravily na dvoudenní výlet. Vyjely jsme ve svátek sv. Václava a tak jsme se zastavily na mši v kostele sv. Jakuba staršího v NOSISLAVI. Je to starý kostel s opevněním, baštou, bránou, dříve prý i padacím mostem a kolem něj hřbitov. A opravdu pěkná mše sv. i se Svatováclavských chorálem. Pokračujeme do dalšího města TŘEBÍČE. Prošly jsme zachovalou židovskou čtvrtí i se synagogou k bazilice sv. Prokopa, kam jsme nahlížely jen skrze mříž. Na největším náměstí České republiky – KARLOVÝM s Malovaným, Černým, Národním a dalšími krásnými domy procházíme ve svižném tempu. Pak honem zase na autobus, ať můžeme navštívit další město na naší cestě – starobydou TELČ. V restauraci máme objednaný oběd, ale obsluha bídá, takže se zdržíme a pak městským památkovým okruhem opravdu jen proběhneme. Horní brána, Věž, domy s podloubím až ke kašně. Samozřejmě, že posedíme chvíli pod podloubím na kafičku a ještě pořád se ohlížíme po krásách tohoto města. Autobus už na nás čeká, aby nás dovezl až do místa ubytování – do kláštera v městyse Štěkeň. Je to vlastně zámek, který má ubytovací cely, kuchyň, krásný Losyho sál s malovaným stropem, kde nás dokonce přivítal sám císař Franz Josef se svou chotí (prý tady dvakrát přenočoval během císařských manévřů v r. 1905). Nyní zámek – klášter spravují jeptišky. Dobrá večere i následný menší koncert a přednáška. Pak také ještě rychlá zkouška na zítřejší vystoupení (pravda, některé jen v nočních košilkách). Ráno jsme se zúčastnily i mše sv. v zámecké kapli a setkaly

se s devadesátiletou sestřičkou z Mistřína. Pořadatelé nás pozvali na polévkovou párty, když v dalším městě mikroregionu vařili členové organizací různé polévky, třeba jen ve větším kastrolu na vařiči. Ochutnaly jsme, poslechly si živou muziku, nahlédly do zajímavého kostela, nakoupily různé cetky v obchůdkách i stáncích. Ještě oběd, po něm nezbytné kávé se zákuskem v předzahrádce cukrárny a už se konečně dostaneme do kulturního domu v Cehnici, kde se koná vystoupení různých skupin seniorů. Jedni tančí v krojích Českou besedu, jiné ženy mají také taneční výstup, pěvecké těleso zpívá a také vzácný host, herečka Valerie Zawadská, která sem prý jezdí na chalupu. Mně osobně potěšila poezí Jana Skácela a větou, že „trocha poezie nikoho nezabije“. A naše vystoupení? No myslím, že se všem líbilo, fandila nám i paní Valerie, dokonce se za námi zastavil na své

S Valérií Zawadskou

motorkářské jízdy i Luďa Malý. Toho využila i Valerie a po vystoupení se nechala povozit na motorce. No pohled to teda byl! Skopla z nohou lodičky, oblekla motorkářskou bundu, nasadila přilbu a bosa nasedla. Ještě k vystoupení. Předvedly jsme jak „Slavíky z Madridu“ tak i „Ruskou Mášu“ – jak my říkáme „Marfušu“. Úspěch to byl, dokonce jsme dostaly i pozvání na další rok. Podali nám velkolepé občerstvení, zahrála živá hudba a naše holky to roztancovaly i na parketě a vlastně vyzvaly i ostatní k tanci. Ale všechno krásné má

svůj konec. Sbaleno máme a tak znovu nasedáme do minibusu Jindry Kotka a vydáváme se na dlouhou cestu k domovu. Unavené, ale spokojené, že jsme udělaly radost jiným lidem a samy poznaly kus naší krásné domoviny.

Účastnice zájezdu Marie Měchurová

Děkuji našim seniorkám za krásné vystoupení a skvělou reprezentaci naší obce.

Jana Bačíková

Zprávičky z Klubíčka

Milý přátelé klubíčka, je to skoro neuvěřitelné, ale zase je půl rok za námi. Krásné podzimní počasí mělo za následek, že jsme s dětmi trávili spoustu času venku a neměli jsme potřebu někam se schovat a v teple a suchu tvořit. Ale všechno jednou končí, a tak i my jsme se s dětmi schoulili do centra a trávíme tam s nimi čas.

Mezi tradiční aktivity patří Cvičení s Kubíkem v tělocvičně ZŠ, a to každý čtvrtek. Letos začínáme již od 16 hodin.

Každé pondělí se scházíme v Klubíčku na Zpívánkách. Zde se děti učí vytleskávat a vyfukávat melodie a samozřejmě si zpíváme pro radost. Zveme všechny dětičky.

Mezi velmi povedené akce patří již tradičně podzimní burza dětského oblečení, která měla opět rekordní účast, jak v nabízeném, tak prodaném zboží. Nově jsme na žádost maminek v listopadu uskutečnili Stolečkovou burzu. Maminky si prodávaly samy a dle ohlasů byly spokojené. Děkuje obci za možnost využití přísálí kulturního domu.

I přes silný vítr se nám podařilo při Lampionovém průvodu dojít až do cíle. Letos na téma Halloween. Tentokrát

byl v restauraci Mlýn a děkujeme Jitce Chvátalové, že jsme mohli využít zahradu restaurace - zejména terasu. Zde si děti mohly vyrobit bubáčka a dát něco dobrého na zub. A to nejen malí, ale i velcí. Už se těšíme na příští rok, kdy doufám, že přivítáme více masek.

A co nás čeká: v prosinci určitě ještě nějaké tvoření s dětmi. Vždyť adventní období k tomu přímo vyzývá. Dále se před Vánoci chystáme s dětmi tradičně do lesa za zvířátky. Aby také měly tu pravou vánoční pohodu.

No a po Novém roce už ti nejmenší vyhlíží tradiční **Karneval** pro děti. Ten proběhne **v lednu 27. 1. 2019**. Všechny zveme a děkujeme za pomoc při realizaci.

Nyní mi dovolu popřát vám krásné, pohodové Vánoce. Spoustu rozzářených nejen dětských očí. Klid a pohodu a do nového roku především zdraví.

Děkujeme za přízeň

Kamila Profotová, Petra Rybová

Lampionový průvod ke 100. výročí

Klubíčko – Cvičíme s Kubíkem

Klubíčko – Zpívanky

Včelařici Vacenovice

V každém zpravodaji, podávají naše malé Sojky z mysliveckého kroužku hlášení, a tak Včelařici nemohou zůstat pozadu.

V novém školním roce máme přihlášených 12 dětí. Snažíme se scházet pravidelně každý druhý čtvrtek, ale mají to se mnou rodiče i děti někdy velmi těžké. Dost často měním termíny i čas. Naštěstí rodiče jsou velmi vstřícní, za což jim děkuji. Včelky jsou živí tvorové, a tak se naše práce pořád opakuje. Na začátku školního roku krmíme, léčíme a pak včelky zazimujeme. Během zimy stloukáme rámy a vyvařujeme vosk na svíčky, abychom se měli na školním trhu čím prezentovat. A přes zimu se také pravidelně připravujeme na soutěž Zlatá včela. V minulém ročníku si náš člen Míša Ambrozek přivezl zlatou medaili a ostatní členové se rovněž umístili výborně. O to víc se teď musíme snažit, aby nevypadalo, že naše vítězství byla náhoda. A hlavně v roce 2019, 24. dubna, bude bříme pořádní soutěže Zlatá včela na nás, bude ve Vacenovicích. Předpokládáme účast více jak 100 dětí. Naštěstí mám příslibenou pomoc. Nejen od svých věrných senierek a od děvčat z obecního úřadu, ale také od rodičů Včelařičů a hlavně od bývalých členů našeho kroužku Simonky a Natálky Lipových, Katky Sedlákové a Pepy Zlámálíka. Jsem ráda, že se za námi vrátí, to je pro mě největší význam.

Včelařský kroužek vedu já a Miroslav Kuchta. Oba se pravidelně účastníme kurzů pro vedoucí včelařských kroužků ve Včelařském učilišti v Nasavrkách (hlavně Kuchta 😊). Také

se snažíme navštěvovat různé přednášky a workshopy týkající se novinek z chovu včel a odebíráme dva typy časopisů o včelařství. Včelaření je v současné době věda a tak se snažíme našim dětem přiblížit chov včel co nejvíce, s moderními pomůckami a novými metodami chovu.

V tomto roce jsme v srpnu uspořádali první ročník veřejného Medobraní. Co to obnášelo? Vyvezli jsme s dětmi před hospodu medomet a předváděli, jak se odvíčkovávají plástve a jak se vlastně med vytáčí díky odstředivé síle. Zájem veřejnosti byl docela velký, tak tuto akci určitě zopakujeme v příštím roce. Těší mě, že děti do kroužku chodí rády a že mají zájem o přírodu a život kolem nás.

Jana Bačíková, vedoucí včelařského kroužku

Včelaři blahopřejí p. Antonínu Novákovi k 90. narozeninám

Včelařici

Myslivci z Vacenovic

Vážení spoluobčané a přátelé přírody. Dovolte mi pár slov ze života myslivců. I v letošním roce máme co říct a čím se pochlubit. Naší největší chloubou a náš největší letošní úspěch je životní úlovek našeho milého kolegy Aloise Martínka. Patron myslivců, Sv. Hubert, mu byl nakloněn a podařilo se mu ulovit historicky první kus srnce parukáře v našem sdružení.

Jedná se o abnormální vývin paroží, kdy se hromadí paroží hmoty, srnec v tomto případě paroží pravidelně neshazuje, ale hmoty dorůstá během celého života srnce.

Ani naši nejstarší členové sdružení podobný kuriózní úlovek nepamatují. Tímto p. Martínkovi dodatečně gratulujeme a lovu zdar!

Dalším velkým úspěchem je náš čtyřnohý člen sdružení, drsnosrstý jezevčík Brok (papírově Kobuk Grand Amity). Jeho úspěchy v soutěžích a výstavách jsou na celostátní až mezinárodní úrovni. Jako jeden z mnoha zmíním účast na mezinárodní výstavě konané v Litoměřicích, kde získal 1. místo. Největší podíl na jeho slávě má jeho majitel František Setínský, jemuž patří velký obdiv a dík za výsledky a vzornou reprezentaci.

A aby mladému úspěšnému Brokovi nebylo ve sdružení smutno, pořídili jsme mu čiperného kamaráda, jagdteriéra Gera. I Gero má za sebou v letošním roce úspěšně zakončené zkoušky. Jak se říká, myslivec bez psa je polovičním myslivcem. Proto je náš cíl řady loveckých pejsků rozšiřovat i v dalších letech.

A když už jsme u těch pejsků, nemůžu nezmínit vleklý problém, který nás myslivce, ale hlavně naši zvěř trápí. Jsou to volně pohybující se psi po revíru, téměř vždy bez náhubku, někdy s páníčkem, ale někdy pobíhají naprosto bez dohledu.

Pro zvěř štvanou psem je to velký stres a především výdej energie, kterou si aktuálně v zimním období musí šetřit. V září dokonce došlo k napadení našeho loveckého psa

dvěma psi, kteří se pohybovali po lese bez vodítka, bez náhubku a majitel je nebyl schopen včas odvolat. Tímto prosíme všechny spoluobčany pejskaře, aby své čtyřnohé kamarády v lese nespouštěli z dohledu. Chápeme, že každý pes se musí vyvenčit a proběhnout. Nesmíme ale zapomínat na to, že v každém psovi je kus lovecké vášně, proto by se měl každý majitel zamyslet, zda si je stoprocentně jistý poslušností a odvolatelností svého pejska za každé situace. V opačném případě je nutností náhubek, pokaždé, kdy není pes na vodítku. Za naši zvěř vám ze srdce děkujeme!

V letošním roce se o myslivosti v médiích mluvilo o něco více, a to i v souvislosti se zvýšeným počtem zranění na společných lovech. Bezpečnost je u nás na prvním místě, za což nás pochválila i kontrola z Policie ČR, která nás přijela navštívit v listopadu na našem letos prvním honu. Prošli jsme dechovou zkouškou, kontrolou dokladů a kontrolou zbraní. Vše dopadlo v pořádku, až ukázkově! Namátkové kontroly na společných lovech nejsou v posledních letech ničím neobvyklým, PČR nás navštěvuje poměrně pravidelně. Určitě jste zaznamenali i velkou kauzu, spojenou s rozšířením nákazy afrického moru u divokých prasat. Všechny odlovené kusy prochází povinným veterinárním vyšetřením. Jsme rádi, že se v našem sdružení ani v okolí nákaza neprokázala a věříme, že tomu tak bude i v budoucnu. Věřte, že pro to děláme maximum.

Nesmím opomenout poděkovat všem řidičům, kteří nás při srážce se zvěří na silnici vždy kontaktují. V takovém případě si sraženou zvěř neprodleně odkládíme, tím předejdeme další možné autonehodě a především znehodnocení sraženého kusu. Stačí kontaktovat jakéhokoliv člena našeho sdružení. Jako každý rok i letos jsme opravili pachové ohradníky u silnic, aby se množství autonehod, způsobené srážkou se zvěří minimalizovaly. Tato metoda je roky

Gero Zátorský vrch s vůdcem Jiřím Todtem

Kobuk Grand Amity s vůdcem Fr. Setínským ml.

Kontrola Policie ČR

osvědčená a velmi účinná, nicméně nejúčinnější prevencí je nepřekračování povolené rychlosti a především za šera a v noci zvýšená pozornost za volantem.

Závěrem děkujeme všem spoluobčanům, kteří využívají pronájmu naší myslivny a tím přispívají finance nejen na provoz myslivecké chaty, ale i na nutný nákup krmiva pro zvěř. Velké poděkování patří všem, kteří chatu předávají po svých soukromých oslavách v původním stavu, tj. uklizenou a bez škod. Děkujeme všem občanům Vacenovic, kteří nám jakkoliv pomáhají při našich aktivitách a činnostech, děkujeme i těm, kteří se snaží pochopit náplň a smysl naší činnosti. A v neposlední řadě děkujeme paní starostce, u které vždy najdeme pochopení a potřebnou finanční pomoc na provoz našeho sdružení.

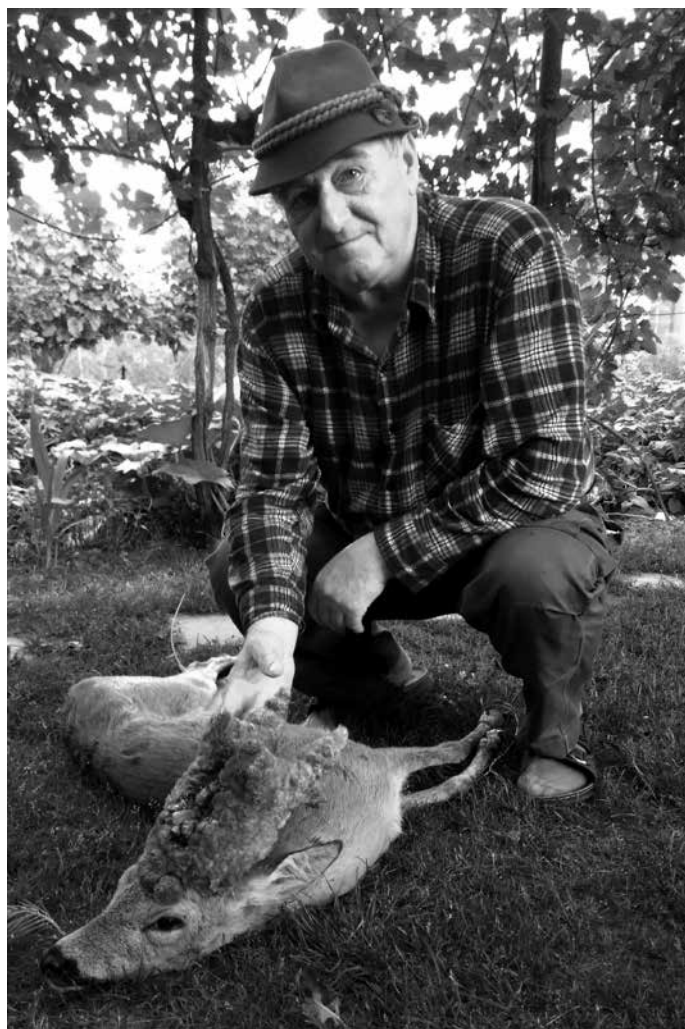
Za celé sdružení MS Vacenovice přeji všem klidné a láskou naplněné Vánoce, do dalšího roku především mnoho zdraví a osobních úspěchů. Krásné Vánoce a myslivosti zdar!

Za všechny členy MS Vacenovice

Simona Todtová

Sojky – lovecká chata Radějov

Alois Martínek s úlovkem srncem parukářem

Co dělají naše Sojky?

Myslivecký kroužek SOJKY už pátým rokem úspěšně pokračuje ve své činnosti. V letošním roce se nám k šesti stávajícím přihlásilo deset nových členů. Využili jsme novinku od Českomoravské myslivecké jednoty (ČMMJ) a přihlásili jsme se do celostátní akce Malý adept myslivosti (MaM). Po splnění všech úkolů děti dostanou odznak letos bronzový, příští rok stříbrný a třetí rok zlatý.

Díky paní starostce Janě Bačíkové jsme získali dotace na vybavení kroužku. Děti mají nyní k dispozici vzduchovky, terče, notebook nebo CD s výukovým materiálem. V současné době tyto věci již hojně využíváme. Pro děti je zpestření činnosti v kroužku zajímavé a nám vedoucím nové vybavení velmi usnadnilo práci.

Máme radost, když vidíme, že děti každou neděli se zájmem přicházejí na chatu s očekáváním, co nového se dnes dozví. Na myslivecké chatě probíráme mysliveckou teorii, na vycházkách po okolí praxi. Za odměnu pak máme výlety, které si užíváme.

Přejeme všem krásné prožití svátků vánočních a nezapomínejme, že příroda je domovem volně žijící zvěře a člověk i jeho pes se zde mají chovat jako na návštěvě.

*Za SOJKY vedoucí
Setínská&Setínský ml. S&S*

Sojky na zámku Židlochovice

Sojky – obora Hustopeče

Sojky – střelba na chatě

Sojky – výstava Les a myslivost Uherské Hradiště

Sojky – výstava Vládci noci

Sojky – střelíme na terče

Sojky na výletě NP Podyjí

Ženský pěvecký sbor Marijánky se loučí s rokem 2018

Odcházející rok byl bohatý na naše rodinné události (svatby, křty, výročí), a proto jsme musely – i když nerady – některé nabídky k prezentaci odmítnout. Naší první veřejnou akcí byla 13. ledna účast na místní Farní veselici. Uvedly jsme, při příležitosti 15. výročí vzniku sboru, vzpomínkové pásmo dokumentující náš postupný růst a vývoj. 28. ledna jsme rády přijaly pozvání na vacenovské XIV. Předfašáňkové zpívání mužských sborů.

Nevšedním zážitkem se pro nás stala (18. 2.) návštěva brněnského výstaviště a olympijského parku. Pěvecky jsme doprovodily Moravskou besedu tanečního folklorního sboru z Velkých Bílovic. Prezentovaly se zde i ostatní zástupci TJ Sokol při příležitosti probíhajících olympijských her. 10. března jsme – pro odlehčení – navštívily brněnské uvedení muzikálu Kleopatra. O týden později (17. 3.) jsme se ve Vacenovicích zapojily do kulturního programu Výstava kraslic.

21. dubna jsme navštívily obchodní centrum Olympii, kde jsme se zařadily do přehlídky pódiových sportovních a kulturních vystoupení členských Jednot v rámci přípravy na všesokolský slet. V době od 19. – 21. 5. jsme dostaly jako členky Sokola mimořádnou příležitost pobývat, pozpívat si a „pochválit se“ vacenovskými kroji v rakouském Qetzu.

Ani oslava vacenovské pouti a Farního dne (9. a 10. června) se neobešla bez našeho přispění. Marijánky jsou i členkami místního sdružení SZPO, a tak jsme využily nabídky

Marijánky a P. Bedřich Horák

dovolené a navštívily jsme krásná místa naší vlasti (30. 7. – 4. 8.: Poděbrady, Kolín, Nymburk, St. Boleslav).

Největší „odvahu“ jsme projevily přijetím pozvání do Prahy na XVI. Všesokolský sjezd, který se konal v době od 30. června do 7. července. Dokázaly jsme se – i přes zdravotní omezení – „dobře vyspat“ na karimatkách a při tropických teplotách jsme několikrát denně zvládaly jízdy Prahou k veřejným krojovaným pěveckým vystoupením nebo pochodům. Ale byly jsme bohatě odměněny krásou Prahy, přátelskou

Marijánky v Praze

atmosférou, dostaly jsme prostor ke zpěvu v Národním divadle a ve svatovítské katedrále. Byly jsme vděčné našim stařenkám a mamičkám za kroje, které svou krásou budily na veřejnosti zasloužený obdiv.

5. srpna nás přivítal milotický zámek, kde jsme prezentovaly pásmo vojenských písní. 15. září jsme si v jednom dni „pozpívaly“ hned dvakrát. Jednak jsme dostaly velký prostor k projevu na bzeneckém Vinobraní a následně jsme „přeběhly“ zpívat do Kyjova. V prostorách pivnice nás čekalo nejenom bohaté občerstvení, ale především obřad čepení.

Jsmé rády, že jsme byly 22. září Obecním úřadem přizvány k účasti na společensko-kulturní akci u příležitosti vzpomínky na Emila Zátopka. Z Vacenovic byl vypraven autobusový zájezd krojovaných zpěváků do rodiště (Kopřivnice) a místa posledního odpočinku (Rožnov pod Radhoštěm) tohoto slavného olympionika. Ze všeho nejvíce jsme potěšily naši „vacenovjanku“ paní Danu Zátopkovou.

14. října jsme pěvecky i organizačně podpořily besedu, konanou v prostorách našeho Pastoračního centra, k výročí 70. let od úmrtí prvního duchovního správce farnosti P. A. Tkadlečka. Měsíc listopad se nesl ve znamení oslav výročí republiky a konce Velké války. Velice rády jsme písněmi poděkovaly za rekonstrukci a opětovné žehnání Novákova kříže (11. 11.). 22. listopadu jsme se jako členky Chrámového sboru sv. Cecílie účastnily slavnostního obřadu vysazení lípy u sochy Panny Marie Růžencové, kde zazněla státní hymna i oblíbené písně prvního prezidenta T. G. Masaryka. Největší pozornost tomuto výročí byla věnována 25. listopadu,

kdy byla uspořádána slavnostní beseda Stoletá republika a naši vojáci. Zapojily jsme se do slavení mše sv. sloužené za vacenovské oběti válek a podpořily jsme i organizačně následnou besedu s milými hosty. Připomněly jsme písně českých vojáků, které byly zpívány jednak při vojenských polních mších sv. a jednak ty, které se spontánně „tvořily“ v zákopech.

Měsíc prosinec nám přináší nejvíce důvodů ke svátečnímu zpěvu. Již 10. 12. zajedeme opět do Šanova. V moderním Domově seniorů zpěvem připomeneme všem nemocným a starým klientům ústavu jejich oblíbené písničky. Potěšíme je v čase nastávajících vánoc také krojovou krásou a vacenovskými dary: koláčky a vínkem. 22. prosince zavítáme na Slovensko do Kuklova, kde se budeme prezentovat adventními i vánočními písněmi. Věříme, že „si nás tam nenechají“, protože následující den na nás čeká vacenovský Vánoční strom a 30. prosince jsme pozvány na domácí Vánoční koncert.

Na závěr našeho bilancování se musíme dvakrát pochlubit! Za prvé: udělaly jsme si radost a „vyhlédly“ si jedno opuštěné dítě z ukrajinského sirotčince a splnily jsme mu jeho skromné přání. Za druhé: do našich řad vstoupila nová členka sboru: milá zpěvačka Jana Šťastná, která disponuje čistým a jemným sopránkem! Věříme, že se „nastartovalo mládnutí sboru Marijánek!“

Spokojené svátky vánoční a radostnou mysl do nových dnů nastávajícího roku 2019 všem občanům Vacenovic vinšují

Marijáanky

Rok 2018 a Mužský sbor z Vacenovic

Jaký byl rok 2018 pro náš sbor? Dalo by se to shrnout ve dvou větách. Rok plný zážitků ze společného setkávání se s našimi přáteli. Rok, který i nám přinesl vnitřní radost, že jsme snad svým zpěvem někoho potěšili. A trůfám si říci i rok, kdy snad i díky nám bylo slyšet o Vacenovicích i za našimi humny. A už je nás 15 – naše řady rozšířil Slávek Mikéska.

Letošní rok jsme začali přímo pohádkově. Na páté Farní veselici jsme po úvodní znělce Večerníčku zazpívali písničky z večerníčku a pohádek, které si s námi zazpívaly nejen děti, ale i jejich rodiče a prarodiče – zpíval celý sál.

28. ledna jsme uspořádali XIV. Předfašankové setkání mužských sborů ve Vacenovicích. Tuto akci pečlivě a s radostí připravujeme. V sále Hospody u Letochů se představili zpěváci z Buchlovic, Dubňan, Hroznové Lhoty, Kunovic, Lovčic, Ostrožské Nové Vsi, Prušánek, Ratíškovice, Tasovic a Vnorov. Nechyběly ani naše Marijáanky a Veronika Stašová. Velkým zpestřením bylo vystoupení Mladé cimbálové muziky Babí lom při ZŠ Sobůlky pod vedením Mirky Večeřové. Spokojení účinkující a diváci se do Vacenovic určitě budou rádi vracet. Na tomto místě bych chtěl znovu poděkovat všem sponzorům a našim příznivcům, kteří setkání podpořili nejen finančně, ale i materiálně.

V únoru jsme se zúčastnili valné hromady ČČK, kde jsme písničkami poděkovali oceněným dárcům krve. 13. ročník „Daruj krev s mužským sborem“ jsme uspořádali v úterý 13. března. Také letos jsme na transfuzku přivedli nováčka. Jelikož zrovna vrcholila chřipková epidemie, přijelo nás do Kyjova jenom 15. I přes dvě 13, všechno dobře dopadlo a skoro nikdo neodpadl. Příští rok v březnu jedeme zase -

kdo máte čas a chuť, přidejte se k nám. V sobotu 17. března jsme zazpívali na Celostátní výstavě kraslic ve Vacenovicích. Se zájmem jsme si také prohlédli výtvary šikovných lidových umělců - různé techniky škrabání a zdobení nejen slepičích vajíček, vyšívání, malování apod.

8. dubna jsme vyrazili do Svatobořic – Mistřína na „Neformální setkání mužských sborů“. Toto setkání je nekrojané a bez diváků. To nám vůbec nevadilo - se starými i novými kamarády jsme se jen těžce loučili. 14. dubna jsme přijali pozvání od našeho kamaráda Tondy Vrby do Louky na Košť trnek – od varených po tekuté. Okoštovali jsme jak „varené“, tak tekuté. Vynikající. Jenom nám bylo líto těch uvařených trnek. Místo v dobrém gořalce, skončily v obyčejných povidlech 😊. 20. dubna proběhl ve Vacenovicích Den země. S naším známým heslem „Nigdo to za nás neukludí“ jsme vyčistili les od Šmelcu po drůbežárnu. 29. dubna jsme zazpívali v Dubňanech na 28. setkání mužských sborů.

5. května nás Tonda Vrba pozval do Velké nad Veličkou na další košť – tentokrát klobásků. Čekalo na nás asi 120 vzorků různých klobás – jeden lepší jak druhý. Řeznictví U Veverků získalo od odborné poroty 2. místo s Vacenovskou klobásou – jsme rádi, že jsme byli mezi prvními gratulanty. V pátek 18. května jsme zazpívali na hřišti na Přátelském posezení s Vacenovskými muzikanty. Mezi již tradiční akce v měsíci květnu patří Májové zpívání mezi sklepy v Nechorách a Písně kosecké v zahradě zámku v Buchlovicích.

9. června jsme se aktivně zúčastnili velmi vydařené oslavy 790 let od první písemné zmínky o obci Vacenovice. 23. června jsme zazpívali a popili na Sklepech dokořán ve Vlkoši.

Vlkoš – Sklepy dokořán

Na další vinařskou akci s názvem Vinaři na hradišti nás 6. července pozvali kamarádi zpěváci z Mikulčic. Využili jsme této příležitosti a pod vedením sympatické průvodkyně jsme si prohlédli vykopávky a artefakty z naší minulosti. Nevadil nám ani déšť na závěr - pohárky jsme měli pečlivě přikryté. 14. července jsme poprvé navštívili Lovčice. Vystoupili jsme v krásném přírodním areálu na osmém ročníku Posezení u cimbálu.

K srpnu patří již tradičně Folklorní odpoledne v Hroznové Lhotě a Den otevřených dveří v Domě s pečovatelskou službou ve Svatobořicích – Místříně.

2. září jsme přijali pozvání dechové hudby Vacenovjáci k účinkování na koncertě ve Vacenovicích. 15. září jsme podpořili vinaře v Blatnici pod Svatým Antonínkem na Blatnickém vinobraní. V sobotu 22. září jsme v Kopřivnici zazpívali před **Během rodným krajem Emila Zátopka a při kladení kytic na jeho hrob v muzeu v Rožnově pod Radhoštěm**. Závod odstartovala paní Dana Zátopková, která v proslovu před startem několikrát připomněla svoje oblíbené Vacenovice. Této významné akce se zúčastnili i naši další slavní olympionici.

27. října jsme vyjeli do Smolinského na Slovensko. Kamarádi z mužského sboru a dechová hudba Záhorienka tu křtili nové CD.

V listopadu jsme podpořili vzorky a zpěvem Košt pro mír ve Zlíně.

I letos jsme se aktivně zúčastňovali různých liturgických akcí v našem kostele. Nechyběli jsme ani na žehnání obnoveného Novákova kříže a víceúčelového hřiště.

V době, kdy čtete tento Zpravodaj, nás ještě čekají Vánoční koncerty v Charitním domě spokojeného stáří v Čeložnicích a v Kuklově.

Co nejsrdečněji Vás zveme na „Zpívání u vánočního stromu“. Tato již tradiční akce začne v sobotu 23. prosince

okamžikem rozsvícení vánočního stromu před obecním úřadem. Teplé oblečení si vezměte s sebou z domova, něco teklutého pro zahřátí bude připraveno u stromu.

V neděli 30. prosince v 15 hodin vás zveme na Vánoční koncert v kostele ve Vacenovicích. Uvidíte a uslyšíte Vachův sbor moravských učitelek, Marijanky a samozřejmě náš mužský sbor. Přijďte si zpříjemnit vánoční čas a poslechnout si nádherné vánoční písně v pěkném prostředí vacenovského kostela.

Přijměte rovněž pozvání na neděli 24. února 2019, kdy se chystáme uspořádat doma ve Vacenovicích XV. Předfašankové setkání mužských sborů. Opět pozveme sbory z blízkého okolí i ze vzdálenějších regionů, abyste měli možnost zhlédnout pestrost krojů a krásu lidového zpěvu a hudby.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům, patří velký dík za přízeň. Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný nový rok 2019.

Mužský sbor z Vacenovic, z. s., Zdeněk Novotný

Dům s pečovatelskou službou Svatobořice – Místřín

DH Vacenovjáci

Vážení spoluobčané a milovníci dobré dechovky. Je tu opět konec roku a čas bilancování. Naše dechovka odehrála v tomto roce více než 40 vystoupení, ať už to byly plesy, hody nebo taneční zábavy. Určitě chceme vzpomenout duben, kdy naše kapela vycestovala do Holandska a Belgie. V Holandsku jsme byli na pozvání našich kamarádů z Holandské dechovky Vínčanka. Čekal na nás vyprodaný sál a velmi vřelý přijetí od všech. Z Holandska jsme přejížděli na festival dechovky do Kessenichu v Belgii. Celé prázdniny jsme vyhrávali na hodech a tanečních zábavách. V září jsme hráli krásný koncert u nás ve Vacenovicích, který se konal u příležitosti založení naší obce. Touto cestou chceme poděkovat

Mužskému sboru z Vacenovic pod vedením Františka Novotného, který vystoupil jako náš host. Chlapi zpívali nádherně a vytvořili krásnou a veselou náladu v sále. Bohužel v tomto roce jsme hráli i na smutné události. V září nám tragicky zahynul náš melafonista a výborný kamarád Jaroslav Rajmíc. S dechovkou Vacenovjáci hrál 9 let. Na jeho poslední cestě ho vyprovázelo více než 50 muzikantů. Letošní hodovou sezonu jsme zakončili víkendem v Uhřicích.

Přejeme všem krásné, poklidné vánoční svátky a do nového roku 2019 přejeme hodně štěstí, zdraví a těšíme se na setkání s Vámi na našich vystoupeních.

Přejí Vacenovjáci

DH Vacenovjáci

DH Vacenovjáci a Mužský sbor z Vacenovic

Hody v Tasovicích

Dovolte nám, abychom Vás v tomto zimním zpravodaji blíže seznámili s naší největší akcí, která se koná vždy druhý víkend v listopadu. Letos vyšla na 10. - 11. a my se na ni samozřejmě začínáme chystat až týden předem, i když se upozorňujeme, abychom nic nepodcenili, tak jak každý rok již na Vacenovských hodech... Leč marně. No, a to je potom veselo: Volals mu?!... Eště néé... Tak mu zavolaj, cos dělal?!... No ty si už jak moja, tá mně taky pořád nadává, že nic nedělám..... Zavolaj mu ty!... Já nemám čas... A co křídlovky?... Možů?... Eště nevijú, ale zitra dajú vědět.... A co tenor?... Ten eště včera jel s nama, ale dnes už nemože,.... vlastně on může, ale jeho nechce aby jel.... A co tuba?... Tá ide a vezme eště doprovod... A keho?... Nevím, ale to je jedno... to nějak dopadne... no MOJE NERVY. Ano.... Vždy to nějak dopadne, ale jak, to se uvidí až po prvních pár tónech a z toho máme někteří vždy tak trochu strach, i když to díky Bohu zatím vždy vyšlo a tento rok to hrálo až moc dobře.

Sraz máme v 6:15 u Letochů, protože musíme vyjet již v 6:30. Samozřejmě, že se ještě v 6:45 počítáme a hledáme. Jedem,....není čas... A co ten, co zaspal?... Teho vezme Staňa a dojedú za nama. Cesta nám ubíhá rychle. Klábosíme o kde čem a hlavně jestli nám vyjde počasí. Všichni se shodují, že jejich chytré telefony jim hlásí ráno zataženo, ale během dopoledne vyjde sluníčko. No máš ho vidět! Celý den zataženo a až do večera deštivé mrholení, ale to je pořád lepší, než aby pršelo. Po příjezdu se ubytujeme ve středu obce v penzionu Slunce podle toho, kdo jak chrápe. Jeden musí dokonce spát sám, protože vždy hraje serenádu až do rána. Rychle se přesuneme do kulturního domu, kde se sejde celá chasa se stárkem a drobotinou. Posnídáme, zahrajeme pár polek před kulturákem a kolem 10:00 si to, za zvuku Slováckého pochodu v našem podání, všichni špacírujeme ke stárce. U ní je nachystáno bohaté občerstvení.... Zahraje se, zaspívá, zatančí a vyrazíme průvodem obejít obě vesnice. Zastavíme tam, kde mají před domem, v garážích či na mlatěvnách nachystáno na stolcích nějaké pohoštění a samozřejmě i u těch, co chasu požádají předem, aby se u nich zastavila. Letos začínáme procházet první Hodonice a pak jdeme do Tasovic. Za ty roky, co do Tasovic na hody jezdíme, jsme již s občany navázali tak dobré vztahy, že si pamatují, kdo z nás si dá turka, kdo čaj či štamprlu a my zase víme, kde nám nabídnou suprově vyuzené cigára, dobrou roládu nebo u Vacenovských muzikantů velmi oblíbenou bokovinu z kuřete. Obě vesnice procházíme vždy až do tmy s třemi většími zastávkami. V Hodonicích je to v Hasičské zbrojnici, v Tasovicích oběd ve společenské místnosti kláštera a pak posezení u Myslivců. Po setmění si všichni navzájem poděkujeme za krásně prožitou hodovou sobotu. Chasa nám za pěkné a pohodové hraní či výpomoc při zpěvu, my chase, že nás netrápila se zahráním pro nás neznámých kusů a že se o nás po celý průvod starala jak o vlastních. Nad tím vším se jenom uščuňuje hlavní organizátor a štědrý sponzor pan Jan Vašina, majitel firmy Haiva, bez kterého si v současné době nedokážem (a nejenom my) hody v Tasovicích představit. Například na kroj z půjčovny si každý z chasy přispěje částkou 500 korun a zbytek doplatí zdejší Sokolská organizace, v níž je předsedou. Nemluvě o sponzorování a podpoře různých dalších věcí kolem hodů. My, Vacenovští muzikanti, jen tiše závidíme takového podporovatele kulturního dění v Tasovicích a já tuplem..., protože v mládí sa mu líbila moja mamíčka.

My muzikanti pak jdeme na 2 - 3 hodky odpočívat do penzionu. Tam se dáme trochu do rychtyku, abychom ve 20:00 vyrazili na gulášovou večeři na kulturák, kde si pak vždy ještě poslechnem dobrou dechovku. Tento rok jsme ale byli moc unaveni, takže většina z nás si zašla jen na 2 piva do hospůdky U Kacetlů a šla spát. To víte, už nejsme žádní mladíci a držet krok s Jošků Milěšem, který protancuje celou noc, je pro nás nemyslitelné. Ale nemyslete, že děláme Vackám ostudu. Minulý rok na Stříbrňance, či předminulý na Straňance, nebo ještě předtím na Skaličanech, jsme vydrželi alespoň do půlnoci. Jen letos jsme tu Mistríňanku nedali, ale nejsme sami. Letos totiž došlo poprvé po mnoha letech asi o 100 lidí míň, takže jich bylo jenom 700 platících. Jen pro zajímavost: vstupné 300 a to mají zavedenou ještě velkou tombolu. To víte... Jiný kraj, jiný mrav.

Nedělní hodové ráno začínáme vyvenčením našich nástrojů. Jdeme s nimi na procházku k našemu kamarádovi Joškovi, kterému zahrajeme nějakou polečku (někdy aj dvě, než sa vyhrabe z postele), abychom si tú uvítací štamprlu zaslúžili. Pak se u něho nácpeme dobrými klobásami a rychle sa přesuneme před obecní úřad v Tasovicích, kde má pod májů sraz omladina a my jí jako rozcvíčku po náročné noci zahrajeme pár pěkných polek. Po půl hodce se všichni seřadíme a pochodujeme si to do chrámu Páně na nedělní mši svatou, na což nám vystačí dva pochody. V kostelíku odehrajeme většinu mše svaté, a to místní velmi ocení, poněvadž dechovku v kostele mají jenom jednou za rok a to tu vacenovskou. Po mši se všichni utáboříme před kostelem, kde si občané

rádi pokecají, zaspívají a zatančí při naší produkci a bohatém občerstvení na prohýbajících se stolech. Po cca 2 hodinách se všichni rozejdou na nedělní hodový oběd do svých domovů a my jdeme s panem Vašinou na oběd do vinárny U Petra, kde nám vždy přichystají super jídlo. Tentokrát bylo pečené maso, šiška a zelíčko. Ač je nás většina nad centů (tz. nad metráků), berem si jen poloviční porce, což nikdo z nás nechápe... My, kteří tomu, kdo si nás pozve, o sobě tvrdíme, že je lepší nás radši zaplatit, než nám dát napít a najest... už nemožem. To jen svědčí o tom, jak se o nás tasovští po oba dva dny dobře starají. Po obědě si ještě společně zaspíváme pro radost, rozloučíme se s příslibem... zas za rok... a odjedeme do „našich“ Vacenovic.

Závěrem bych chtěl napsat, že se v Tasovicích cítíme jako doma. Oni mají rádi nás, což nám dávají pocítit na každém kroku a my zase je, že jsou k nám tak milí a pozorní. Spoustu lidí tu Vacenovice a naše okolní vesnice dobře zná, protože sem odtud po 2. světové válce přišlo hodně jejich předků, příbuzných a známých znovu hospodařit a zakládat či rozšiřovat své rodiny. No, a to je ten hlavní důvod, proč si kluci z dechovky tak rádi po mši svaté před kostelíkem povídají s místními o vacenovských občanech, kteří sem po válce přijeli a jejich potomci jezdívali třeba do Vacek na prázdniny, anebo ještě pořád jezdívají na návštěvy.

Po tomto vychvalování Vás teď ale trochu překvapím tím, že se už pár let snažíme tuto akci ukončit a říct tasovickým,

že už nepřijedem, protože je nás v dechovce z různých důvodů čím dál méně a máme problém obsadit jednotlivé posty tak, aby vůbec hrála. Z toho důvodu musíme angažovat vždy 4 – 5 přespolních muzikantů! Při závěrečném loučení ale nikdo z nás nedokáže vyslovit to „UŽ NEPŘIJEDEM“, protože tato akce je krásná, spontánní, jedinečná a jedničková. Proto tam tak rádi znovu a znovu jezdíme.

My i tasovičtí totiž máme rádi tu našu moravskou zem, písničku, tradici, smích, dobré jídlo i pití a hlavně jeden druhého, prostě lidi a proto to všechno děláme a víme, že to vše má smysl.

Děkuji Vám za pozornost a do Nového roku 2019 přejem hlavně hodně zdravíčka.

Za Vacenovské muzikanty Josef Silák

U hrobů olympioniků

V letošním roce jsem byla pozvána paní Danou Zátopkovou spolu s ženským sborem Marijánky a Mužským sborem z Vacenovic do Kopřivnice. Měli jsme se účastnit projektu „**Běh rodným krajem Emila Zátopka**“. Ne jako běžci, ale jako pěvci – kulturní vložka. Tato akce je věnována odkazu slavného atleta a nejlepšího olympionika 20. století Emila Zátopka. Koná se pravidelně nejbližší sobotu k jeho narození, což bylo 19. 9. 1922. Ve stejný den se narodila i paní Dana Zátopková.

22. 9. 2018 jsme v ranních hodinách vyjeli. Už cestou v autobuse to byl zážitek, oba sbory se secvičovaly, a tak se zpívalo a zpívalo a cesta tím pádem uběhla velmi rychle. V Kopřivnici nás už všichni čekali. Písničkou jsme pozdravili paní Danu a šli se ustrojit do krojů. To bylo parády, když jsme v krojích s koláčky a vínem vyšli před muzeum v Kopřivnici, kde před startem vyhrávala Kopřivnická dechovka. Naše sbory se nedaly zahanbit a za chvíli se nesly naše moravské lidové písně celou Kopřivnicí.

Start běhu byl poblíž památníku věnovanému právě Emilu Zátopkovi. A o startovní výstřel každého ročníku závodu se stará paní Dana Zátopková, a to za dohledu členů Českého klubu olympioniků a Českého olympijského výboru, a nejinak tomu bylo i letos.

Cíl běhu byl ve 22,3 km vzdáleném městě Rožnov pod Radhoštěm ve Valašském muzeu v přírodě, kam jsme přejeli autobusem. V Dřevěném městečku Valašského muzea v přírodě proběhlo slavnostní vyhlášení vítězů a předání cen, kterého se účastnili členové Českého klubu olympioniků spolu s Danou Zátopkovou, zástupci Českého olympijského výboru.

Ve Valašském muzeu v přírodě je i Valašský Slavín, zde je místo posledního odpočinku Emila Zátopka, ale také dalších olympioniků Jiřího Rašky a Emila Daňka. Ke všem hrobům olympioniků jsme spolu s paní Danou Zátopkovou položili květiny v barvách obecního praporu a zazpívali jsme vždy nějakou pěknou písničku. Vzdát úctu, poklonit se spolu s paní Zátopkovou tak slavným lidem bylo pro nás všechny nezapomenutelným zážitkem.

EMIL ZÁTOPEK – sportovec

* 19. 9. 1922 Kopřivnice

† 21. 11. 2000 Praha

Emil Zátopek - olympijský vítěz, Mistr Evropy, osmnáctinásobný světový rekordman, nejlepší sportovec světa (1949, 1952, 1997), nejlepší atlet 20. století. K atletice se dostal při studiu na Baťově průmyslové škole ve Zlíně. V roce 1944 vytvořil svůj první československý rekord, celkem jich na své konto připsal 50. Na Mistrovstvích Evropy se umístil vždy mezi vítězi. Jeho nejslavnějším vítězstvím byla trojnásobná medaile z olympijských her v Helsinkách roku

U hrobu olympionika Rašky

Hrob Emila Zátopka

1952. Aktivní atletickou kariéru zakončil v roce 1958. Jeho nadšení, poctivost a ochotu vždy podat pomocnou ruku dokazuje Cena Pierra de Coubertina, která mu byla udělena mezinárodním výborem pro fair play při UNESCO

LUDVÍK DANĚK – sportovec

* 6. 1. 1937 Blansko

† 15. 11. 1998 Hutisko-Solanec

Ludvík Daněk byl olympijským vítězem v hodu diskem z Mnichova 1972 a dvojnásobným světovým rekordmanem. Poprvé se v diskařském kruhu prosadil v roce 1963, kdy zvítězil na mistrovství republiky. Hned o rok později překonal světový rekord a roku 1965 jako první diskař v historii překonal hranici 65 metrů (hodil 65,22 m). Do výčtu jeho sportovních úspěchů patří 3 evropské a 3 světové rekordy a 10 rekordů československých, poslední v roce 1974 – 67,18 m. Na olympijských hrách startoval čtyřikrát a kromě zlaté medaile z Mnichova vybojoval v roce 1964 stříbrnou v Tokiu a o čtyři roky později bronzovou v Mexiku.

JIŘÍ RAŠKA – skokan na lyžích, olympijský vítěz, český lyžař století

* 4. 2. 1941 Frenštát pod Radhoštěm

† 20. 1. 2012 Nový Jičín

Pocházel z Frenštátu pod Radhoštěm, záliba v zimních sportech jej přivedla k mimořádně úspěšné dráze skokana na lyžích, která vrcholila vítězstvím na Zimních olympijských hrách 1968 v Grenoblu. Na můstku ve slovinské Planici vytvořil v roce 1969 nakrátko světový rekord výkonem 164 metrů. V devadesátých letech působil jako trenér české reprezentace. V anketě Svazu lyžařů ČR byl zvolen českým lyžařem století. V roce 2011 obdržel Medaili Za zásluhy. Zdroj: www.vpm.cz

Jana Bačíková, starostka obce

MIKROREGION NOVÝ DVŮR

Již několik let pořádá MiND koncem září víkend plný zážitků. Nebylo tomu jinak ani letos. Sobotu jsme zahájili *Burčákovým putováním* a večer jsme zakončili *Písněmi nejen z vinohradů* v areálu u Šidlen. V neděli jsme přivítali na Trhu místních produktů a řemesel na nádvoří milotického zámku

více jak 2700 návštěvníků. Mohli zde vidět ukázky různých řemesel a ochutnat spoustu tradičních dobrot. Pohodu doplnily cimbálové muziky členských obcí a na své si přišly i děti na představení Dětského kočovného divadla z Kyjova. Počasí nám vydrželo a věřím, že si to všichni užili. Další

krásnou akci pořádanou ve spolupráci s Aeroklubem Kyjov je Drakiáda spojená s prohlídkou kyjovského letiště. Všichni měli možnost nahlédnout do vystavených letadel nebo si domluvit vyhlídkový let. A i když si počasí s námi hrálo, vše nakonec dopadlo dobře a v jednu chvíli jsme měli nebe plné draků. Velký dík patří všem, kteří tyto akce připravili.

Nedílnou součástí akcí MiND je i Silvestrovský pochod za prasátkem. Letos se vydáme do obce Svatobořice-Mistřín v duchu „Řemesel“. Přijďte s námi oslavit konec roku a užít si tento den s přáteli ze všech obcí mikroregionu.

Přeji Vám klidné Vánoce, hodně zdraví v novém roce a spoustu krásných chvil s rodinou a přáteli. Děkuji všem za Vaši přízeň v tomto roce a těším se na spolupráci v roce novém.

Lucie Vlčková

Akce na rok 2019

Zahájení sezóny v konírně – 6. 4. 2019 ve 14:00 h

Burčákové putování 21. 9. 2019

Trh místních produktů a řemesel 22. 9. 2019

Mladí hasiči

I v tomto roce se naše SDH intenzivně věnovalo práci s mladými hasiči. Sezóna malých hasičů se skládá z 11 závodů zařazených do seriálu Velká cena malých hasičů. Vrcholným závodem sezóny je okresní kolo celostátní hry Plamen. Nutno podotknout, že letošní sezóna byla mimořádně úspěšná.

V sezóně 2018 naše SDH reprezentovalo družstvo mladších žáků, družstvo starších žáků, dále družstvo dorostenek a jednotlivci z řad dorostenců. SDH tedy pracovalo cirká s 25 dětmi. Mladší žáci v této sezóně skončili 3x na 1. místě, 2x na 2. místě, 2x na 3. místě, 1x na 5. a 6. místě, dále na 9. a 12. místě. V celkovém pořadí Velké ceny skončili na 2. místě z 27 týmů z celého okresu. Starší žáci letos z 11 soutěží skončili 2x na 1. místě, 2x na 3. místě, 2x si odvezli bramborovou medaili, jednou pak skončili 8., 9. a 13. Celkově tak vybojovali ve Velké ceně krásné 3. místo z 24 týmů.

Samostatnou kapitolou ve Velké ceně je pak celostátní hra Plamen. Zde mladší žáci zvítězili a stali se tak premiérově okresními přeborníky pro rok 2018! Starší žáci zde skončili na druhém místě a jsou vicemistry pro rok 2018!

Poslední soutěží letošního roku byl branný závod, který je jakýmsi předkolem hry Plamen a okresního kola v požárním sportu dalšího ročníku. Zde mladší žáci vyšli správným krokem za obhajobou titulu a v celém startovním poli dominovali. Starší žáci po drobném zaváhání skočili na 7. místě a dorostenky také zvítězily!

S radostí můžeme konstatovat, že i letos naše SDH na okresním kole reprezentovalo družstvo dorostenek. Toto stejně jako loni skončilo na 2. místě. Budeme pracovat na tom, aby družstvo v příštím roce potvrdilo ambice a postoupilo do krajského kola.

Mladí hasiči však nejsou jen soutěže, je to také zábava. Po každé soutěžní sezóně pořádáme pro děti a rodiče rozloučení se sezónou, kde dětské šampaňské teče proudem, je zde také občerstvení jak pro děti, tak i pro rodiče. O letních prázdninách jsme pro naše malé hasiče připravili tábor, jehož součástí byly výlety po okolí, dále celotáborová hra, tentokrát na téma Piráti, různé soutěže a hry. V prosinci pak s dětma jedeme na výlet do krytého bazénu. Ani v zimním období na malé hasiče nezapomínáme a jedenkrát týdně

Rohatec

trávíme dvě hodiny v tělocvičně v Miloticích, kde trénujeme, ale i hrajeme různé pohybové hry. Mladí hasiči se také zapojují do aktivit, které mohou naši obec udělat ještě krásnější. Letos, stejně jako loni, se zúčastnili akce Den Země.

SDH Vacenovice mezi sebe rádo přijme nové zájemce o tento kroužek, který je pro všechny mládežnické kategorie

počínaje přípravkou, přes žákovské kategorie až po dorostenecký věk.

Přejeme všem mladým hasičům, jejich rodinám a kamarádům hezké prožití vánočních svátků, hodně dárků pod stromček a mnoho zdraví a úspěchů v novém roce.

David Rančík

Ratíškovice

Milotice

Mistřín

Kozojídky

Velká nad Veličkou

Dorostenky na okresním kole v požárním sportu

Braňák Hodonín

žakovská družstva – Okresní kolo Hry Plamen

Sbor dobrovolných hasičů Vacenovice

Kromě toho, že se již od měsíce dubna pravidelně připravují na svou další sezónu všechna mládežnická družstva, vyvíjí naše SDH velké úsilí na pořadatelskou činnost. Ke dni dětí jsme uspořádali tradiční Dětský den, jehož součástí je Pohádkový les pořádaný MŠ Vacenovice, kdy tato akce se těší velké popularitě. I letos v červenci se konal populární „Bierfest Vacenovice 2018“, kde se čepovalo více jak 20 druhů pív. K jídlu zde byly drobnosti až po vyhlášené koleno speciál a grilovanou vepřovou kýtu. Novinkou na letošním Bierfestu byl chladicí box Jägermeisteru a fotokoutek, kde si každý účastník mohl pořídit fotečky na památku. Letošního Bierfestu se zúčastnilo cirká 1000 návštěvníků. O zábavu bylo postaráno díky připraveným hrám o věčné ceny. Večerní zábavu pak obstaraly bigbítové kapely Tabák - Kabát revival a OverBand. Již v těchto zimních měsících připravujeme program na „Bierfest Vacenovice 2019“.

Bohužel i v naší organizaci nejsou jen světlé dny, ale musíme se potýkat s problémy. Velkým problémem současnosti je sucho. Již 3 roky nezavlažujeme dráhu pro požární útok a to z důvodu nedostatku vody v Bahňáku. Dříve zavlažovaná krásná dráha je nyní ve stavu, který vylučuje pořádání jakýchkoliv soutěží. Proto také letos nebyl pořádán Memoriál Mikuláše Bábíka ani Pohár republiky, přičemž na tyto soutěže

jezdily týmy z celé ČR. Tento problém jsme odhodlání řešit a věříme v pomoc obce, se kterou v současnosti nadstandardně spolupracujeme.

Z uvedeného je zřejmé, že činnost sboru je bohatá. Samostatnou kapitolou je pak práce s mládeží, viz výše uvedený článek.

Příprava a zajištění výše uvedených akcí je náročná a hodláme v této činnosti pokračovat. Již několik let bychom zajištění daných akcí bez pomoci našich příznivců a pomocníků mimo SDH jen těžce zvládali. Těmto lidem bychom chtěli touto formou podělovat. Bez nich by to opravdu nešlo.

V budoucnu bychom rádi uvítali nové zájemce o činnost SDH a to jak v oblasti sportovní, tak i v oblasti pořadatelské. Touto cestou bychom také chtěli poděkovat našim sponzorům a partnerům, jejichž přízně a pochopení si vážíme. Více se o naší činnosti dozvíte na internetových stránkách www.sdhvacenovice.cz.

Výbor SDH Vacenovice přeje svým členům, jejich rodinným příslušníkům, příznivcům, sponzorům a spoluobčanům klidné prožití vánočních svátků, pohodový závěr letošního roku a mnoho štěstí, zdraví a rodinné pohody v novém roce 2019.

člen výboru SDH, David Rančík

Jak holky z Vacenovic soutěží v jezdeckých disciplínách

MINI farma VLASTA v Ratíškovcích je známá chovem koní a jezdeckým výcvikem, ale působí zde i jezdecký oddíl pod vedením p. Jindřišky Poláčkové. Tento oddíl navštěvují tři šikovná děvčata z Vacenovic – dvojčata **Martina a Šárka Mackovy** a **Sofie Fridrichová**. Svěřenkyně tohoto malého oddílu získávají jezdecké dovednosti nejen mezi sebou v klubových soutěžích, ale zkoušejí porovnat své síly s ostatními jezdci a daří se jim to na výbornou. Parkur a ostatní jezdecké disciplíny nejsou nic jednoduchého. Chce to kromě samozřejmě lásky ke koním také píli, vytrvalost a houževnatost. A to tato děvčata mají. Posuďte sami:

Šárka Macková – Sobotovice

„Jízda čarodějnic“ se každoročně v dubnu pořádá ve spřátelené jezdecké stáji Bzenec, nebo na konci prázdnin opět ve Bzenci při jezdeckém odpoledni. Na této akci se poprvé veřejně představila kobyla Gejša (majitelky Jindřišky Poláčkové), kterou osedlala Martina Macková v Músic-kür II. Což je drezúra v kostýmu na vybranou skladbu. Hodnocen je jak výkon jezdce a koně, tak i kostým. Dvojice z toho vytěžila hezké 5. místo. Nakonec i přes nepřízeň počasí se odjel odložený parkur, kterého se zúčastnila Šárka Macková se svojí kobylkou Luckou a obsadily 4. místo. Zatímco do Bzence se dalo jít „po kopytě“ (jak se říká mezi koňáky), další jezdecké akce již vyžadovaly náročnější přípravu.

Jednou z těchto akcí byly i 6.10.2018 hobby závody v Nemojanech (okr. Vyškov), které se již přiblížily svou strukturou k oficiálním závodům. Nejen proto, že zde byl delegován rozhodčí z České jezdecké federace, ale i samotným průběhem a členěním závodů. Nemojanský mlýn je znám jako zajímavé místo a součástí tohoto rozlehlého areálu je i jezdecká stáj. A tak jsme se vydali na „naše“ první oficiální hobby závody v drezuře a parkuru. Kromě úředních formalit (registrace koně pod ČJF, další očkování, odběr krve aj.), bylo potřeba zajistit dopravu, především pro koně, jejich ustájení v místě konání sportovní akce a pak naplánovat dobře trasu, abychom se na závody dostali včas.

A tak se na závody vydala pětice účastníků – Jindřiška Poláčková jako dozor, majitel koně a trenér, Gejša s Martinou Mackovou a Lucka se Šárkou Mackovou. Já jsem tam byl jen jako řidič a logistická podpora. Povzbudit nás přijely další dvě svěřenkyňe z oddílu – Sofie Fridrichová a Nina Furiánová. Naplánovány jsme měli čtyři soutěžní disciplíny. Martina s Gejšou jely drezurní úlohu Z1, kde bylo přihlášeno 18 závodních dvojic a v konečném pořadí si „vyjely“ hezké 9. místo. Nebýt jedné chyby, mohly si polepšit ještě o 2-3 příčky.

Odpoledne se jely parkurové disciplíny, kdy se začínalo na základní výšce 40 cm. Na závodníky čekalo 8 překážek s limitovaným časem 74 sekund. (Tzn., že vyhrává ta soutěžní dvojice, která se bez chyby co nejvíce přiblíží tomuto času, ať už směrem dolů nebo nahoru). Na tuto základní výšku se přihlásila obě děvčata. Zatímco Šárka s Luckou parkur pokazily, Martině s Gejšou se podařil výborný výkon a obsadily 3. místo. Gejša byla už od rána unavená a navíc to byl teprve její druhý parkur a tak už vyšší překážky neskákala.

Šárka Macková a Martina Macková – Nemojany

Na Šárku s Luckou čekala ještě výška 60 cm. Stejně překážky, stejný časový limit a více jezdců. Šárka jela až předposlední a podařil se jim zajet skvělý čas – 73,56 s! Tento čas se zdál být nepřekonatelný, a na startovní čáře poslední závodní dvojice. Ani tato dvojice neudělala žádnou chybu a mladá dívka vedla svého poníka s jistotou a přehledem. Při dojezdu do cíle jim rozhodčí naměřili neuvěřitelných 73,69 s! (Ovšem tento čas se měřil ručně odměřováním praporku a následně zastavením časomíry a tak můžeme polemizovat, kdo zvítězil). Pro Šárku to znamenalo odsunutí na výborné 2. místo a další skvělé umístění pro JS Bzenec, pod kterou oficiálně závodíme. Odjížděli jsme s pocitem, že jsme rozhodně ostudu neudělali a plní skvělých sportovních zážitků. Konec zvládl cestu po dálnici na výbornou a poděkování patří také Jaromíru Kotáskovi, který nám vždy rád a ochotně zapůjčí přepravník pro koně a je nám vždy nápomocen s podporou.

Další sportovní jezdeckou akcí, které jsme se zúčastnili, byly 21. 10. 2018 další hobby závody v Sobotovicích (okr. Brno-venkov), kterých se zúčastnila Tereza Režná se svojí kobylkou Mendy a Šárka Macková s Luckou. Tentokrát se soutěžilo pouze ve skokových disciplínách. A Tereza si zkusila svůj první hobby parkur na základní výšce s vodičem. Což je v podstatě doprovod ze strany trenéra. Je to zejména z bezpečnostních důvodů, kdy začínající jezdec nemá ještě takovou jistotu ve skocích, a tak kontrolu nad koněm provádí trenér. Zde to jak Tereza, tak Mendy zvládly na výbornou. Jak jsme se mohli záhy přesvědčit, jedna malá dívka neodhadla přesně skok a při dopadu začala bolestí plakat. Naštěstí se ukázalo, že si při doskoku pouze skřípla nerv v zádech svalstvu, ale opatrnosti při skocích není nikdy dost.

Na Šárku a Lucku čekal parkur 60 cm s postupem do 70 cm na čas. Opět 8 překážek, opět výborně přichystaná trať a mezi 8 domácími děvčaty byla naše dvojice velkou neznámou. Na opracovišti (což je paralelní jízdárna, která slouží k rozpohybování koní a jezdců před závodem), se „náš“ poník vedle obrovských koní pomalu ztrácel. Naštěstí tam nebyl jediný, ale velcí koně v této skokové disciplíně převládali. Tento závod se jel „jedním šmahem“ a pro nás to byla opět další neznámá. Tento druh skoků jela Šárka vůbec poprvé. Všechny 8 překážek musela dvojice překonat, aniž by kavaletu shodila a trať musela stihnout zajet do limitu 70 sekund, jinak by zazvonil zvonec a jízdy by byl konec. Pak, aniž by jezdcé přerušil svou jízdu pokračoval dál, jen se pořadí a směr některých překážek změnil a v této následné jízdě se hodnotil nejrychlejší čas. Lucka to zvládla výborně, závod dokončila s nadějným časem, ovšem konkurence byla velká a hlavně domácí závodnice měly ve znalosti prostředí výhodu. Nakonec jejich čas stačil na sympatické 6. místo. Pro nás všechny další cenná zkušenost a další výborný sportovní zážitek.

Jezdeckví je krásný sport, ale náročný na čas, fyzickou i finance. Pomínu-li náklady na pořízení vlastního koně a výbavu pro něj, tak ani výbava pro samotného jezdce nepatří k levným záležitostem. Nicméně jakýkoli sport či zájmová činnost, která je v obci podporována, si zaslouží uznání a obdiv. Pro mne osobně je naprosto samozřejmé, že svůj volný čas věnuji svým dětem, ale ne každý rodič má v dnešní době dostatek volného času. A já smekám před lidmi, kteří jsou ochotni kus svého volného času věnovat i ostatním dětem a mládeži.

Martin Macek

S Michalem v sedle

Jmenuji se Michal Vaněk. Jsem úplně obyčejný před-revoluční kus z roku 1988, leden 14tý den. K motorkám mám blízko již od 13ti let. To jsem poprvé zažil vzrušení z jízdy na Jawa Pionýr typ 05. Od té doby jsem vyzkoušel desítky strojů, na kterých jsem převážně cestoval, a to hlavně mimo ČR, avšak

v rámci Evropy. K dnešnímu dni mám procestováno zhruba 20 států a najeto zhruba 100 000 km. Prozatím nejdelší cesta z roku 2012 mi trvala 19 dní a za tu dobu jsem se krásně projel do Portugalska a zpět, pěkně po okresních cestách přes Alpy a Pyreneje. Od tohoto roku jezdím 2x ročně za hranice ČR, vždy na více jak týden. V posledních letech však více než asfaltové cesty vyhledávám cesty nebezpečné. Právě na takových cestách se cítím nejlépe. Krásná příroda, ubytování zdarma pod stanem, oheň při západu. Nádhera, kterou bych chtěl nyní prožít po celém širém světě a sdílet ji s vámi. Říkám o sobě, že jsem novodobý tramp. Akorát nechodím pěšky, ale jezdím na motorce.

Den první: Odjezd

Nemohl jsem spát. Budil jsem se, převaloval, od tří hodin ráno. Před šestou už jsem vstal a šel dobalit motorku, protože jsem to předchozí den nezvládl. Přesto, že jsem chtěl ráno posnídat s rodinou a ještě si s Natálkou a Nikolou zahrát nějakou hru, balím až do poslední chvíle. V tom zařehkala před domem motorka. Radim dojel. Prohazujeme pár slov, kde závěrem zve moji motorku na štamprlu. Natankoval jí všechny nádrže a útroby co šly, asi 30l benzínu. Teď už honem domů se pěkně rozloučit a zabalit to, na co jsem si vzpomněl, že jsem to nenaložil. Vyrážím na dědinu cestou kolem Zubra, což je hospoda, kde mě čekají další kamarádi na motorkách. Proběhne rychle foto a už jedem na onu dědinu. Došli sem všichni, co se se mnou chtěli rozloučit. Převažovali kamarádi na motorkách. Je to asi vážné, došla i starostka s holkama z obecního úřadu. Důležitým údajem však je předání jednoho z posledních chlebů, který byl ve Vacenovicích upečen. 9 měsíců odpočíval u ledu, aby mohl nyní roztát a dojet, co nejdál mu to půjde, pak ho začnu velmi brzy užívat. Poslední loučení je s mojí Evičkou a už je čas kopnout do vrtule. Mávám, troubím, jedu. Jedeme směr Břeclav na přechod Reintal. Neuvedeme ani 10 km a začíná pršet. Musím zastavit a dát si nepromoky. Mezi tím obcházejím všechny a říkám jim, že si cením doprovodu, ale pochopím, kdyby to chtěl někdo otočit k domovu. Většina kamarádů neměla nepromoky a bylo mi jich líto, aby mokli a klepali se zimou. No a v tom, kde se vzal, už tam byl Jirka Sabáček. Nestihl se se mnou rozloučit, tak nás dojel autem a rozloučil se se mnou. Je to dobrý chlap.

Pokračujeme až na poslední čerpací stanici před hraničním přechodem. Loučím se s kamarády, co jedou už domů. Dále pokračujeme ve složení já, Radim, František.

Kolem Tulnu na jednom nejmenovaném kruhovém objezdu po jeho projetí nevidím v zrcátku Radima. Kde je? Volám mu přes interkom, ale bez úspěchu. Točím se, že jedu na-

zpět. V tom u mě přibrzdí rakušák a říká mi „kolega tam spadl“ - cože? Jak spadl! Jedu tam. Před nájezdem na kruhový objezd vidím Radima s motorkou, která už stála. Jedním kolem v silnici a druhým kolem v trávě. Rýha na zemi a vozovce naznačovala, kde se motorka sklouzla. Ustřelilo mu přední kolo při mírném brzdění. Není se čemu divit. Na silnici byl olej a klouzalo to fest. S rozběhem jsem se tam mohl pohodlně klouzat! Čekáme až zteče olej v motoru do olejové vany. První start je na sucho a potvrzuje to i kontrolka mazání. Ještě tedy motor zhasínáme a čekáme. Na druhý pokus už po několika sekundách motor maza!

Nic, jdu k motorce a jedeme. Teda nejedeme. Nechal jsem zapnuté vše, co šlo - světla, výstražné, vyhřívané hefty, nabíječky, no prostě všechno. Motor nenaskočil, jelikož jsem vybil baterku. Zkouším to sám na dvojku roztlačit, ale marně. Motorka je fakt nabalená a těžká. Volám přes interkom Radimovi, jelikož poodjel kousek z místa pádu, aby mi šel pomoci to roztlačit. Společně s Františkem mě roztlačují. Kdepak, nešlo to ani na dvojku, ani na trojku. Už jsme byli všichni zmáchaní z té dřiny. V tom mozek zapracoval. Vytahuji rezervní kurtky a říkám Radimovi, ať přede mne zajede s motorkou. Uvazuji stroje mezi sebou a velím „jed, ale opatrně“. Výborně! Motor naskakuje. Takže příště žádné roztahování, ale roztahování za autem nebo motorkou. Po takovém výkonu je potřeba odměna. Třeba v podobě teplé sekané v houce a k tomu espresso na nedaleké benzínce.

Počasí nám nepřeje a stále prší. Kolem St. Peltu je to takový marast, že i František točí domů. Loučíme se a přejeme si šťastnou cestu. Tak, už je to jen na Radimovi, aby na mě dával pozor. Máme směr Mariazell a potom Liezen. Počasí se trochu zlepšilo. Prší stále, ale ne tak extrémně, ale hlavně přestalo se blýskat. Kousek za Mariazell stavíme u Gasthofu, kde nakonec přečkáme noc. Od odjezdu jsem chtěl jet co nejvíce levně. Ovšem Radim mě chtěl stůj co stůj pozvat. V situaci, kdy jste promočení, jelikož nepromok mi někde pustil do gatí spoustu vody, jsem to neodmítl. Byl to fajn večer u dobrého jídla a pití. Děkuji ti Radime. Kolem jedenácté uleháme. Do několika minut spím jak dudek.

Den 7: Šotolina a nejhezčí pas Francie

Brzo ráno vím, že je ouvej. Prší. Kéž by přestalo. Přeju si v duchu. Nechci už jet v dešti. A hlavně v Alpách, kde je to tak nádherné a hlavně za sucha pěkné svezení. Nedá se nic dělat. Pomalu balím spacák a mokrý stan. Do 9 hodin odjíždím směr Val De Isère. Velmi známé zimní vyžitím. Jsem tam, co by nic. Jen to počasí není takové, abych fotil zdejší krajinu nebo architekturu, která je tu moc pěkná. Kameny-dřevěné domy s břidlicovou střechou. Prostě nádhera. Sedí to sem absolutně fantasticky. Stoupám nad město a zdá se, že možná bude i sluníčko. Koušu se skrze mraky a za dalším hřebenem je už vcelku dobře. Zlom přišel v pasu Col De Izerán. Kde stojí zajímavý kamenný kostel, který musí být určitě od podzimu do jara pod sněhem. Kdo tam na podzim dojde na mši je možné, že tam zůstane až do jara. Přeci jen je to v nadmořské výšce 2770 m. Dělal jsem několik fotek a pak už pomalu dolů. Stavím co druhá zatáčka, abych nepropásl pěkný záběr. A to už se blížím k jezeru Mount Centis, které leží nedaleko hranic s Itálií. Na jedné straně jezera na vyvýšeném kopci je stará vojenská pevnost nebo kasárna. Je pod

Michal Vaněk

zákazem, takže jediné pěšky. Tady už je absolutně fantasticky. Sjíždím k hrázi po šotolině, abych se pokusil vyfotit sysly, které jsem tu ze silnice viděl běhat. Slézám z motorky a jdu na ně. Ovšem, jak jsem zhruba 20 m od nich, okamžitě vběhnou do nory. Nevadí, mám čas, říkám si. Sedám si na stráň nad nory zhruba 10 metrů a čekám. Minutu, pět, dvacet a pak to vzdávám. Zase tolik času na sysly nemám.

Startuju motorku a jedu do Itálie na známou šotolinovou vrcholovou cestu Asietru. To je paráda. Nejen ta jízda mimo asfalt, ale hlavně ta krajina, kam se dostávám, je úžasná. Díky tomu, že cesta vede skoro po hřebeni, mám úžasné výhledy do krajiny. Kde v tom motor zhas! Já vím, došel benzín. Nechtěl jsem v Itálii tankovat, tak použiju záložní zdroje. Jako první leji do motorky první 3l kanystr. Uvidím, kam na něm dojezu. Pokračuji kupředu až do pasu Asietra. Jsem tam zcela sám. Nikde ani živáčka. Užívám si ten klid a vše obklopující přírodu. To je to pravé místo na obědosvačinu. Jím sýr spolu s vacenovským chlebem. Jak mi bylo v údolí teplo, tady už to takové není. Fouká studený vítr. Oblékám se a pokračuji dále po horách. Je to prostě senzací. V tom za mnou nějaká motorka. Tak zrychlují a držím tempo. Ovšem po tom, co jsem při třetím tvrdém doskoku opět tvrdě narazil stojánkem do cesty či kamene ubírám rychlost, jinak bych ho mohl i urvat. Stojánek je dobrý na servis nebo při defektu, ale na šotolinu je to omezovač zábavy. Poslední výhledy a už klesám při lanovkách dolů. Ve městě v údolí preventivně dolévám další 3l benzínu, abych nezůstal viset v nějaké křižovatce.

Pokračuji směr pas Col De Izoard. Nejhezčí pas ve francouzských Alpách. Nejen vozovka je velmi dobrá, ale okolní hory jsou něco, co nelze vidět nikde jinde v Alpách! Některé suťové svahy díky sem tam trčící skále připomínají Horu Osudu z Pána prstenů, kde Frodo se Samem leží na kameni a kolem nich teče láva, dokud je orli nezachrání. Opravdu nádherná. Když jsem tu jel poprvé v roce 2011, byl jsem z toho úplně paf. Nic tak krásného jsem doposud neviděl. Je to zážitek, na který jen tak nezapomenete. Tomu také odpovídá kvantum fotek, které jsem pořídil. Vybrat tu nejlepší bude těžké. Je čas na odpolední svačinku, kde jinde, když ne na tak krásném místě. Vytahuju sýr a vacenovský chléb. Bohužel musím už teď přiznat, že chleba do Afriky nedejde. Statečně a pravidelně z něho odebírám. Jediná možnost, jak by se vacenovský chléb dostal do Afriky je, že se bude opět péct a někdy v budoucnu s kluky pojedeme na přímo do Maroka. To by určitě vydržel. Kdybych nevěděl, jaká je v horách nad ránem zima, přespál bych tu. Ale jelikož to vím, jedu do údolí. Cestou dolů ve vesničce Arvieux kupuji v maličkém obchodu vafle, jednu konzervu a bagetu. Vše necelých 5 euro. Znáám toto místo, tak vím, kde budu spát. Pěkně u řeky, ale to nebude jen tak. Asi 1 km od místa, kde budu dnes nocovat, mi dochází opět benzín. Nedá se nic dělat. Sundávám sedlo a vytahuji hadici na přepuštění benzínu s přídavných nádrží do kanystrů. Operace s rozbalením všeho a znovu nastartováním netrvalo ani 10 minut. Sjíždím k řece, přes kterou vedl kdysi dávno starý dřevěný most se dvěma kamennými pilíři. Na tomto místě spím minimálně

po čtvrté, ne-li po páté. Ovšem až letos sem udělali asfaltku a dali zákaz. No jo, nedá se nic dělat. Musím zavřít oči, když kolem cedule projíždím. Vybaluji stan a říkám si, zda jít do řeky či ne. Představa té ledárny mě pomohla s rozhodováním a zase na druhou stranu jsem věděl, co do té vody mám strčit. Ano moravské mazání. Večer se bude hodit. Vařím vydatnou večeři z plechovky, kterou jsem pořídil za necelé euro. Na obrázku byly fazole a párek. Nakonec tam byl i kousek masa. Dobrý kup.

Je čas sepsat nějaké pamětihodnosti a tak vytahuji počítač a k němu sklenku z řeky. Píše se mi velmi dobře. Ještě není zcela tma, ale já už se pomaličku kladu do stanu.

Den 73: Nehoda

Ráno snídám o sedmi. Moc jsem si pošmákl, bylo vařené vajíčko naměkko. Kecáme s Alfrédem a platíme. To bylo trošku dražší na Afriku, ale co už. Platíme každý 12000 CFA za noc pod stanem, večeři a snídání. Jen pro srovnání, večeře v lokálním bistro je v klidu nějakých 1000 CFA 40,- korun a jste narvaní jak žok. Na Evropu to není moc, 12000 CFA je asi 500 korun. Balíme a kolem sedmé jedeme společně, teda bez Alfréda, pouze já a Helg. Kousek před cílem jsou dva brody. Jeden je pohodový, druhý už musím před ním zastavit a raději si ho prohlédnout. Kdysi betonový mostek je už z větší části rozpadlý. Velké kusy betonu pod vodou a hlavně velký schod z původního betonu do vody. Nyní mám díky špatnému tlumiči mnohem nižší světlou výšku. Mám strach, abych neuvízl. Nicméně Helg také váhá se svým spešl strojem do terénu. Nakonec to dává a to mě nakopne a znova si brod projdu. Volím jinou trasu a také projíždím. Zpátky to bude horší, jelikož budu muset schod projet opačně. Parkujeme ne přímo u vodopádu, ale u restaurace kempu pod nimi. Kupujeme pivo a jdeme na túru k vodopádu. Kdybych věděl, že polezeme po skalách a ještě k tomu mokrých, vzal bych si jiné boty. Jdu v motokrosech a ty kloužou moc.

První, a vcelku snadno, se dostáváme k první kaskádě. I ta je pěkná, ale dostávám info, že to kvůli čemu tu jsme, je až za kaskádou. No a tady začíná legrace s lezením po skalách mnohdy ve vodě. Samozřejmě, že to dáváme a odměnou nám je vodopád s jezírkem pod ním. Koupačka bez

dalších turistů je jasná. Že jsem zapomněl Gopro, tak pořizuji alespoň nějaké fotky a záběry na telefon. Dělam tu i fotku z Helgem, jsme jak dvojčata na cestách 😊 Helg řadí pod vodopády vcelku dlouho, já pouze doplavu tam a hned zase zpátky. Nejsem moc dobrý plavec a dává mi to dost zabrat. U vodopádu jsme asi hodinu a pak jdeme k motorkám. Sedáme a jedeme do prvního města, kde se rozdělíme, je to asi 35 km po šotolině nebo spíše přírodní cestě. Sem tam štěrky, jinde písek nebo jen ujetá hlína s kameny.

Jede se nám krásně, je to zábavná cesta. Slunko je už silné, tak si dávám sluneční clonu. No a potom to přišlo. Přehlídnu velkou vyschlou louži. Skáču do ní! Motorka pruží až na dorazy, než se naděju, už skáču z louže ven s tím, že motorka skočila hodně daleko. Po dopadu na zem chytám další nerovnosti a to mi rozhází zadní kolo. Cítím, jak zadní kolo skáče zleva doprava. Když kolo takto zadribluje asi 5x, už to vypadá, že to ustojím a v tom přišla hluboká díra na kraji cesty. Od té chvíle mohu jen odhadovat, co se dělo. Určitě vím, že já i motorka letěla vzduchem hodně daleko. Na zemi totiž nebyla žádná stopa od motorky. Mě motorka vykopla a letěl jsem kdesi. Než jsem dopadl, jedině, co si vybavuju, myslel jsem na to, aby motorka nedopadla na mě, protože to by byl asi konec! To se naštěstí nestalo a přistála několik metrů ode mě na levém boku. Po dopadu se okamžitě zvedám ze země a zjišťuju, že nemohu dýchat, snažím se to rozdýchat! Pomalu, ale jistě se to lepší. To už dojíždí Helg, tak mu říkám, ať vypne klíček motorky a lehám si zpátky na zem. V tom začínám vnímat bolest ramene a bolest na levém boku a kolem levého oka.

Vyhrnuju si triko a vidím vcelku nehezkou ránu na levém boku. Prosím Helga, ať vezme z mého vrchního kufru lékárnu a dojde mi to zavázat. Říkám mu, že ale nevím, kde mám dezinfekci. Bere svojí. Ví, že to bude bolet, ale že až tak. Při první kapce do rány řvu jak lev. Nedá se nic dělat, musí to prolít pořádně, musím to vydržet. Ošetřil mi to parádně, moc moc za to děkuju.

Po několika minutách na zemi jdu omrknout motorku. Motorka musela dostat pořádnou rotaci, protože po dopadu jsou zničené části všude kolem celé motorky. Musela podle mne celou vahou při prvním kontaktu se zemí jít na zadní

vrchní kufr, jelikož ten je zmuchlaný, jak plechovka od Coca Coly. Levý kufr se zcela vypnul z motorky a zůstal kdesi za ní s tím, že je značně poškozený. Pravý kufr je v celku OK, pouze se utrhlo víko kufru. Pak si všímám ohlých řídítek, ulomeného blinkru, nakřivo je palubka i světlo. To horší ale přichází, když chci zatočit řídítky. Nejde to! Padací rám na levé straně vpředu se prohnul natolik, že vtlačil boční plasty kapotáže tak hluboko, že blokují řízení. Musíme rám vyhnout. Vtom zastavují místní s nějakou dodávkou. Ukazují, co je třeba. Vytahují krumpáč, teda pouze tu kovovou část, že to tím vyhnou. Jdou na to sami a to je hned zastavuju! Opírají krumpáč o chladič a už chtěli páčit. Zakřičel jsem a šel jsem to tam dát sám a pak už jen zabrat a bylo to. Rám tím praskl ve sváru. Čert to vem, hlavně, že budeme moc pokračovat někam, kde to opravím. Všechno toto trvá asi hodinu a půl, než vše nachystáme k odjezdu. Spoustu věcí z kufrů byla poházena kolem místa dopadu.

Nic, musíme se pohnout, sedám na motorku a startuju. Při ujetí pěti metrů vím, že to nepůjde. Rachot od zadního kola naznačuje větší problém. Slezám a dívám se, co se děje. Podsedlový rám je hodně pokroucený a jak zatížím motorku, pneumatika škrtá o plastový blatník a také řetěz dře o podsedlový rám. To tu neopravíme, ale posunout se musím. Volím tedy odlehčení zadní části motorky. Helgovi dávám oba motoválce, které si připíná na svoji mašinu. Přecherpávám benzín z přídatných nádrží do hlavní nádrže a k Helgovi. Pak už se opatrně a pomalu s motorkou jet nechám. Ovšem každé drobné propnutí škrtám kolem a řetězem o rám motorky. Jedu tedy velmi pomalu asi 20 až 30 km/h. Po hodině se dostáváme do města, kde se rozdělujeme. Prosím Helga, aby mi koupil SIM kartu s internetem a já jedu za město do domluvené restaurace na něho počkat.

Po příjezdu do restaurace musím požádat obsluhu, aby mi pomohla vysvléct batoh a bundu. Rameno bolí čím dál více nebo spíše pokud s ním nehýbu a dám ruku do určité polohy, je to dobré, ale jinak bolest jak čert. Dávám si studené pivo a čekám na Helga, který mi říkal, že bude určitě jíst, že je hladový. Po jeho příjezdu rozcházím simku v telefonu a začínám kontaktovat rodinu. Dlouho jsem jim nedal o sobě vědět. Jsou to chvílky plné emocí, kdy mnohdy skoro

bečím. Nejvíce emoční je to vždy s mojí mamkou, která má o mě samozřejmě strach od té doby, co jsem se narodil 😊 to myslím v dobrém, je to vynikající maminka. Každá správná mamka má strach o své děti. V restauraci strávíme dobré dvě hodiny a není to od věci, rameno se ustálilo na určitém levelu bolesti a už se to nezhoršovalo a za další, venku je pařák ke zdechnutí. Objednáváme tedy i jídlo a jelikož není na výběr, jíme kuře s rýží. Nic moc, ale hlad je zastaven. Konečně potkávám víc hladového člověka, než jsem já. Po jídle si Helg ještě objednáva hranolky, jelikož je stále hladový. To se mi líbí.

Už je to nějaká hodina od nehody a nepociťuju žádné zhoršení. Měl jsem obavy ohledně rány na boku, zda se něco neodehrálo uvnitř. Tak to vypadá, že asi ne. Z odstupem času už samozřejmě vše hodnotím kladně se slovy, že dnešní den tj. 12.11.2018 budu slavit jako druhé narozeniny, jelikož jsem se opravdu podruhé narodil. Do kostela nechodím, ale poděkoval jsem, že jsem to přežil.

Je čas se rozdělit. Já se pokusím s rozbitou motorkou dostat do hlavního města vzdáleného 800 km, kde už mám domluvené zázemí na případnou opravu a rekonvalescenci. Helg jede na východ po cestách necestách objevovat další krásy divočiny. Jak rád bych jel s ním, ale nejde to. Budu rád, když se dostanu do cíle. Předáváme si kontakty a loučíme se. Věci, které mi vezl, kurtuju na předeek motorky. Jedině tak mohu zadní kolo odlehčit. Jak najedu na silnici, už je to vcelku dobré. Levou ruku mám pouze položenou na řídítkách a to mě to rameno tak nebolí. Ovšem, jak musím zatočit nebo jakkoli pohnout rukou, je to bolest. Vůbec netuším, jak večer postavím stan.

Tento den do soumraku ujedu necelých 200 km a nakonec stanuju pár metrů od silnice pod stromy. Stan jsem kupodivu postavil, ale opět mám velké problémy dostat ze sebe batoh a bundu. Vařím čínskou polévku a pak už si jdu lehnout. Moc dobře vím, že mě zítra čeká dalších 600 km, než se dostanu k lékaři v hlavním městě Cotonou (stát Benin) a než se dostanu do místa, kde mám domluvený azyl. Také jsem si dobře vědom, že až se ráno probudím, bude mě bolet mnohem více částí těla, než jen rameno a bok.

KDO ZA TÍM JE?

Když nemohu prozatím jet, tak jsem konečně mohl dokončit, co jsem chtěl mít hotové už před odjezdem. Na obrázku u příspěvku je spousta log společností, které mě do cesty nakoply! Pomohly mi s vybavením nebo s díly, abych motorku dostat do co nejlepší kondice a také, abych měl i sebou nějaký ten náhradní šroubek či jinou techniku. Jsem si sto procentně jistý, že jim tady ten článek náleží zcela oprávněně, jelikož spousta z nich mě v životě neviděla a přesto mi pomohly. Za každým logem se skrývá člověk nebo parta lidí, která si řekla, že podpoří jednoho úplně neznámého kluka. Z mnohých se stali mí velice dobří přátelé, s kterými si běžně volám a povídáme si jen tak o životě. Mimo jiné tím, že mě podpořili před cestou, to neskončilo! Někteří z nich mi nabídli pomoc i na cestě samotné! A to se třeba teď hodí jako sůl, když jsem rozsekal motorku. Ode dneška pokud budu psát příspěvek z cesty a bude patřičně obsáhlý s několika fotkami, bude vždy ta poslední fotka koláž log mých partnerů a to proto, aby každý čtenář věděl, kdo za tím stojí, že to není jen moje práce, ale práce mnohých dalších.

První partner, který do cesty vstoupil, byla česká značka, která vyrábí motocyklové oblečení na motorku. Tou značkou

je MBW. Sám jejich oblečení používám snad čtvrtým rokem, a že to se mnou hadry neměly lehký. Najezdil jsem v nich desítky tisíc kilometrů jak na sluníčku, tak v dešti, jak na asfaltu, tak v blátě a několikrát jsem se v oblečení i kutálel. Na výstavě Motocykl v Brně jsem je navštívil s tím, že se podívám, co mají nového v nabídce. Slovo dalo slovo a už jsme kecali o cestě kolem světa. Než jsem odešel ze stánku, bylo mi řečeno, že určitě jedou se mnou, ať se za nimi zastavím v Hluboké nad Vltavou, kde mají sídlo. Největší díky patří Tomášovi Kuželovi, který se mnou komunikoval a vše zařizoval.

Další partner byl velmi zajímavý. Kontaktoval jsem ho totiž po telefonu do prvního oslovení. Odpověď z druhé strany zněla: jo, zastavte se a zkusíme se na to podívat. Dojel jsem a čekali na mě dva sympatíci Petr Tureček a Zbyněk Dobeš ze společnosti InterCars. Jak jsem v zápětí zjistil, že to jsou také motorkáři. Petr je cestovatel a Zbyněk závodník 😊. Na tuto firmu jsem nenarazil náhodou. Znáám ji pár roků a to z toho důvodu, že mimo náhradní díly na auta a kamiony mají hlavně díly na motorky. A díky tomu je znám, jelikož asi dva roky jsem od nich odebíral náhradní díly a jiný spotřební materiál pro opravu a údržbu motorek. Netrvalo to dlouho a mám na drátě Petra, který mi říká: „Tak co myslíš? Jak si dopadl?“ odpovídám „snad dobře?“ „jo máš to mít“ říká Petr. Mám takovou radost a shodou okolností jsem v Brně, tak se za ním stavím osobně na brněnské pobočce. Nyní po nehodě mi opět pomáhají s motorkou.

Psal jsem, že k Péťovi jsem jel z Brna! Ano, protože jsem byl na showromu Honda Autoelegance v Řečkovících, kde jsem s Alešem Bláhou dal řeč, že hledám partnera, co by mi dodal pár originálních dílů před cestou a také, aby nade mnou bděl celou cestu. No, když už jsem tu byl, tak jsem pořádně oslintal moji vysněnou Afriku a usedl na enduro skútr 😊. Komunikace pokračovala i po mém odjezdu a za týden jsem jel nazpět si plácnout s Petrem Sedlákem, což je fantastický chlap, ale také člověk, který tuto společnost vybudoval. Den před plánovaným odjezdem mi ještě kódovali další klíč na moji řídicí jednotku a kluci v servisu byli taky skvělí. Je to tam prostě dobrá parta lidí.

Nedílnou součástí cestování jsou i povinná očkování, bez kterých vás do některých zemí nemusí pustit. V domnění, že se bude jednat o desítky tisíc za vakcinace (ale nebylo to tak), jsem kontaktoval společnost Avenir, která se specializuje právě na cestovní medicínu. Protějšek mi ve společnosti udělal Martin Nesrsta. Nevím, jak to tak je, ale mám prostě štěstí na samé dobré lidi. Opět je to velmi dobrý chlap. Nechalo by se s ním povídat celé dny. No a díky němu jsem dostal tu možnost, že si mě do parády vzali doktoři, kteří nejenom, že jsou dobří v tom, co dělají, ale také to jsou cestovatelé a znají rizika, která mě čekají. Proto mi jednak sestavují individuální plán mého očkování, ale také mi do cesty věnují spoustu užitečného vybavení proti komárům a jiné havěti. Jsem na cestě 3 měsíce a zatím dobrý. A co víc, pomáhají každý rok s nákupem léků do české nemocnice, kterou vybudoval Docent Maďar v nejchudším státě Malawi. Sem se taky chci dojet podívat a zkusím jim tam s něčím pomoci.

Vlastně první partner cesty vznikl už mnoho let před cestou. Je to můj kamarád Luboš Skládal, který má prodejnu a servis Čtyřkolek. Jeho společnost se jmenuje LS-Bikes. Když jsem mu před lety řekl, co chci udělat, nenechal mě skoro ani domluvit a řekl, že pokud to fakt udělám a on stále bude mít firmu, podpoří mě. Jak řekl, tak udělal a stejně tak mě podpořil i rok před touto cestou, kdy jsem na starém

mopedu po dědovi z roku 1968 rychlostí chodce jel do Říma a zpět. Tak trochu v něm vidím sebe a myslím, že on ve mně tak trochu vidí sebe, když mu bylo tolik, co mně. Je to dobrý člověk, který, když za ním do prodejny dojedete, vám rád uvaří kafe a k tomu vám prodá pěknou čtyřkolku, třeba i na sněžných pásech, když už padá sníh. Je to férový člověk, který vždy říká to, co si myslí. Takových lidí si cením.

Další lokální českou firmou z mého okolí je Moto max. Firma z Hodonína, která má pod taktovkou ještě reklamní agenturu Asalonta. Moto max vede již můj kamarád David Hlavatý, který byl z cesty nadšený a do podpory šel okamžitě. Firmu Moto max znám dlouhá léta jako zákazník a jsou to hlavně specialisté přes nové díly na starší stroje JAWA, ČZ, Babeta, Simson. Pokud chcete renovovat starou kývačku, je to místo, kde seženete, co potřebujete. Mimo to zde nakoupíte i spotřební materiál, co potřebujete na Japonku nebo Italku. Je to jedno, umí všechno.

Asi 14 dní před odjezdem jsem si sedl k internetu, že nakoupím outdoorové vybavení na cestu a při hledání stanu jsem narazil na českou značku Pinguin. Vůbec jsem netušil, že máme domácí značku, která má příští rok 30 let od založení. Proto jsem je nakonec také oslovil. Myšlenka je „český kluk“ české produkty, české společnosti. V Pinguinu byli rychlí, po telefonu se rozhodli a po telefonu jsme i vybrali, co je třeba. Za několik dní bylo doma vybavení na cestu. Už teď mohu říct, že dělají kvalitní výrobky. Drží to! A to píšu bez jakéhokoli nátlaku, jsou to moje dobré zkušenosti s věcmi, které do cesty věnovali.

Dalším velikánem je velmi známá česká firma Narex Ždánice. Tato firma nemá ani 10 nebo 40 let od vzniku. Letos už mají jubilejních 80 let od vzniku podniku ve městě, které je i stálou součástí jména podniku, tedy Ždánice. Krátké video k výročí je na odkazu <https://www.facebook.com/432849406876165/videos/1907557196025729/>

S firmou jsem se setkal už jako zaměstnanec dodavatelské firmy. Celá spolupráce vznikla těsně před odjezdem s perfektním Filipem Zemanem a Davidem Chudým. Dva chlapi, taky motorkáři, ale hlavně srdcaři. Díky nim můžete vidět perfektní snímky snad z celého světa. Myslím si, že zrovna Narex zná každý chlap v Česku. Už proto jsem moc hrdý na to, že taková poctivá česká značka šla do cesty jednoho neznámého kluka.

A ještě opravdu těsně před odjezdem jsem se spojil s českou firmou Top Moto. Firma s dlouholetou tradicí a širokým sortimentem zboží a služeb pro motorkáře i čtyřkolkáře, kde se mnou komunikovala Katka Haasova, která mi nabídla dovybavit mě o úložné prostory na motorce. Je to velký fanda do cestování a dobrodruh. Beru sebou velký tankvak na nádrž, kde vozím celou cestu foťák a kameru a tím mohu kdykoli a velmi rychle fotit či nahrávat. A pak několik nepromokavých zavazadel pro měkké věci jako je oblečení či spacák. Vše od německého výrobce Büse. Spolupráce s Top Moto se i nadále rozvíjí, takže věřím, že to, co se mnou jede, není poslední vybavení, které mi do cesty poskytl.

Mediální partneři cesty:

První, kdo se do cesty zapojil a tím mi udělal velkou radost, protože to byl můj první partner v životě, je rádio Rock Max. Nervozita před první návštěvou v rádiu, abychom dali řeč, byla veliká. Jak to ale bývá, naproti mě neseděl ředitel zeměkoule, ale příjemný chlap Vašek Řepa a pěkně jsme si o cestě pokecali. Pak dal slovo s ostatními v rádiu a řekl,

že v tom pojedou se mnou. No není to fajn? Z rádia komunikuju i s Monikou Michálkovou a Marcellem Herboltem, které ve vysílání můžete slyšet a všichni jsou úplně na pohodu. Dokonce mi sem tam zahrajou písničku, když si o ni napíšu a mám připojení, abych mohl přes internet poslouchat rádio aktuálně v Africe.

Pak jsem ujížděl do Prahy, kde jsem osobně navštívil Jaroslava Ducháčka, což je člověk, který hodně roku zpátky

založil server www.motorkari.cz, pro mě je to místo, kde nakupuju, čtu a sleduju videa ze světa motorek. Je to dobrý místo pro všechny motorkáře. Zase jsem mu vylíčil, jak to asi pojedu, na čem a tak. Na oplátku jsem dostal tričko, samolepky a tabulku pod SPZ s tím, že mohu na serveru uveřejňovat články z cesty. Nemohu ho ale uveřejnit úplně sám. Nejdřív v redakci projde důkladnou kontrolou korektora, jelikož gramatika a jiné češtinářské špeky jsou pro mne do dnešních dob problém.

Nevím, co kdo čtete, ale já si roky kupuju buď klasické ČMN nebo časopis Motocykl. Do obou jsem napsal, ale jako první se nazpět ozval časopis Motocykl, tak jsem je také navštívil, až v dalekém hlavním městě. Petr Poduška - šéfredaktor byl skromný a dobře jsme si popovídali. I zde bude jednou za několik měsíců možnost si přečíst nějaký ten plk z cesty. Tedy snad pokud budu, nebudu stát na místě a pojedu. Už nyní vím, že určitě bude první článek o západní Africe.

Takže, to jsou oni, ti co nedali na předsudky a věří, stejně tak jak já, že se nechá uskutečnit jakýkoli sen, který v životě máte a za to tím moc děkuju.

Z cesty kolem světa zdraví Michal Vaněk

Na OÚ Vacenovice jsou k prodeji trička **S Michalem v sedle**. Koupí trička podpoříte Michala Vaňka na jeho cestě kolem světa na motorce. Cena triček: 320 Kč nebo 370 Kč.

S treperendama na Sletu

Jde samozřejmě o XVI. Všesokolský slet 2018 v Praze, který jsem já, Šárka Foltýnová, a holky Julinka Křížková, Tereška Leskovanová, Beátka Půčková, Adélka Havelková, Lenička Charvátová, Verunka Blahová, Zuzanka Blažková a Tereška Sladká zažily poprvé. Cvičily jsme „V peřině“.

V sobotu 30. 6. 2018 jsme odjížděly z Hodonína vlakem s celou Župou Slováckou a Marijánkama. Rozlučka s rodiči, veselá nálada, čokoláda na cestu a hlavně foťák s sebou!

Společně s kamarádkami a jedním tatínkem z Podivína jsme zdárně docestovali na ubytování ZŠ Mendíků. Nocleh byl nachystaný v tělocvičně v prvním patře ještě s další partou ze Bzence v celkovém počtu asi 30 lidí. Večer jsme stihly mírné akrobatické prolézání na blízkém Skateparku.

Ráno 1. 7. jsme vstávaly na slavnostní průvod Prahou. Žádné se moc nechtělo, protože nás v létě přepadla zima. Holky v krásných červenobílých dresech se otužovaly. Také se otužovaly studenou vodou, neboť ve škole jiná netekla. Podotýkám, že nikterá neodjela domů nemocná. Odpoledne jsme strávily v nádherné Katedrále sv. Víta na mši s kardinálem D. Dukou, procházkou nádvořím Pražského hradu, foto s Hradní stráží, přes Staré zámecké schody zpět na školu.

Chci podotknout, že jsme cestovaly jen s kartičkami na krku a bezplatně. Někdy jen nás devět ženských. A to já Prahu osobně neznala. Takže, dokud mi fungoval internet v mobilu, byla pohoda, než baterie došla. I tak jsme si poradily a radily i lidé v tramvajích. Vypptávali se, odkud jsme, co cvičíme, pouštěli treperendy sednout, prý, ať si odpočinou a tak. Holky se postupně seznamovaly s etiketou nastupování a chování v tramvajích a metru. Co vám budu nalhávat... nová tlačítka, jiné sedačky, nová držadla, jezdící schody a jiné novinky. Zkoušely, kdo víc vydrží. V závěru týdne si už zpívaly mezi všemi cestujícími oblíbenou „Tři citrónci“.

Hlavně jsme se musely pořád navzájem hlídat, aby některá nevystoupila o zastávku dřív. Číslovku osm jsem napočítala za celý týden snad milionkrát.

V pondělí 2. 7. jsme vyjely s Marijánkami lanovkou na Petřín. Opět jsme fotily snad všechny sochy i pomníky. V Růžovém sadu letce Štefánika, Pomník obětem komunismu, Petřínskou rozhlednu, na které měly holky i závratě. V zrcadlovém bludišti jsme se opravdově zasmály samy sobě. Večer jsme zakončily na představení našich Marijánek a dalších pěveckých sborů v Národním divadle na Malé scéně „Českými písněmi“.

Některé výlety jsme absolvovaly s partou podivínskou. Jednou se kamarádky tak oblíbily a pomíchaly, že jsme asi na dva dny měly půjčenou Vanesku.

V úterý 3. 7. jsem zajistila místenky v Loutkovém divadle Kampa na pohádku „Kouzelný zvoneček“. Pro mě zážitek ohromující a treperendy měly prožitek všemi smysly a údy. Ještě týž večer nás čekalo překvapení v O2 Aréně. „Gala večer“. Přehlídka všech sokolských sportovních aktivit a krátká ukázka z „Círku La Putyka“. Návštěvnost v aréně i po dobu příjezdu a odjezdu zcela utlačující a zároveň nabitá napětím. Ještěže nám Obec Vacenovice věnovala zelené batůžky, za které jsme se držely a nepouštěly.

Zajisté jsme jezdily každý den na tréninky do Eden Arény. Středu 4. 7. po zkoušce v horku jsme strávily na plaveckém stadionu SK Slavia. S ostatními kamarády dováděly a já byla ráda, že se mi treperendy neutopily. Tak jsem je pozvala na kofolu do nákupního centra, kde si nakoupily dárečky. Večer ve 21. hodin byla generálka i s předáváním stuh pro praporečnický.

Ve čtvrtek 5. 7. jsme chtěly být bez zbytečného stresu, protože ten den bylo naše jedinečné hlavní vystoupení. Paní učitelka Řiháková zabukovala lístky na parník po Vltavě.

Opět se vše fotilo. Tančící dům, Národní divadlo, Vyšehrad, mosty a další. Snažila jsem se každý den informovat fotkami přes Facebook rodiče i veřejnost.

Pak přišla ta chvíle. Za půlroční práci, dřinu a snažení velké vystoupení (defilé) „V Peřině“ v celkovém počtu asi 700 dětí. Treperendy rozdaly ve slavnostním úvodu stuhu, úprkem přeběhly na schodiště, ze kterého sbíhaly na plochu, a daly se do boje. My mohli v hledišti jen držet palce. BYLY SKVĚLÉ

V uvolněný pátek 6. 7. jsme se ráno vypravily na Vyšehrad, Slavín, Baziliku sv. Vavřince, v Růžových sadech nás zastihl déšť a někteří rodičové. Už ve slunném odpoledni jsme seděly jako diváci v Edenu a tleskaly cvičencům. Na rozloučenou večer pořádal Sokol diskotéku na nádvoří Tyršova domu. Užily jsme si.

V sobotu 7. 7. sbalit kufry, uklidit po sobě tělocvičnu, rozloučit se, rozdat adresy a tradá domů. Za týdenní dobu se uskutečnila velká přátelství, také malé zamilovanosti, atmosféra byla úžasná.

Toto jsou v krátkosti moje postřehy. Stejně tak jsem se každý večer chodila radit a plánovat za paní Řihákovou a Marijánkami do jejich třídy. Díky. Chválím Sokol za celou organizaci, přesuny a informovanost během nácviu.

Přeji všem krásné Vánoce

Šárka Foltýnová

Krátký pohled do historie a zhodnocení současného stavu v šachovém oddílu

Šachový oddíl KVASACO Vacenovice byl založen v červnu 2011 p. Františkem Ingrem, který se ovšem své premiéry za šachovnický domácího týmu nedomohl. A tak nově vzniklý oddíl v zahajovací sezóně vedl jeho dlouholetý kamarád a spoluzakladatel p. Josef Šebesta z Vracova.

A tak šachisté Kvasaca nastoupili 6. 11. 2011 ke svému premiérovému zápasu v nejnižší soutěži Okresní přebor II (jak se někdy říká „v pralesní lize“). A k vůbec prvnímu zápasu došlo v Domaníně, kde Vacenovice zvítězily 4:1 v sestavě Josef Šebesta, Jiří Neduchal, Petr Bělík, Jiří Blaha a tehdejší mladičká Lukáš Macek, který za Vacenovice hostoval. Vacenovice v dramatickém závěru premiérové sezóny uhájily celkové vítězství před Hodonínem C jen o skóre, a coby nováček tento tým okamžitě postoupil do Okresního přeboru I. Pro šachovou sezónu 2012 - 2013, kde v základní skupině skončily na nelichotivém předposledním (7.) místě, pak v play out vyhrály všechny zápasy a v konečném pořadí obsadily 5. místo. Hezký úvod v nové sezóně a ve vyšší soutěži. Poprvé také Vacenovice postavily zálohu a „Bé“ mužstvo skončilo v Okresním přeboru II. na 3. místě.

V nadcházející sezóně 2013-2014 se Vacenovice sice probojovaly do play off, ale týmu se nedařilo a v konečném pořadí Okresního přeboru I. obsadil 4. místo. Do týmu se dostal i výborně hrající Martin Kladnáček z Ratíškovic jako host. Jinak jeho mateřským oddílem je už léta Duras Brno. Výbornou bilanci měl v této sezóně opora domácích Martin Londín a dařilo se také Václavu Křížkovi, který v družstvu zaskakoval a drtil své soupeře na poslední desce, jak se v šachové hantýrce nazývá šachovnice. Rezerva Vacenovic pak dokázala opět zvítězit v Okresním přeboru II., kdy rozhodující body získávaly na prvních dvou deskách právě Josef Šebesta a Lukáš Macek.

V sezóně 2014-2015 se Vacenovicím nedařilo a opět se do play off neprobojovaly a celkově skončily v bojích o play out těsně před sestupovým 8. místem. Tato sezóna patří v krátké historii šachového klubu zatím k těm nejméně vydařeným. Běčko pak skončilo v Okresním přeboru II. na 2. místě.

V šachové sezóně 2015-2016 se Kvasaco vzbudilo a po postupu Veselí nad Moravou D do OP I. bylo ve skupině 9. týmů, odpadly tedy boje o play off a play out a Vacenovice skončily na sympatickém 3. místě a stejným výsledkem zopakovala i domácí rezerva v OP II. Zajímavou a rozhodující šachovou bitvu sehrály Vacenovice v posledním kole 20. 3. 2016, kde hostily právě tým z Veselí nad Moravou D, který neměl ambice postoupit do kraje. Vacenovice musely nutně bodovat, kdy stačilo i remízovat, pokud by chtěly pomýšlet na vítězství v OP I. a možnosti postupu do krajského přeboru. Šachisté z Veselí však do této „bitvy“ nastoupili v plné síle a dokázali, že se do Vacenovic nepřijeli „jen“ formálně zúčastnit, ale vyhrát, a tak porážka v posledním kole 2,5:4,5 rozhodla o konečném pořadí Vacenovic. Zejména pak rozhodující partie na 1. desce mezi Martinem Kladnáčkem a Janem Píštěkem nabídlá neskutečné drama, které ovšem tolik potřebný bod nepřineslo, a tak se oba soupeři smířili s remízou, což rozhodlo o celkovém výsledku i pořadí domácího mužstva. Veselí získalo 16 bodů, druhý Hodonín B 15 bodů a lepší skóre a Vacenovice tedy skončily až třetí. Velké zklamání, jelikož byl v této sezóně postup na dosah.

Jako by to byl onen neúspěch z předcházející sezóny, který odradil Vacenovice od lepších výkonů a v další šachové sezóně 2016-2017 skončily v OP I. až na 6. místě. Ani v tomto ročníku se nehrálo play off a play out. Do této soutěže se totiž probojoval jako další lichý tým nováček ze sousedních Ratíškovic a na derby došlo až v předposledním 8. kole. Zde Kvasaco uplatnilo svoji zkušenost a přesporní hosty s přehledem porazilo 5:2. Bodovalo se téměř na všech deskách, pouze na 6. šachovnici porazil Antonín Bábíček z Ratíškovic Jaroslava Chrbolku. Vůbec poprvé se odhodlaly Vacenovice postavit do okresních soutěží 3. týmy. Něco nevídaného na tak malou obec! Zatímco tým B opět zvítězil v OP II., tým C, kde byly i mladé šachové naděje (např. Petr Fridrich nebo sourozenci Londínovi), nedopadl zle a celkově z 9. přihlášených týmů obsadil 5. místo v tabulce. Také přesporní Ratíškovice postavily do této „pralesní ligy“ svoji rezervu a tak se odehrály další dvě derby. Ale i v těchto dvou konfrontacích měly Vacenovice B i C jasně navrch a dokázaly s přehledem Ratíškovice porazit.

Loňská sezóna 2017-2018 byla pro Vacenovice zatím nejúspěšnější a to z toho důvodu, že se konečně podařilo v Okresním přeboru I. zvítězit a vybojovat si tak právo postupu do krajského přeboru. Jenže jedna věc je postoupit a druhá věc je zhodnocení možností klubu a výkonnosti hráčů tak, aby se mohla soutěž důstojně odehrát. Nakonec se v klubu rozhodlo, že právo postupu tým využije a ŠK Kvasaco Vacenovice se tak po svém sedmiletém působení v okresních soutěžích objeví v nové šachové sezóně 2018-2019 v Krajském přeboru II. sk. C. Jako technický problém se ukázalo, že vlastně šachisté nemají prostory, kde by mohli soutěžit v klidu odehrát. Sál KD bývá zejména v plesovou sezónu vytížen a druhá místnost v hospodě U Letochů je vzhledem k velké návštěvnosti v neděli před obědem nepřijatelná z důvodu velkého hluku, který i přes zavřené dveře do druhé místnosti proniká. A tak musel kapitán domácího týmu Jirka Neduchal hledat vhodnou hrací místnost. Nakonec se podařilo najít prostory pod přisálím KD, pro místní známé jako bývalý bar Ponorka, ale místní tomuto baru neřekli nijak jinak než PEKLO.

V současné době jsou již odehrány 4 kola, kdy v prvním kole přivítaly Vacenovice tým Lokomotivy Brno D. Domácím chybělo pověstné štěstíčko, neboť jeden z hrajících soupeřů ve Vacenovicích těsně zvítězil 4,5 : 3,5. Krajský přebor se hraje totiž na 8 deskách. Zvláštností bylo nasazení nevidomého šachisty v týmu hostů, kterému podlehl za domácí tým hostující Petr Krolop z ŠK Prušánky.

Ve druhém kole odjely Vacenovice k okresnímu derby do nedaleké Strážnice, která postoupila do KP II. vloni. Ani ve druhém kole Vacenovice nebodovaly a opět to bylo těsná prohra 5:3. Zejména pak mrzí již vyhraná pozice Lukáše Vojtěcha Londína, který v závěru partie chyboval, čehož zkušenější soupeř 100% využil a připravil tak Vacenovice o tolik potřebný bodový zisk.

Ve třetím kole přijel do Vacenovic ŠKDuras Brno a tak Martin Kladnáček proti svému mateřskému oddílu nenastoupil. Soupeř byl však oslaben o dva chybějící hráče (den před tím skončil v Brně náročný OPEN a možná se i tento turnaj podepsal

na neúčasti klíčových hráčů). Vacenovice tedy v úvodu zápasu vedly 2:0. Jenže Duras má velmi silný a kvalitní tým a Vacenovice nedokázaly svoji velkou výhodou proměnit v plný bodový zisk. Byl z toho pouze jeden bod za konečnou remízu. Rozhodující a velmi náročnou partii sehrál Martin Londin proti mladému Davidu Barákovi, kterému však v koncovce podlehl. Naopak pochvalu zaslouží kapitán domácího týmu Jirka Neduchal, který dokázal udržet pozici a remízoval s mnohem silnějším soupeřem Durasu.

2. 12. 2018 se odehrálo 4. kolo a Vacenovice odjely do Hustopečí, kde je čekal velmi silný a houževnatý tým, který byl se dvěma výhrami na průběžném 3. místě. Hustopeče na každé šachovnici měly výkonnostně navrch a vítězství se zdálo být jako sci-fi. Jenže Jirka Neduchal dokázal tým nabudit k tomu správnému výkonu a zejména Martin Kladňák zaslouží velkou pochvalu, neboť porazil lídra domácích Ivana Markoviče, kdy mezi těmito šachisty je rozdíl ve výkonnosti 180 ELO bodů. Ostatní týmoví hráči pak už neprohráli, a tak Vacenovice odjely z Hustopečí s nečekaným vítězstvím. V současné době patří Vacenovicím 7. místo (z 10 týmů), ale do konce soutěže zbývá ještě 5 kol. Jak se bude Vacenovicím dařit, lze jen stěží odhadnout, já doufám, že výborně. Tým je plný zkušených hráčů, ale i mladých šachových nadějí. Cíl je stanoven skromný – udržet se v soutěži i pro příští sezónu.

Tým Vacenovic B pak zůstal hrát v Okresním přeboru I. a v posledním kole dokázal porazit tradičního soupeře z okresního města 4,5 : 2,5 a patří mu průběžně 2. místo. Vacenovice C pak hrají tradičně Okresní přebor II. a tento tým je již ryze dětský, pouze zde jako řidič a lídr týmu figuruje jeden dospělý hráč. Zatím tomuto mladému týmu patří průběžně 8. místo (z 10 týmů) za sousedními Ratíškovci, které ve 2. kole vůbec poprvé s Vacenovicemi remízovali.

V současné době má ŠK Kvasaco 24 členů, z toho 8 aktivně hrajících dětí. Mimo tři soutěžní týmy mezi dospělými hrají také Vacenovice krajskou soutěž mládeže (jedná se o nejnižší mládežnickou soutěž) a po úvodních 3 kolech jsou mladí šachisté na průběžném 3. místě. V prvním kole porazili Vyškov 3,5 : 1,5. Ve druhém kole pro změnu okusili hořkost porážky od Jezdců z Jundrova 1 : 4 a ve třetím kole stejným výsledkem porazili mladé šachisty z Durasu Brno (také 4:1).

Závěrem chci poděkovat jménem šachového klubu všem hráčům, vedení obce, personálu Hospody u Letochů a všem příznivcům 64 polí za přízeň a podporu a všem přeji krásné a klidné prožití svátků Vánočních, pevné zdraví a tu pravou vánoční pohodu. A pro ty, kteří by chtěli mezi nás zavítat: trénujeme každý pátek od 16:00 hod. děti a od 18:00 dospělí. 😊

Za ŠK Vacenovice Martin Macek

Slavnostní otevření nového víceúčelového hřiště

Milí sportovní přátelé, v měsících duben až říjen 2018 proběhla v areálu SK Vacenovice výstavba víceúčelového hřiště. Slavnostní zahájení proběhlo 11.11.2018. Myslím, že budu mluvit za všechny zúčastněné, tato akce se náramně vydařila. Dokazuje to i účast. S p. starostkou jsme odhadli, že se nás sešlo bezmála 300. Troufám si říct, že takovou účast při otevření víceúčelového hřiště neměla žádná z okolních obcí. Jedním dechem je nutno říct, že nemalý podíl na tom měl fakt, že tato akce byla spojena s posvěcením Novákového kříže. S přispěním obecního úřadu a sportovního klubu zde bylo připraveno občerstvení v podobě špekáčků, které si mohl každý opět na připraveném ohništi a svařák, který vzhledem ke chladnému počasí přišel vhod. Nesmím samozřejmě opomenout také nemalé množství vzorků „svatomartinského vína“ a domácí slivovičky, které jste přinesli na de-

gustaci. Po slavnostním přivítání a přestřižení pásky přišel na řadu program. Toho se velmi dobře zhostily naše malé sokolky pod vedením p. Mgr. Marie Řihákové a p. Šárky Foltýnové se svým dokonale propracovaným gymnastickým vystoupením – skladbou pro mladší žákyně „V PEŘINĚ“, kterou nás děvčata reprezentovala na XVI. Všesokolském sletu v Praze. Poté nám úžasně zazpívaly Marijánky a Mužský sbor z Vacenovic. Volná zábava pak byla v režii paní starostky, která bravurně „sázela“ jeden koš za druhým, aby ukázala, že nejenom v mrštnosti a rychlosti je síla, ale hlavně v technice a soustředění. Nesmím opomenout, že k tomu přispělo i panem místostarostou slavnostně zapnuté osvětlení.

Nejenom za to, že jsme mohli strávit krásné odpoledne, ale hlavně za to, že nové víceúčelové hřiště máme a můžeme ho využívat v podstatě v průběhu celého roku, vděčíme

Otevírání víceúčelového hřiště

hlavně paní starostce, panu místostarostovi, všem zastupitelům, úřednicím našeho obecního úřadu a v neposlední řadě všem, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na jeho výstavbě. Přijměte prosím naše velké poděkování.

Pro vás, kteří máte zájem využívat víceúčelové hřiště, mám pár informací, které by vás mohly zajímat.

Toto víceúčelové hřiště je součástí studie stavebních úprav v celém areálu sportovního klubu. Součástí studie jsou dva tenisové antukové kurty, fotbalové hřiště s umělým trávnickem, atletický ovál, sektor skoku do dálky, šatny, klubovna, sociální zařízení, restaurace, terasa a samozřejmě víceúčelové hřiště. Povrch je tvořen speciálním sportovním povrchem z umělé trávy volně kladený v běhounech šířky 375 cm s podlepovanými spoji a stabilizován křemičitým pískem na předem připravený, zpevněný vodopropustný podklad, vč. lajnování, sportovního vybavení, oplocení a osvětlení, které nám umožní provoz i ve večerních hodinách. Víceúčelové hřiště je určeno k provozování aktivního odpočinku pro širokou veřejnost všech věkových skupin, zejména k míčovým hrám - tenis, basketbal, badminton, fotbal, házená, volejbal, nohejbal a jiné příbuzné sporty.

Rezervace víceúčelového hřiště se provádí elektronicky prostřednictvím webových stránek www.vacenovice.cz v rubrice *Rezervace víceúčelového hřiště*. Jenom, prosím, důkladně si přečtete provozní řád, na kterém jsou důležité informace a pokyny k pronájmu. Podle výše uvedeného rezervačního systému budeme hřiště pronajímat až od měsíce

dubna 2019. Do té doby budeme pronájem registrovat na tel. číslech 777 514 511 a 604 921 934. Denní provozní doba hřiště je od 08:00 – 21:00 hodin. Cena pronájmu je stanovena na 100 Kč/hod bez osvětlení a 150 Kč/hod s osvětlením. Samozřejmě v případě nepříznivého počasí, jako je např. ledovka nebo sníh, bude hřiště z důvodu možného poškození a bezpečnostních důvodů uzavřeno. Pro všechny uživatele platí, že před nástupem na víceúčelové hřiště se dostatečně seznámí s provozním řádem (zveřejněným na uvedených web stránkách) a budou ho bezpodmínečně dodržovat.

V poslední řadě bych vás požádal, chovejme se k tomuto hřišti jako by to bylo naše vlastní, řídme se provozním řádem a bude nám sloužit ke vši spokojenosti mnoho let.

Děkuji

Radim Kacr, předseda SK

Letošní Běh osvobození byl už 44, jeho historie je hodně bohatá. Trať je několik let stejná, běží se na stadionu a také v lese. Závodníci se sjedou téměř z celé České republiky a také ze Slovenska, neboť náš běh je zařazen do Moravského a Slovenského běžeckého poháru.

Letos nás potěšil velký zájem běžců, kteří k nám do Vacenovic zavítali, hlavně v dětských kategoriích, kterých je celkem dvanáct. Startovalo 320 dětí, v jundoru 28, žen na 4 km trati běželo 41 a mužů nad 70 let běželo 8. Hlavní závod na 6 km měl zastoupení 110 mužů. Výsledné číslo všech zúčastněných je potěšující, celkem se ve Vacenovicích zúčast-

nilo 479 závodníků a nás velmi těší vzrůstající zájem o tuto naši sportovní akci. Za to je třeba poděkovat všem dobrovolným pořadatelům, kteří rádi a ochotně pomůžou.

Pomalou už začínají přípravy na půlkulatý 45. ročník, který nás čeká v polovině dubna 2019. Věřme, že se nám povede alespoň jako ten letošní.

Na závěr bych chtěla popřát všem příznivcům atletiky, sportu, ale i občanům Vacenovic poklidný adventní čas, požehnané vánoční svátky a mnoho zdraví a úspěchů do nového roku 2019.

Eva Bařáková, ředitelka závodu

SK Vacenovice – fotbalový oddíl

A-mužstvo

Nový ročník 2018/19 jsme zahajovali s následujícími změnami: Z A mužstva odešli Žigo Michal, Brezina Martin, Knotek Tomáš a ukončili start Příkazský Milan, Příkazský Radek, Grufík Pa-

vel a Sladký Miroslav. Byli nahrazeni hráči z Kyjova Čadou Tomášem, Ingrem Markem a Poláškem Radimem, z Mutěnic Bízou Michalem a z Ratíškovic Šťavíkem Jiřím. Množství změn se promítlo i do počátečních výkonů a následně výsledků, ve kterých jsme po čtyřech odehraných kolech byli na předposledním místě se 3 body a skórem 5:15, pak se mužstvo začalo konsolidovat a hra se začala projevovat i do konečných výsledků. Podzimní třetí místo je za daných okolností úspěchem. I kdyby v zápasech ve Strážnici i v Kozojídkách ze strany arbitrů v utkáních, v kterých nám nebylo souzeno, tak bychom měli o nějaký ten bodík navíc.

Realizační tým A-mužstva: trenér: Šimon Michal, asistent: Hanák Josef, vedoucí: Kašík Přemysl.

V průběhu 13 zápasů se vystřídal 27 hráčů, tři byli vyloučeni, obdrželi jsme 25 žlutých karet (nejméně v soutěži), na brankách se podílelo 11 hráčů: 7 Špaček, 6 Rehák, 4 Bíza, 3 Ingr Marek, 2 Šťavík, 2 Polášek, Mírovský, Milěř, Chvátal, Grufík Zd., Čada.

Pokutové kopy: v náš prospěch nařízen 1 – proměněn, v náš neprospěch nařízených 5, z těch 3 proměněny a 2 neproměněny.

Muži 1. B třída skupina C							
1	TJ Velké Bílovice	13	10	1	2	31:13	31
2	Družstevník Nikolčice	13	8	2	3	39:17	26
3	SK Vacenovice	13	8	0	5	29:25	24
4	FK Valtice	13	7	2	4	31:26	23
5	SK Kozojídky	13	7	2	4	28:24	23
6	TJ Sokol Kněždub	13	7	1	5	30:22	22
7	TJ Jiskra Strážnice	13	7	1	5	27:29	22
8	TJ Baník Šardice	13	6	0	7	27:25	18
9	FK Blatnice p. Sv. Ant.	13	5	3	5	23:26	18
10	SK Uhřetice	13	4	5	4	27:21	17

11	Charvátská Nová Ves	13	4	2	7	18:24	14
12	TJ Sokol Kobeřice	13	3	2	8	24:28	11
13	FK Moravská Nová Ves	13	2	1	10	13:39	7
14	FC Pálava Mikulov	13	2	0	11	14:42	6

B mužstvo: Bylo zařazeno do III. třídy skupiny C, mužstvo se přihlásilo také do Okresního poháru, ve kterém si v 1. kole poradilo s Archlebovem, se kterým vyhrálo 4:2, ve 2. kole s Petrovem uhrálo remízu 1:1, ale na pokutové kopy v poměru 0:3 byly vyřazeny.

Realizační tým:

trenér: Hanák Josef, vedoucí: Synek Martin, masér: Krist Petr. V jedenácti zápasech nastoupilo 40 hráčů, obdrženo bylo 9 žlutých karet a vyloučen nebyl nikdo. Na 29 brankách se podílelo 10 hráčů: 13 Šrédli, 4 Korčák, 3 Milěř Martin, 2 Šťavík, 2 Ingr Michal, Rupec, Špaček Ondřej, Procházka, Nešpor, Krist.

Muži III. třída skupina C							
1	Hr. Lhota B	11	10	1	0	55:10	31
2	FK Suchov	11	7	1	3	42:17	22
3	KEN Veselí nad M.	11	6	3	2	36:10	21
4	Sokol Radějov	11	6	3	2	33:22	21
5	Velká nad Vel. B	11	6	1	4	23:21	19
6	Vacenovice B	11	5	2	4	29:22	17
7	Mor. Písek	11	3	3	5	20:34	12
8	Sokol Louka	11	4	0	7	18:39	12
9	Agro Vnorovy B	11	3	2	6	15:26	11
10	Hrubá Vrbka	11	2	4	5	21:28	10
11	Tvarožná Lhota	11	1	4	6	17:38	7
12	Nová Lhota	11	1	0	10	9:51	3

Mládež:

Pro nedostatečný počet hráčů dorosteneckého a žákovského věku jsme uvedené kategorie nepřihlásili v letošním ročníku do soutěží. Hráče, kteří měli zájem ve svých kategoriích pokračovat, jsme na základě dohod klubů uvolnili pro oddíl Ratíškovice a Vracova. Pro letošní ročník jsme přihlásili do soutěží jenom starší a mladší přípravky do okresního

přeboru, a také do krajských turnajů, do kterých se přihlásilo 18 mužstev Jihomoravského kraje. Také Mini přípravky se účastní pořádaných turnajů bez uváděných výsledků.

Realizační tým:

Trenér: Mirovský Luděk, asistenti: Slezar Radim, Grufík Jiří
Vedoucí: Zdařilová Petra.

OP starší příprava							
1	Milotice/Rat.	13	13	0	0	243:22	39
2	FKM Morava A	13	11	1	1	217:72	34
3	FK Hodonín A	13	10	0	3	153:53	30
4	SK Vacenovice	13	9	2	2	120:51	29
5	Hr. Lhota	13	9	1	3	126:104	28
6	FC Kyjov A	13	7	0	6	130:76	21
7	FC Veselí n. M. A	12	6	0	6	105:102	18
8	TJ Strážnice	13	5	1	7	77:112	16
9	Svatobořice/Šardice	13	4	1	8	77:125	13
10	SK Agro Vnorovy	11	3	1	7	59:133	10
11	FC Mor. Písek	13	3	1	9	87:186	10
12	SK Prušánky	13	3	0	10	54:112	9
13	FK Baník Dubňany	12	1	0	11	58:211	3
14	Slavoj Rohatec	11	0	0	11	41:188	0

Ve 13 - ti zápasech se vystřídal 14 hráčů, ze kterých se podílelo na 120 vstřelených brankách 12 hráčů.

Střelci: 21 Kubík T., 18 Zdařil, 17 Gasnárek, 16 Slezar, 14 Zapletal, 14 Rupcová, 5 Polášková, 5 Grufík, 3 Veverková, 3 Leskovan, 2 Hanzalík, 2 Beňa.

OP mladší příprava							
1	SK Vacenovice	12	12	0	0	213:52	36
2	Milotice/Ratíškovice	12	10	0	2	211:95	30
3	TJ KEN Veselí	11	8	0	3	203:100	24
4	TJ Strážnice	12	8	0	4	163:112	24
5	TJ Bzenec A	12	7	1	4	168:111	22
6	Hr. Lhota	12	6	0	6	124:118	18
7	FKM Morava A	12	6	0	6	153:160	18
8	FC Kyjov A	12	5	1	6	151:89	16
9	SK Agro Vnorovy	10	5	0	5	96:117	15
10	SK Prušánky	12	4	0	8	106:166	12
11	Velká nad Vel.	10	1	0	9	66:145	3
12	FK Hodonín A	11	1	0	10	75:285	3
13	FC Veselí n.M	10	0	0	10	43:222	0

Ve 12 - ti zápasech se vystřídal 11 hráčů, ze kterých se na 213 brankách podílelo 9 hráčů.

Střelci: 47 Gasnárek, 46 Grufík, 44 Zapletal, 32 Slezar, 15 Turek, 12 Koplík, 10 Rupec, 4 Horáček, 3 Profota,

Krajské turnaje přípravek

Do této soutěže je přihlášeno 18 mužstev z 6 okresů Jihomoravského kraje, která se utkávají turnajovým způsobem. Letos jsou přihlášena následující mužstva: Kohoutovice, Líšeň, Svratka, Zbrojovka, ČAFC, RAFC, Ivančice, M. Krumlov, IE Znojmo, 1. FC Znojmo, Drnovice, Vyškov, Podluží, Lednice, Hustopeče, Ratíškovice, Hodonín a naše mužstvo Vacenovic.

Svá utkání odehrávají mladší a starší současně na dvou hřištích a každé družstvo pořádá 2x na podzim a stejně na jaro turnaje za účasti třech mužstev, dle vylosování.

družstvo	umístění	Z	V	R	P	skóre	body
starší	neuvedeno	12	4	1	7	49:74	13
mladší	neuvedeno	12	11	0	1	119:41	33

Program přípravy na jarní část mistrovských utkání byl zpracován po dohodě s trenéry jednotlivých mužstev. V plánu je soustředění mužů a tři přípravná utkání A mužstva. Přípravky se letos neúčastní Okresní halové ligy a jsou přihlášeny na různé halové turnaje v okolí. Přípravky mají zajištěnou tělocvičnu v ZŠ Milotice. Připravujeme i Ples sportovců, k závěru bude hrát Zlínská kapela Motýl Band.

Příprava jaro 2019

den	čas	místo	Soupeř (činnost)
So 10. 11.		hala Dambořice	turnaj st. přípravy
Ne 18. 11.		hala Bošáca	turnaj st. přípravy
So 1. 12.		hala Dambořice	turnaj st. přípravy
Ne 9. 12.		hala Malacky	turnaj ml. přípravy
Ne 9. 12.		hala Loko. Brno	turnaj st. přípravy
So 5. 1.		Želva Dubňany	turnaj ml. přípravy
So 12. 1.		hala Dambořice	turnaj st. přípravy
Út 22. 1.		Zahájení přípravy	muži A+B mužstva
So 9. 2.	20:00	hospoda u Letochů	sportovní ples
So 16. 2.	14:00	UT Veselí	Veselí - muži A
Ne 24. 2.		těloc. Žarošice	turnaj ml. přípravy
Ne 24. 2.	16:00	UT Veselí	Ořechov - muži A
St 27. 2. – Ne 3. 3.		Luhačovice	soustředění
So 16. 3.	14:00	upřesnění dle počasí	muži A - Milotice

Možné změny budou průběžně zveřejněny prostřednictvím obecního Informačního kanálu. Mistrovská utkání budou zahájena: muži A - 24. 3. 2019 a muži B - 31. 3. 2019

Výbor SK Vacenovice děkuje všem příznivcům, kteří se v průběhu roku 2018 podíleli na zabezpečení chodu a činnosti klubu, buď finanční, materiální pomocí nebo přiložili ruce při budování, provádění oprav a údržby v prostorách stadionu. Věříme, že věrní a nápomocní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci. Ať společnými silami vytvoříme prostředí pro naše spoluobčany, kteří ho budou rádi navštěvovat a hlavně, kde by měli možnost svou pohybovou aktivitu provozovat.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života v naší obci a zejména všem sponzorům Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm.

Do Nového roku 2019 přejeme všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě.

Steinhübel Marian, sekretář SK Vacenovice

Jak se zrodil československý stát

- 1867** České země součástí habsburské monarchie. **Rakousko-uherské vyrovnání** – dualistická monarchie Rakousko-Uhersko, která vznikla na základě vyjednávání Vídně s maďarskými zástupci, odmítající centralizovaný stát, obnovila se suverenita Uherského království, v čele stál císař František Josef I., který se nechal korunovat uherským králem
- 1871** odmítnutí dohody o rakousko-českém vyrovnání (tzv. fundamentální články) císařem pod nátlakem německých liberálů a vídeňské ministerské rady
- 1883** po požáru slavnostně otevřeno Národní divadlo Smetanovou operou Libuše
- 1890** založena Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění
- 1891** dokončena stavba Národního muzea na Václavském náměstí, na pražském Výstavišti v Holešovicích se konala Jubilejní zemská výstava
- 28. 6. 1914** atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda a Žofii Chotkovou v Sarajevu, **záminka k válce se Srbskem a vlastně i Ruskem**, Rakousko-Uhersko poslalo Srbsku urážlivé ultimátum, Srbsko ho přijalo, přesto rakouští válečníci vydali rozkaz k útoku na Bělehrad
- červenec 1914** „Mým národům“ – manifest Františka Josefa I. o **vyhlášení války Srbsku**, mobilizace, v české společnosti žádné nadšení, Češi nechtěli jít bojovat proti Slovanům - Srbům a Rusům
- 1914** **vypuknutí 1. světové války** (velmoci si vzájemně vyhlásily válku), její vývoj ale zaskočil i většinu těch, kteří ji chystali
- 1914** Tomáš Garrigue Masaryk opustil představu možného přetvoření habsburské monarchie na moderní stát federativního typu
- 1914** **počátek vzniku Československých zahraničních legií** především ve Francii, Itálii a Rusku - samostatné jednotky dobrovolníků z řad Čechů a Slováků, kteří žili v zahraničí a bojovali na straně Dohody (Velká Británie, Francie a Rusko) proti Rakousko-Uhersku. Postupně se k nim přidávali čeští a slovenští vojáci, kteří přeběhli v průběhu války na druhou stranu fronty. Legionáři bojovali proti Rakousko-Uhersku a za vznik samostatného československého státu. Stali se základem Československé armády. Na vytvoření československých legií se významně podílel i **Milan Rastislav Štefánik**, slovenský politik, diplomat a generál
- prosinec 1914** **vznik Maffie**, tajné organizace českého domácího protirakouského odboje v čele s Edvardem Benešem

- 6. 7. 1915** **Tomáš Garrigue Masaryk přednesl** ve Švýcarsku, při příležitosti 500. výročí upálení mistra Jana Husa, **významný projev, vyslovil se veřejně pro československou samostatnost, rozbití habsburské monarchie a zahájil tak zahraniční odboj**
- 22. 10. 1915** **Clevelandská dohoda**, první společný dokument Čechů a Slováků na postupu za národní sebeurčení
- únor 1916** **Československá národní rada (ČSNR) se sídlem v Paříži**, sestavili ji T. G. Masaryk, E. Beneš a M. R. Štefánik, úkolem bylo sjednocení zahraničního odboje, vybudování vlastního vojska, přesvědčit státy Dohody o vzniku samostatného Československa
- 21. 11. 1916** **zemřel císař František Josef I.**
Jeho nástupcem se stal **Karel I. Rakouský**, císař, který „zdědil“ válku, myslel ale na její ukončení, reformy, celkovou modernizaci říše a pokoušel se také o usmíření národů ve své říši. V roce 1922 předčasně zemřel ve vyhnanství na ostrově Madeira
- květen 1917** **Manifest českých spisovatelů**, první **domácí** prohlášení za 1. světové války, které nesouhlasilo s nadvládou Rakouska-Uherska, text navrhl básník J. Kvapil
- 2. 7. 1917** **bitva u Zborova**, vítězství československých dobrovolníků bojujících na straně ruské carské armády nad armádou Německého císařství a Rakouska-Uherska. Za legionáře bojovala v této bitvě budoucí elita Československa, nepřímo pomohla ke vzniku Československa
- 6. 1. 1918** **Tříkrálová deklarace** vyhlášená v pražském Obecním domě. Slavnostní shromáždění českých poslanců a zemských sněmů, v dokumentu odmítli program rakousko-uherské zahraniční politiky
- 8. 1. 1918** americký prezident W. Wilson předložil Kongresu čtrnáct bodů ohledně mezinárodního uspořádání světa po 1. světové válce
- 17. 10. 1918** **Washingtonská deklarace**, T. G. Masaryk předal vládě USA prohlášení o nezávislosti československého národa
- 28. 10. 1918** dopoledne na Václavském náměstí vyhlášen Československý stát, bez jediného zásahu nebo použití síly ze strany císaře Karla I. a c. a k. vojáků
17:00 Československý stát vyhlášen oficiálně v Obecním domě, přijat první zákon nové republiky. Organizačně zajištěno „muži 28. října“, nejvýznamnějšími členy Národního výboru
- 30. 10. 1918** **Martinská deklarace**, žádala právo na sebeurčení pro Slováky a vyjádřila vůli slovenského lidu žít ve společném státě s českým národem, rušila spojení Slováků s Uherskem
- 11. 11. 1918** **konec 1. světové války**, podpis příměří v Compiègne, císař Karel I. podepsal abdikaci, **rozpad Rakouska-Uherska a pád Německého císařství a carského Ruska**
- 14. 11. 1918** **T. G. Masaryk zvolen prvním prezidentem Československé republiky**

Zdroj: praguecitytourism.cz

Kde domov můj, kde domov můj?
 Voda hučí po lučinách,
 bory šumí po skalínách,
 v sadě skví se jara květ,
 zemský ráj to na pohled.
 A to jest ta krásná země,
 (: země česká, domov můj! :)

Kde domov můj, kde domov můj?
 V zemi, kde náš Kníže svatý,
 vírou v Krista v duši vzňatý,
 krev svou v oběť za vlast lil,
 český národ vykoupil.
 V zemi slavné, otcům drahé,
 (: v české zemi domov můj! :)

Kde domov můj, kde domov můj?
 V kraji znáš-li bohumilém
 duše útlé v těle čilém,
 mysl jasnou, vznik a zdar,
 a tu sílu, vzdoru zmar.
 To jest Čechů slavné plémě.
 (: mezi Čechy domov můj! :)

Kde domov můj, kde domov můj?
 Bože, velký Hospodine,
 ruka Tvoje světům kyne,
 Tebe vzývá národ můj,
 věčný Bože, při něm stůj.
 Světovládny Hospodine,
 (: chraň vždy český domov můj! :)

Foto k článku na str. 35 – Milé překvapení, setkání s příbuznou z Argentiny

Alina Andrea Canto
Nováková z Buenos Aires
v Argentině
s Marií Blahůškovou

Vánoční koncert – CM Ženičky

Vánoce na Moravě – CM Hantál

**Mikroregion Nový Dvůr
a hostitelská obec
Svatobořice-Mistřín
Vás zvou na tradiční**

**NOVÝ
DVŮR**
mikroregion

Obec
Svatobořice-Mistřín

silvestrovský pochod ŘEMESLNÍKŮ

pondělí 31. prosince 2018 v 10:00 hod.

Sběrný dvůr na Pískách Svatobořice-Mistřín

Vacenovice jdou za ŘEZNÍKY.
Sraz 31. 12. v 7.30 hodin, odchod v 8 hodin od OÚ Vacenovice.
 Navrhujeme v rámci ochrany přírody vzít s sebou ešusy, hrnky a lžičky.

Obec Vacenovice vás srdečně zve na
O B E C N Í

DISCO PLES

VE STYLU WESTERN
DIVOKÝ ZÁPAD

v sobotu 19. 1. 2019 od 20.00 hodin
v Kulturním domě a sále Hospody U Letochů

Fantazii se meze nekladou.

Hraje **DJ BOEING.**

Vstupné 150 Kč
Předprodej 100 Kč

P. Jiří Doležel

Vítání P. Otce Doležela

Žehnání pomníku padlých, P. Jiří Doležel
a vojenský kaplan kpt. Mgr. Jan Pacner

Oskoruška

Vánoce na Moravě

Vánoce na Moravě

Marijánky – beseda k 100. výročí republiky

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, Na Dědině 243, 696 06 Vacenovice. Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, MBA, Ing. František Novák, Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v prosinci 2018. Náklad: 600 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šiki Kyjov. Evidenční číslo MK ČR E 22990.